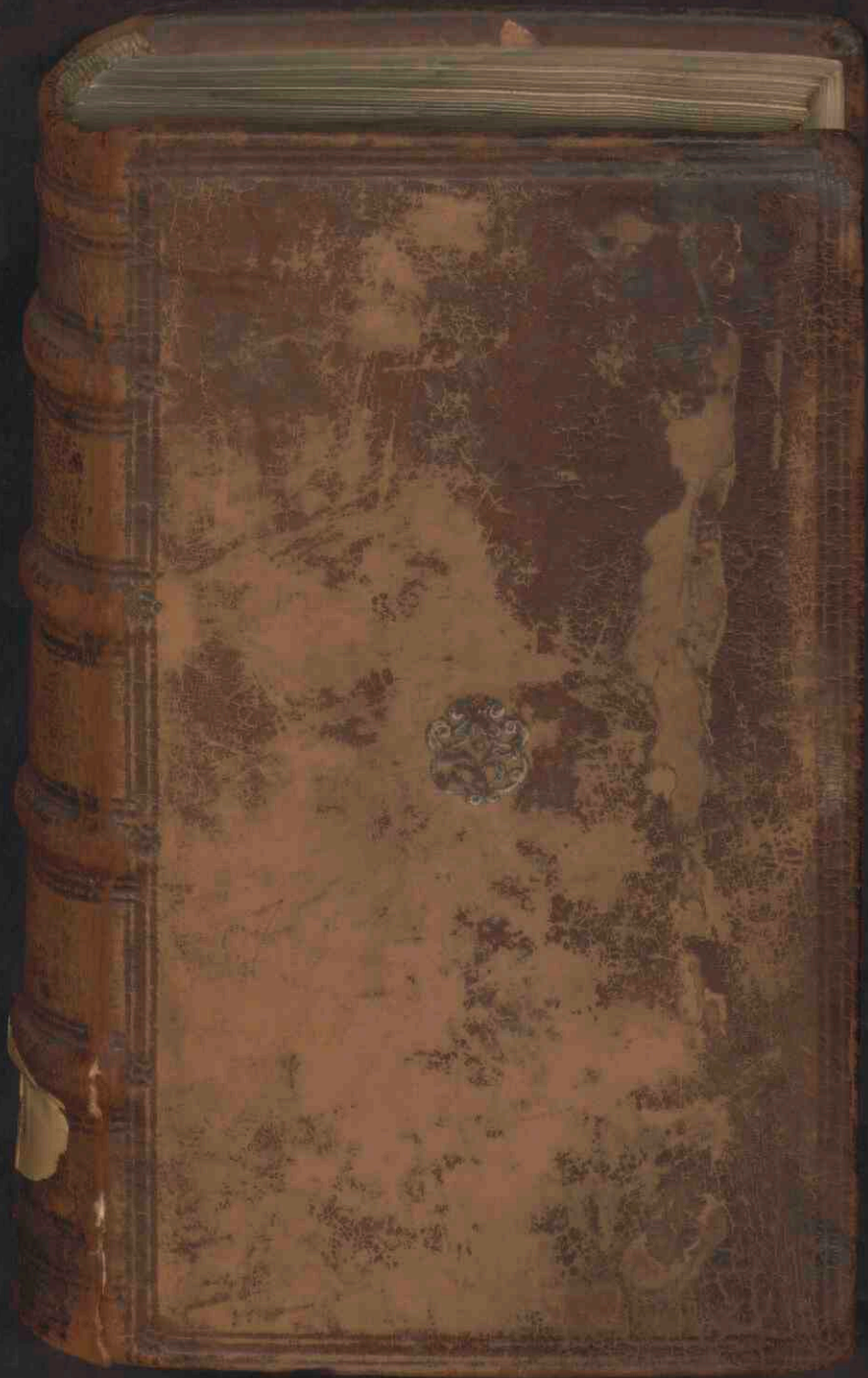

Disputatio de pijs et catholicis, atque orthodoxis precibus, & inuocatione numinis diuini: & expositæ formulæ harum, tam de sacris scripturis, quam aliorum usurpatione descriptæ Græce, & Latine. : accesserunt definitiones præcipuarum rerum, quarum mentio in hac disputatione fit.

<https://hdl.handle.net/1874/416648>

**Dit boek hoort bij de Collectie Van Buchell
Huybert van Buchell (1513-1599)**

Meer informatie over de collectie is beschikbaar op:

<http://repertorium.library.uu.nl/node/2732>

Wegens onderzoek aan deze collectie is bij deze boeken ook de volledige buitenkant gescand. De hierna volgende scans zijn in volgorde waarop ze getoond worden:

- de rug van het boek
 - de kopsnede
 - de frontsnede
 - de staartsnede
 - het achterplat

**This book is part of the Van Buchell Collection
Huybert van Buchell (1513-1599)**

More information on this collection is available at:

<http://repertorium.library.uu.nl/node/2732>

Due to research concerning this collection the outside of these books has been scanned in full. The following scans are, in order of appearance:

- the spine
- the head edge
- the fore edge
- the bottom edge
- the back board

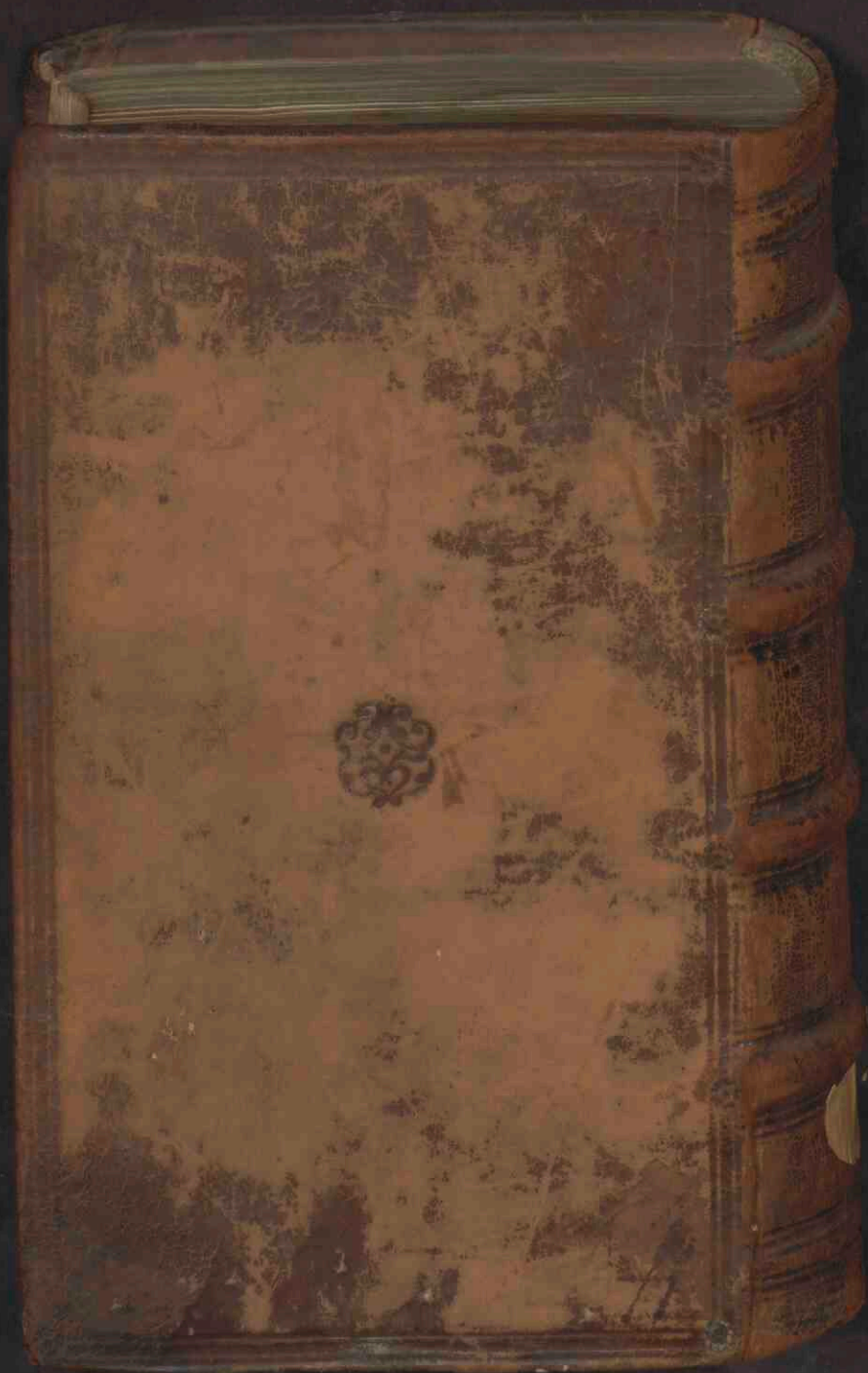
L. 606

160

59

160

manfa et p...
ieunū + alim h nō ieunū
abū hor cā pūc ul' ex defū
D' ex soluat p' māfā oade
Ac' quid p' p' fūc d' a dūfō
m p' cordūf vū + fūco pūc pūc
mā dūfōm p' cardūcā thū
at' ex dūfō + fūc māfā cā d' q'
dūfōm fūc m locat p' p' m
cor uenit' morte' iūfūc
fūc nētr' euāgō p' m' lōg' q'
apo' + abū q' m' mor' ut'

[Faint handwritten notes in a smaller hand]

Solue apophiam
debilem nō non r u

A cadencia apophie nō e

Theologia
Octavo n°. 160.

Fragment of text from the adjacent page, including the word "PETER" at the top and various characters and numbers such as "10", "11", "12", "13", "14", "15", "16", "17", "18", "19", "20", "21", "22", "23", "24", "25", "26", "27", "28", "29", "30", "31", "32", "33", "34", "35", "36", "37", "38", "39", "40", "41", "42", "43", "44", "45", "46", "47", "48", "49", "50", "51", "52", "53", "54", "55", "56", "57", "58", "59", "60", "61", "62", "63", "64", "65", "66", "67", "68", "69", "70", "71", "72", "73", "74", "75", "76", "77", "78", "79", "80", "81", "82", "83", "84", "85", "86", "87", "88", "89", "90", "91", "92", "93", "94", "95", "96", "97", "98", "99", "100".

N. 2. B.

n
a
u
l
p
e
w
m
at
u
m
e.

Disputatio de pijs

ET CATHOLICIS, ATQVE OR-
thodoxis precibus, & Inuocatione
numinis diuini: & expositæ formulæ
harum, tam de sacris scripturis, quàm
aliorum usurpatione descriptæ Græ-
ce, & Latine.

ACCESSERVNT DEFINITIONES
*precipuarum rerum, quarum mentio in hac disputa-
tione fit.*

AD VSVM PIAE ET STVDIO-
sæ institutionis puerilis.

Ioachimo Camerario Pabepergensē
Authore.

ex dono Buchely

ARGENTORATI

iosias Ribelius excudebat. Anno

M. D. LX;

D. J. ...

...
...
...
...
...

...
...
...

...
...

...
...

...
...

...
...

t
a
i
f
n
s

PROEMIVM DISPVTATIONIS DE PRECIBVS AD ILLUSTRIS, pietateq; & uirtute, & sapientia præstantis. Principem Christophorum, Ducem Vuirtembergensem &c. Ioachimi Camerarij Pabeperg.

VAE & Reipub. pericula impendent, & cum quibus priuatim difficultatibus pleriq; lucentur hisce temporibus, nemini fere est obscurum. Nam cum Reip. horribiles motus ante oculos sunt, tum de se, ut prouerbiū Germanicū est, Quisq; sentit ipse, qua parte pedem calceus affligit. Atq; in priuatis malis ea quæ sunt occultiora maiorem molestiam sæpenumero offerre solent. Nemo est, inquit senex Comicus, meorum æqualium hodie apud quem expromere omnia mea occulta audeam. Quis uero est? in cuius animo non incubent quamplurima quibus conscientia mordetur, pungitur, laceratur. Cui nõ offerantur maxime, & grauissimæ acerrimi doloris cause, quæ cū uel pietas, uel pudor celari iubet, collecto tanquā uomica, & intus feruente humore, summos cruciatus interdū perferri necesse est. Qui sunt nonnunquā plane intolerabiles, ut nisi medicina subueniat, uita etiā ipsa extingatur. Nam secundum Lucreti

Et dolor & morbus leti fabricator uterq; est.
Sed corporis malo laborantē si subleuari uelimus, quid
medicinam agere oportet? Tumorem profecto aperire ul
ceris, & emittere conceptum uirus humoris corrupti, ita
deinceps uitiata pars sanari poterit. Hanc animo & tur
genti & saucio, benignitas diuina ostendit, & offert in
Ecclesia Christi *Διζωονογία*, ut, *νεκί τω μὲν δόσιος*, secundum
id quod Psalmus ait. Reuela domino uiam tuam, & spe
ra in eo, & ipse faciet. Et rursum. Dixi confitebor aduer
sum me iniquitatem meam domino, & tu remisisti impi
etatem peccati mei. Quemadmodum autem his remedijs
desituti, per summos saepe cruciatus interire consueuerunt.
Ita compotes illorum, non modo exitialium perturbatio
num exagitatione liberantur, sed recreati etiam gaudio
fruuntur eo, quod neq; uerbis exprimi, neq; omnino sen
su, extra hunc euentum, percipi potest: & post illarum
tempestatum uexationem in tranquillitate placidissime
acquiescunt. Atq; haec est pax & leticia, qua inchoatur
in terris uita beata: de qua neq; dicitur uere, neq; cogno
scitur certo quocquam alibi, quā in Ecclesia filij Dei do
mini nostri Iesu Christi. Sunt autem ista non paucorum
sententiae reposita, sed omnium cognitioni exposita sim
plicia, plana, perspicua, non indigentia subtilitate inge
nij, neq; sagacitate mentis, neq; etiam sollicita aliqua ad
proferendum cura. Clamat enim propheta, Quicumq;
inuocauerit nomen domini, is saluus erit. Et uox diuina
quid ait? Inuoca me in tribulatione tua, & ego te exau
diam

diam, & tu me glorificabis. Hoc igitur præconiū mani-
festum & clarum prædicatur uniuersis, tanquam in O-
lympia olim, quicumque uelit, cum iubens quasi in are-
nam descendere, ut præmium auferant strenui. Nam non
canuntur ista surdis, neq; proponuntur lentis, atq; inertibus,
& ociosis. Quærite enim, inquit, & inuenietis. Pul-
sate, & aperietur. Ita uestigatio in inuentionem, & pulsa-
tio in apertionem desinit. & inanes nugæ excluduntur,
ut inquit Clemens Alexandrinus, & labesit Basilidianor-
um impia sententia, propter insitam electionem, con-
tingere salutem hominibus, quicquid fieret aut non fieret.
Sed Christiani rectius æternam Dei uoluntatem intelli-
gendo perspiciunt, & certius habent exploratam: cui &
obtemperare omnibus uiribus student, tanquam filij mo-
rigeri clementissimo patri. Itaq; non occupant frustra lo-
cum in Ecclesia, uel cum aliorum etiam detrimento, si-
cut illa in agro arbor infructuosa, cuius in narratione E-
uangelica à Domino quasi incolumitatem annuam de-
precatur uillicus spe fructificandi. Et hæc igitur, nisi fru-
ctus producat, exciditur, & ἀποβήσεται ἀπὸ τοῦ οὐνοῦ in hoc cœ-
tu congregato ad salutem, ac uitam æternam, à salute &
uita remouentur. Ista communita atq; parua nobis suffice-
re possunt, neq; ambiguitate aliqua inuoluenda, aut sub-
tilitate implicanda sunt, in mediocri & infirma cogni-
tione. Alij exquirant maiora, & scrutentur magis abscon-
dita, & exultantes copia scientiæ derideant inopiã ali-
orum. Ludant etiam, si uidetur, contentione uerborum,

ut quondam Athenis Rhetores, qui Halonessum non uel-
lent tradi neq; accipi, sed reddi atq; recipi. Appingant
sane aliquid, detruncant, dimicent de nominibus & syllab-
bis, dum quidem hoc maneat, ἡ βασίλεια τῶ ἐκ τῆς ἐκείνου
ἀλλ' οὐ δ' ἡ ἀρχή. Sed hoc salutare Christianorū inuocatio-
nis opus, etsi specie excellens non est: Id tamen profecto
præstat, quod diximus, non modo mens ut miseria perpe-
tui moeroris liberetur, sed foelicitate etiā ut compleatur
leticie sempiternæ, dum calix ille σωτηρίας accipitur, &
nomē domini inuocatur. Publicæ quoq; clades, pietatis
Christi. inæ precibus sepe mirabiliter depelluntur, aut mi-
tigantur. Nam penetrare nubes precationem iustorum,
præclare scriptum est. Hæc communis multorum, iam
est ut copia splendidior, sic præstantior effectu. Plurimi
enim tum uno ore & animo implorant Deum. Etsi com-
munibus precibus priuatæ etiam difficultates compræ-
henduntur. Neq; exaudiuntur precæ discordes, & non
consentientes uoluntatibus. Et, ut ait Basilus, ἡ προσευ-
χὴ μὴ ἔχουσα τὸς συμφωνίας ἀδυνατεῖ εἰς πολλὰ ἰσχυρῶς ἐκεί-
νη ἐπιγγέλατο μὴ ἔχουσα δὲ τῶν ἐπιναλημελῶν
αὐτὸν οὐ ὁμολογῶν. Neq; est sola caussa illa, cur non exaudian-
tur precantes, quæ in epistola Iacobi refertur, propositi
prauit: sed hæc etiam profecto præcipua, in una commu-
nitate, dissidij atq; separationis, in qua omnia Religionis
officia uel peruerti, uel admodum frigere necesse est. Atq;
exercuere, exercentq; hoc opus alij quoq;. Atq; haud scio
quæ omnes splendidius quam Christiani. Quanta enim est
horuna

horum in precādo humilitas? quam fiducia in impetran-
do facilis persuasio? ut hæc perquam exigua & quodam
modo stolidā, collata cum aliorum obseruationibus uide-
ri possint. Nullam dignitatem, nullum meritum à se pro-
ferūt precantes in Ecclesia Christi fideles. Non ostentant
uirtutes actionum suarum elatione pharisaica. Non uclū-
ti exprobrant sua sacrificia, aut ministeria, ut hic

Nos munera templis

Quippe tuis ferimus. Et ille.

ἄποτί τοι χάριον ἰωὶ νηὸν ἑρψα,
ἢ εἰδὶ ποτί τοι πατρῶϊον ἀμνηϊ ἕκη.

Quid igitur à Christianis fit? Oculos dei sciunt, manu pe-
ctus feriunt, & propitium sibi peccato alienatis Deum
esse orāt. Sed alius nescio quis quomodo precatur, quam
præclare & luculente.

Ζεῦ βασιλεῦ τὰ μὲν ἰσθλὰ καὶ ἡγεὶ δὲ χαλεθοῖς καὶ αἰεὶ νεοῖς
ἄμμι δὲ ἰσθλὰ τὰ δὲ εἰσθλὰ καὶ ἡγεὶ δὲ χαλεθοῖς ἀπὸ ἀδελφοῦ.

Metuit scilicet ne quis quid temere petat, aut nõ petat si-
bi contingere, & quæ possint, ea benignitate diuina ul-
tro tribui, mala uero deprecatione auerruncari uult. Et
poëta Latinus, cum quæsiuisset, Nil ergo optabunt homi-
nes, si, inquit, consilium uis,

Permittes ipsis expendere numinibus, quid

Conueniat nobis, rebusq; sit utile nostris.

Accedunt philosophi, magistri, ut se perhiberi postulāt
ueritatis, & probant Lacedæmoniorum εὐφροσύνην pre-
cantium, δὲ δὲ ἄνακτα ἔσθλὰ καὶ τὰ κατὰ τὴν τοῖς ἀγαθοῖς. At Aristote

hes acutior hoc corrigit. Immo, inquit, ὁ χριστὸς αἰ δ' αἰ, τὰ μὲν
ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῖς εἶναι ἀγαθὰ, αἰ περὶ αὐτὰ αὐτοῖς ἀγαθὰ.
Christianus uero ita est ὁ δὲ ὁ, uel etiam ἰδιόθεν, ut effundat
cor suum coram eterno Deo, quem nequaquam ἀπο-
ποιεῖν esse statuit, & fretus misericordia atq; bonitate
ipsius, de paruis & magnis, secundis & aduersis, se &
alijs eum interpellat, in confessione indignitatis suæ, cum
fiducia obtinēdi quicquid petierit: ut uere ὡς ἄνθρωπος αὐτὸν
accedat Deum, nullamq; aliam spem foueat, nisi clemen-
tiæ & benignitatis diuinæ largientis, maxima & sum-
ma bona immeritis, & gratuito fauore complectentis in-
dignos. Neq; est alia religiosior, aut Deo gratior, neq; su-
it unquam, neq; est futura ὁ ἴδιος, quam hæc est Christia-
norum simplicis & apertæ & confidentis orationis, in-
uocantis æternum Deum, & implorantis opem, pos-
centisq; auxilium, defensionem, conseruationem, deniq;
salutem & uitam sempiternam. Cum autem in Christia-
na quidem uita, ut studium obediendi uoluntati diuinæ
declaratæ edictione immutabilium legum, id est pietatis
& sanctitatis officia præstentur: aut cum copia in præ-
sentia, tum spes in posterum salutis uniuersæ adimatur
& fluctuet, necesse sit: Præcipua est in hac assiduitas, &
diligentia precum & inuocationis. Quamuis autem o-
pus humanum nullum, placatum reddat numē diuinum,
neq; satisfaciat iudicio ipsius, neque promereatur fauo-
rem. Omnino tamen placet Deo cura obedientiæ, quia
imperatur. In Christianis etiam huius opera salutaria
sunt,

sunt, & hic est cultus gratissimus deo, & suauissimus fructus iusticie, & dignantur illa præmijs maximis. Sed reconciliatio & gratia, ipsius etiam sanctitatis, pietatis, iusticie, salutisq; effectio & ueritas, neq; cogitationum humanarum inuentum, neque uirium elaboratio est: sed demonstrata benignitas, & donum misericordie & charitatis diuinæ, & meritum unici intercessoris & mediatoris filij dei domini nostri Iesu Christi. Cuius condemnatione absoluti, et afflictione sanati, & correptione liberati, & morte in uitam reuocati sunt omnes qui credunt & confitentur Iesum esse Christum, filium Dei & filium hominis, redemptorem, iustificatorem, saluatorem unicum suum, uel potius redemptionem, iusticiam & salutem. Cuius est laus, gloria, regnum & potetia infinita. Quid autem obsecro ijs qui salui & incolumes esse cupiunt opis, aut qui tanquam procellis uentorum seuientibus portus, quodue trepidantibus persugium ostenditur, nisi inuocationis & precum? Constat nõ unum aut alterum, quodam loco, sed complures utriusq; sexus demoniaco furore correptos esse: & hostem filij Dei Satanam non iam insidijs & arte adoriri nomen Christianum, sed contemptim huic illudere & libere in illo grassari. Constat puerperam alio loco, cum foetus uolenti necare ereptus esset, dissimulata rabie suis ipsam manibus naturam dilacerasse cubantem & tectam, & uiscera paulatim cum silentio extraxisse. Multa alia nota, & euidentia sunt, uolentis hostis, & exultantis tanquam uictoris. Ut tem-

pus sit profecto uigiliarum, & attentionis, ad resisten-
dum & illum fugandum. Quid autem ait Christus τὸ
τὸ γένος ἐν ἡμετέροις αἰμαὶν ὡς ποσειδῶν καὶ ἡγεῖται. Quae
uero nunc exercentur & fiant, uidemus, cum quid o-
porteret, non sit dubium. De quo equidem in ea simpli-
ci consideratione, quae exposita est, acquiesco. In qua-
dam mirifica huius saeculi alacritate, quorundam etiam
curiosis exquisiitionibus, & obscuris disinctionibus,
cum quidem horreat animus cogitando, quid quam cele-
riter falsitatis & exitualium errorum inuectū sit in hoc
Christiani pectoris & oris, atq; adeo manuum praclaris-
simum opus. Quanquam alia quaeuis potius egerit cu-
ra & labor, eorum qui defendere debuerunt Ecclesiam,
& tueri quasi castra coelestia in terris, uera & explica-
ta docendo. Nam hi dum nescio quae alia ueluti muniunt
& instruunt, arcem religionis incustoditam & desertam
reliquerunt. Ego uero, si quisquam est, qui ab antiquita-
te timide & cunctanter dissentit: Is sum profecto, non
modo ἀναβιβάζω & μὴ φέρον τὴν πίστιν, φοβούμενος δὲ μὴ τὴν
παράδοξον, ut ait Hippias Platonius. Sed quia ani-
maduerto mirabiles esse una cum temporibus sententia-
rum conuersiones, & modo approbari, modo improba-
ri aliquid, fugiente cognitione id quod in re ueri inest, &
falsi specie interdum eximia, illud obeunte et tegente. Et
non tamen is sum, qui incerta & dubia omnia esse existi-
mem. Nam ueritas profecto ubicunq; eluxit, ibi ita est cla-
ra, ut errorum tenebras facile repellat. Elucet autem sem-

per

per in religioso studio, & pia industria, aliquando qui
dem magis, aliquando minus late fundens splendorem:
pro eo atq; eterni Dei benignitati pro rerū hominumq;
conditione usum fuerit. Religiosum uero studium nul-
lum est, quod à perpetua consensione de ueritate coele-
sti abducitur, id est quod non uersatur & exercetur in
doctrina ecclesie *καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς*: Sed diuertitur in
quasdam quasi exedras singularium cogitationum et dis-
putationum, cum quibus coniungi fere solet audacia ac
temeritas, & fastidium superbiæ, res à Christiana pietate
& Ecclesie disciplina, alienissimæ. Sed de his alij aliàs.
Meas quidem neq; superuacaneas, neque futiles ut spero,
nō certe prophanas, aut impias de hac partecogitationes
cum describendas putassem & publicandas, cum alijs de
causis, tum quod lectionem hanc aliquibus profuturam
arbitrarer. Tuae istud clementiæ, pietati, uirtuti, sapien-
tiæ, Illustrissimæ princeps, opusculum literarū mearum
peculiari affectione destinaui, addixiq; animo & senten-
tia mea: idq; significandum atq; testandum publice du-
xi, bona in spe futurum studium submissum huius operæ
non ingratum Illustrissimæ clementiæ tuæ: quod te co-
gnouissem ueritatis amantissimū, & cum religionis syn-
ceræ, tum opt. disciplinarum atq; artium patronum, cul-
toremq; singularem, & eximium. Respexit autem con-
sideratio mea ad Illustrissimam sobolem tuam, cui impri-
mis religiose precepcionis præcepta tradi, utile uideret-
tur. Oro autē filium Dei dominum nostrum Iesum Chri-
stum

stum eternum, & unicum mediatorem, deprecato-
rem, interpellatorem pro genere humano, atq; custodem hu-
ius: ut tuam illustriss. clementiam in munere felici diutur-
ne gubernationis incolumem, & flore, prosperitate, in-
cremento suorum letantem, & Ecclesiam atq; Rempub.
augentem & ornantem defendere, tueri, protegere, con-
servare perpetuo uelit. Amen.

EX HODOEPORICO

AD D. GEORGIVM COMITEM LA-

biscanum: Palatinarem Posnaniensem: Ioannis

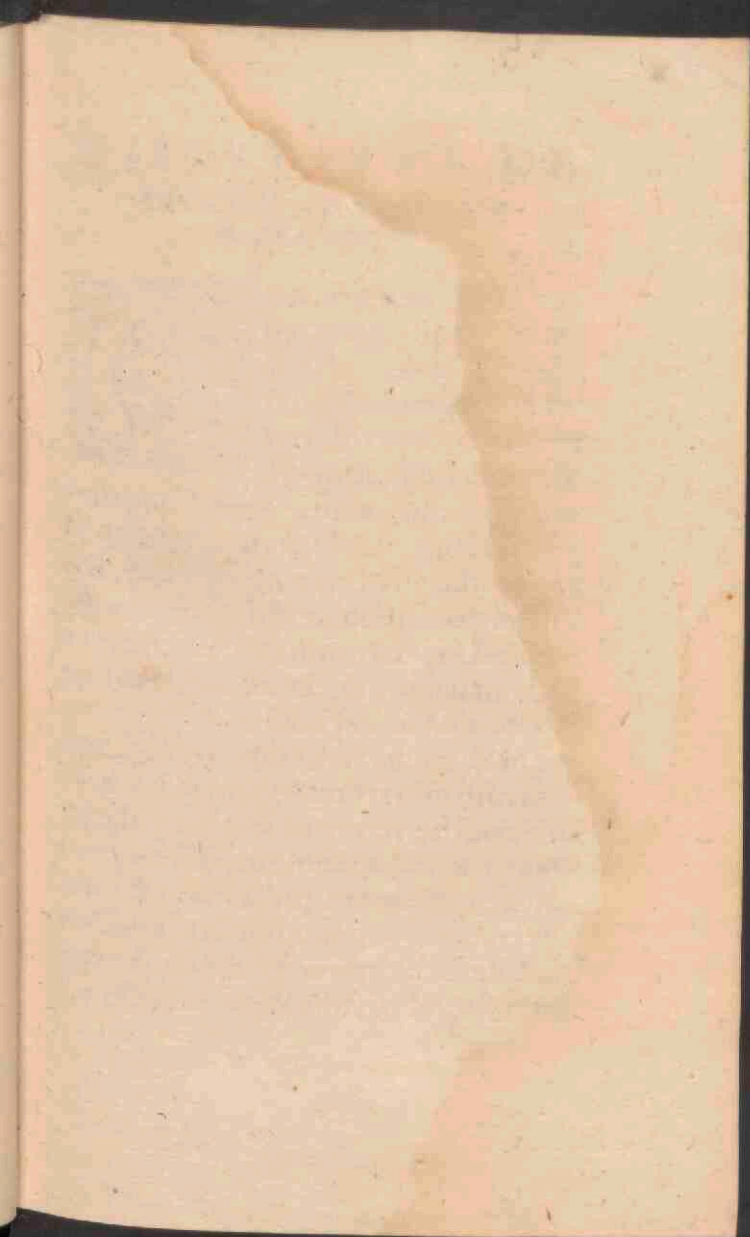
Sturmij iudicium de Ioachimo

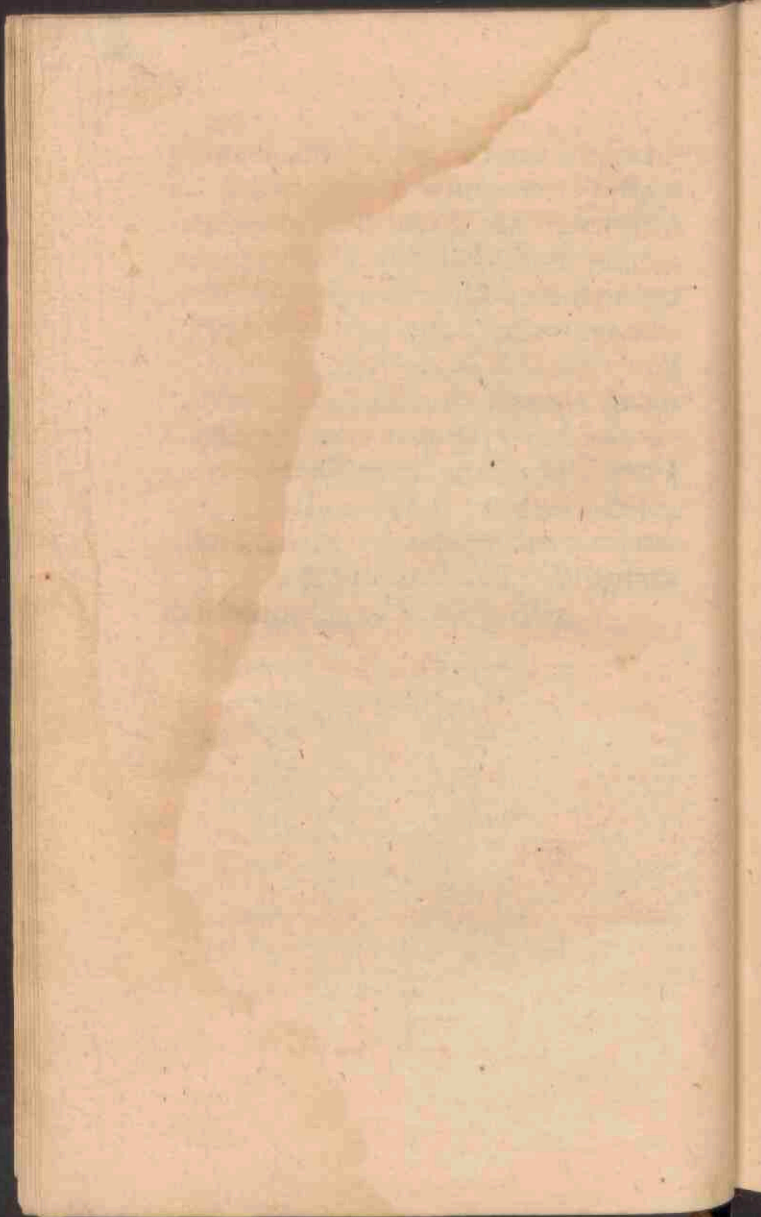
Camerario.

IPSIAE CAMERARIVM
uidisti, & eundē ex Gal
liis rediens in patriā, rur
sus salutabis: uirum me
diocribus & honestis o
pibus: sed magna uirtu
te & doctrina. Multa ille legit: multa scri
psit: omnia meminit. iudicat sapienter:
disputat subtiliter, sermone utitur Ro
mano atque Latino: & quidem tali, ut ei
natiuus esse uideatur: nō imitatione con
quilitus. De religione ita disserit: & qui
dem de magnis controuersis: ut in nul
lum ordinem sit acerbus, in nullum ho
rum iniquus. & tamen grauis uitiorum
reprehensor: & falsæ doctrinæ acer ca
stigator: & superstitionis emendator ue
hemens. Philippo Melanthoni charus:
neq; mirum, nō enim solum id uetera, &
perpe-

perpetua inter ipsos meretur consuetudo : sed dignæ etiam sunt tum Philippi Melanthonis amore & charitate: tum omnium eruditorum hominum beneuolentia, & obseruantia illæ quas supra posui uirtutes. Ego cum Lipsiam ante aliquot annos uenirem, aspecta urbe: non tam lætabar ædificiorũ elegantia: quam Camerarii recordatione. Credo idẽ accidere: omnibus qui eo accedunt bonis & literatis hominibus: neque dubito, quin eius uiri, cuius familiaritas omnibus grata & honorifica est: tibi optata & iucunda futura sit congressio.

DISPVATIO DE

PRECIBVS IOACHIMI CA-

merarij Pabepergensis.

VM OMNES MORTALES naturæ quodam instinctu rebus difficilibus, & aduersis uota facere, & implorare soleāt opem numinis diuini; &

tum potissimum, cum auxilio humano se destitui cernunt; facile concludi potest, non excogitatum hunc cultum, ut alios multos, ab hominibus; neq; institutione, & doctrina introductum, sed insitam omnium animis, & cognatam esse à prima origine istam persuasionem, ut unusquisq; perturbatus animo, & in periculis, in primis ultimo rerum discrimine, ubi nulla iam aut incertior succursio humana speratur, inuocare numen diuinum, & precari, atq; orare debere uideatur. Idq; fit ab iis quoque qui minus alia quando religiosi fuerunt, ubi conflictantur rebus duris, & asperis.

A

enim tum ad implorandum numera diuinum, & θεοκλήσεις incipiunt, cum opis humanæ quasi subsidio se sentiunt defici. Id quod fieri solere ignorat nemo, & præclare indicauit Aeschylus, apud quẽ nuntius congelatum Strymona transituros Persas, uota fecisse omnes narrat,

*βίος δ'έτις, inquit,
Τὸ πρὶν νομίσαν ἰσχυρᾶ, τὰτ' ἄνχεται
Δυσταῖσι γαῖαν, ἔρανοντι πρὸς νοῦν.*

Sed si est æterna, & immutabilis uoluntas Dei, quis locus precibus relinquetur: id enim fiet scilicet, quod ille uult, siue imploretur, seu non. Primum refutat hanc obiectionem, mandatum Dei manifestum, Inuoca me. Et simplex pietas, atque religiosa fides prospicere solet & debet, non respicere, id est, assentiri uerbo Dei, non in hoc inquirere. Deinde si uoluntas Dei est æterna & immutabilis, & ista est uoluntas Dei, ut inuocetur precibus piis, nimirum mos gerendus est, & obtemperandum ipsi. Hęc simplicitas Deo grata est, & salutaris hominibus. Quæ interdum ita urget promissio
nem

9
nem respectus diuini, ut cogere Deum;
& uim facere uideatur. quemadmodum
de prisco Iacobo scribitur luctante cum
Deo. & quidam Eremita Paulus, cum
quidam diu orans non impetraret, quasi
minatus se cibum non prius capturum
esse, quam obtineret quod petebat, ita
narratur nouisse benignum Deum, &
compos uoti factus esse. Impiam autem
tam audaciam, quam stultitiam in precan-
do odit Deus & auersatur: quam & ex-
tranei sapientes notarunt. Vt si audeat
laborem studiorum fugiens, & deses, at-
que iners, petere a Deo laudem ingenii,
& copiam eruditionis. Aut agricola so-
cora non preparato, neque consito aruo,
uberem prouentum frugum. Aut, quod
ridiculum sit, somniculosus, & tardus, ut
quo contendit, sine molestia celeriter per-
ueniat. Non est igitur omnino mala sen-
tentia Graeci uersus, quo iubemur, ma-
num admouere, & inuocare opem Dei.
Et sedulitatem enim honestarum actio-
num diuino auxilio adiuuari monet, &
neminem sua strenuitate fretum esse oportet.

tere docet. Et apud Xenophontem non
 audire numen diuinum ait Cyrus peten-
 tes *ἀβέβαια*, quæ tamen de humana intel-
 ligentia differuntur, & à ueritate cœlesti
 aberrant. Facere autem Deum ueluti fer-
 reum, seu Adamantinū, atq; negare mo-
 ueri precibus implorantium; & necessita-
 tem constituit euentum ineuitabilem,
 neq; uel à Stoico dogmate fati, uel Epi-
 cureo de fortunę dominatione abhor-
 ret, quod pietatis sensus respuit, & de-
 monstrata uolūtas diuina scriptis sacra-
 rū literarū cōdemnat ut falsum. & profa-
 num. Declaratur autem ab inuocanti-
 bus numen diuinū, corporis gestu quo-
 que affectio animi. Nam & humi se pre-
 cantes abiiciunt, & manus complicant,
 quæ est ueneratio, & ut aliqui nomina-
 runt, adoratio (Græci *προσκύβωσι* uoca-
 runt) submissionē animi indicans, & in-
 potestatem permissionem, Manus etiā
 à precantibus in cœlum tolluntur, gesti-
 ente animo confugere ad diuinam po-
 tentiam, à qua defendamur, & protegamur.
 Quia autem multiplex, & uaria est
 ista.

ista precum ueneratio, ideo manifestum
fit. ritus & obseruationes huius aliquas
esse falsas: nam solum uerum uniusmo-
di est & certū. Ex his apparet, precum &
inuocationis quasi legem illam quidem
esse naturæ, sed hęc perperam explicari,
& usurpari, uel errore, uel prauitate ho-
minū, ignorantium neq; colentium ueri-
tatem. De quo nemo nisi æterni Dei cul-
tores, & discipuli eius doctrinæ quæ est
exposita uerbis Dei, certi exploratiq;
aliquid possunt disserere. Hi enim ob o-
culos uersante legis edictione diuina,
qua iubemur inuocare Deum, & colere,
ac uenerari solum, non complexione ra-
tionum aliqua, sed religiosa assentione,
& fide, quam habēt cœlesti doctrinæ, et
demonstratione sancti Spiritus, sciunt
diuinum numen esse, unum, simplex, ori-
ginis & finis expers: non inclusum huic
mundo, neq; ullis causis effectuum al-
ligatum, aut implicatum, sed liberrimū
extra uniuersitatem rerum in seipso uer-
sans atque consistens, à quo omnia pro-
creata snt, & condita. Primum mundi

huius opus admirabile, & ingens. Deinde omnia quæ in hoc insunt, cōpræhensa ambitu & cōplexu ipsius. Cōdita autem sunt illa non modo potentia ineffabili, sed mirifica etiam sapientia, ut tam totū opus, quam partes huius, pulcherrimo ordine, & eximia perfectione elaboratæ & absolutæ, ab authore & fabricatore gubernentur atq; cōseruentur. Ad hunc uerò finē sunt cōdita, ut his ipsis sapientia, & maiestas cōditoris declaretur, & nature intelligentes, ut illū cognoscāt, & uenerentur, & celebrēt. Sed hic author atq; conditor omniū rerum, quem Deū nominamus, simplex ille, & unus, tribus notitiis propriis cognosci uoluit, quæ à Græcis *ιδιότητες* uocantur. Et quoniā nō est hæc distinctio cogitationis cōmentum; sed reuera in tribus unū spectatur, ideo Græci nominarunt *ὁσάοις*, & Latini personas, patris, & filii, & Spiritus sancti. De quibus cū alienis à fide quam habent religiosi scriptis sacrorū librorū, disputandum non est. Nam probari hæc tantum illis possunt, qui assentiuntur iis

libris

libris, quibus descripta esse ea quę diuini-
 tus patefacta sunt de natura, & uolunta-
 te Dei, credimus & cōfitemur. Quod si,
 ut inquit Clemēs Alexandrinus, hęc su-
 muntur ad ea, de quibus quæritur, tan-
 quam certa, quippe diuina & cœlestia e-
 loquia, sequitur, ut cōclusio etiā certa re-
 periat, de illis cōfecta, & scientia hinc
 existat pietatis. Pater igitur ante omne
 temporis aut originis, quam humana in-
 telligentia cōpræhendat, initiū gignit fi-
 liū, & ex eodē egreditur utriusq; Spiri-
 tus, quem sanctū singulari nomine uoca-
 mus. Et sunt hęc tria, uel in his tribus est
 unū. Creat autē pater eternus mundū, &
 intra hūc cuncta, per filiū, & spiritu illa
 sancto fouet. Vt autē filius λόγος, ἢ εἰκὼν
 dicitur patris: ita sanctus spiritus πνεῦμα
 propriē appellatur: de quibus Theo-
 logiæ disputationes sunt luculentę, quę
 alibi explicātur. Ad inuocationē igitur
 reuertamur. Cuius etli est naturę impul-
 sio, ut diximus: tamen quemadmodum
 alia, quę naturę præceptiones subiici-
 unt, diuinis etiam edictis atq; legibus

post naturæ corruptionē, cum se huma-
na creatura à creatore Deo auertisset,
sancita fuerūt. Ita & de Inuocatione man-
datum accepimus, & iubemur precari
Deum, & illius numen adorare, & inuo-
cando uenerari. Atq; hoc opus, si qui li-
berari seu conseruari diuinitus uelint,
maximè esse necessariū, & pertinere ad
certissimam spem salutis, promissio man-
dato addita declarat. Inuoca enim, in-
quit, me in afflictione tua, & ego libera-
bo seu eripiam te, & tu celebrabis bene-
ficiū meū. Vt si qui dubitēt, aut querāt,
sit ne necesse salutis nostrę causa inuo-
cari Deum, ii tanquam *δυσκολοι καὶ δύ-
σπειροί* fugiendi esse uideantur. Cum igitur
inuocamus Deum, ante omnia sciri
oportet, Quis sit ille quem inuocamus,
& an uera ratione inuocemus, quod ri-
tus sint inuocationis diuersi. Religionis
igitur ueritas demonstrat, Deum esse,
Mentem, seu naturam intelligentē, qui
est *ὄν*, unam, simplicem, indistinctam, æ-
ternam, expertem principii & finis, om-
nipotentem, creatricem uniuersorū quæ
facta

facta sunt, & illa conseruantem atque gu-
 bernantem, immensum in modum bo-
 num, iustum, fortem, clementem, liberri-
 mum, & nulli caussarum necessitati inhe-
 rentem, sed arbitrii ac iuris sui moderan-
 tis, & regentis, & continentis omnia. Pa-
 trem qui uniuersa creata condidit & fe-
 cit: Filium per quem, & in quem omnia
 condita sunt: Spiritum sanctum omnia
 uiuificantem, & fouentem, aduocatũ, de-
 fensoremq̃, & doctorem | piorum & reli-
 giosorum cœtuum, quæ est congrega-
 tio eorum, quos filius Dei factus homo,
 & natus de uirgine Maria tẽpore suo,
 Dominus noster Iesus Christus, disper-
 sos per totum mundum collegit, & de-
 dit eis potestatem ut fierent filii Dei, re-
 generati diuinitus. Hunc igitur Deum,
 seu numen istud diuinum spectare oportet
 precantis, & adorantis mentem atq̃
 cogitationem. Qui quidẽ relucet & ap-
 paret in sola imagine Filii, à quo & exhi-
 betur conspectus ipsius, & enarratur na-
 tura ac uoluntas, & confertur cognitio.
 Et quicumq̃ aliò se uertunt, aut rem ima-

ginemue aliam intuentur, ii à ueritate aberrant, & hallucinantes in superstitione non precantur, neq; adorant Deum, sed quiduis potius extra illum; quæ sunt iam innumerabilia simulacra, seu, ut Græci nominant εἰδωλα. Quibus primum conceptis superstitione, & errore animorum, postea expressæ statuuntur effigies, in quorum deinde cultum euagatur εἰδωλολατρεία, & in mendaciis delipit, unde à ueteribus εἰδωλομανία fuit appellata. Religiosa igitur adoratio & preces pie, intento animo, & directa acie mentis ad unum solum illum Deum, qui de indicio suo patefieri uoluit humano generi, & de quo sciendum, cognoscendumq; est id quod retulimus, conuertetur, neq; uspiam aliò deflectetur. Id enim cum fit, inuocatio hæc Dei non est. Sed quantumuis uerborum splendore, aut etiã quasi comptu sagacitatis humanæ illa actio ornetur, non tamen uenerationis diuinæ, sed cõtumeliæ, & auersionis à ueritate, & idololatri cum opus perhibendum est. Etsi autem me non fugit, ueteres tam Græcos quàm Latinos

tinos minus interdum cautos fuisse, & diligentes in conseruando synceritatem in uocationis, & adorationis: tamen neq; illos rem corrupisse certum est, & doctrina cœlesti adhuc salua, minus incommodi habuit, negligentia, ut ita loquar, illa. Posteriorum autem errores neque dissimulari debent, & modis omnibus sunt refutandi. Sunt autem duo, quibus adoratio deprauatur, ad quæ omnia referri possunt, quæ hac in parte impietatem, & superstitionem complectuntur: ut genera ista Idololatriæ perhibere liceat. Vnum, auersio animi à filio Dei Domino nostro Iesu Christo, & circumspectio, uel humanæ, uel cuiuscunque alterius intercessionis, aut auxilii, & adiumenti, atque commendationis ab ullo opere aut re. Alterum communicatio cultus in adoratione cum aliis quocunque consilio, aut pacto hoc fiat Primum est tale. Solum Deum adorari oportet: oportet autem ita adorari, ut certo sciatur eum compellari, & nos audire.

Hac

Hęc uia demonstrata est per filium Dei,
 Dominum nostrum Iesum Christū. Ita-
 que mentione huius, quem solum habe-
 mus intercessorē, & interpretē ad Deū,
 ipsum Deum uerū, qui adiunxit sibi na-
 turam humanā, scimus & dirigi preces
 nostras ad æternum Deum, & nos exau-
 diri. Propter filium enim omnes qui cre-
 dunt doctrinæ ipsius, beneuolentia sua
 pater cōplectitur, & largitur ac tribuit
 petentibus omnia quæ illis conducunt,
 id est, bona. Meritus enim est filius obe-
 dientia sua, ut non modo ipse ametur à
 patre, sed omnibus etiā suis, si sunt qui
 credunt doctrinæ ipsius, ut concilietur
 charitas Dei immensa & sempiterna.
 Hoc igitur uno freti fideliter, & religio-
 se inuocabimus Deū. Nulla fiducia pro-
 priæ, aut alienæ, præterquam filii Dei
 Domini nostri Iesu Christi dignitatis.
 Neq; præferentes, aut ostentantes à no-
 bis quicquam. Neque per fugium aliud
 quærentes ullum conciliationis, uel in-
 terpretis, uel deprecatoris. Societatem
 quidem inuocationis expeti rectum est,
 & optat

& optare commendari nos cōmunibus
 piorum precibus, sed has ipsas eodē ten-
 dere, et nobiscum cōcurrere oportet. Ex
 quo manifestum fit, quamuis non nege-
 tur Animas sanctas eorum qui terris ex-
 cesserunt, uota facere ad Deum pro iis
 qui in hac uita adhuc peregrinantur, ta-
 men adorari illas, aut inuocari precibus
 piorum non debere: neq; hoc Religio-
 nis ueritatem pati, ut ne angelos quidē:
 quamuis Dei uolūtate, & iussu defenso-
 res hos, atq; custodes hominum esse, du-
 bium non sit. Solum enim Deum ado-
 rare, & illi uni seruire iubemur. Itaq; ue-
 terum quorundam eruditæ, & speciosæ
 locutiones, non sunt assumendæ ad do-
 ctrinam cōstituendam, qua fiducia à mi-
 sericordia Dei, & patrociniō, ac depreca-
 tione filiī Domīni nostri Iesu Christi,
 uel latū unguem, aut quatenus pilus u-
 nus intercedat, secundum prouerbium,
 abducatur aut recedat. Quod certē fit, re-
 spiciente animo aliō, & requirente præ-
 terea opis, auxiliūq; aliquid. Secundum
 genus quod fecimus Idololatriæ, est im-
 pietas

pietas cultus, & adorationis imaginum?
 De quo cum Patriarcha esset Constanti-
 nopoli Germanus, atroces cōtentiones,
 & cruenta certamina orta fuisse compe-
 rimus. Semper autē altercando aliquid
 ueritatis amittitur: et contentiones ple-
 rumq; nocent: quemadmodum Iora uio-
 lenta distractione longius extensa, cum
 labefiunt, tum sæpe etiã dirumpuntur.
 Atque miratus fui, doctum neque ineru-
 ditum, atque pietate præstantem uirum
 Iohannem Damascenũ, de hoc ipso tam
 uehementer pugnauisse, & tam indiscre-
 tē plæraque disseruisse. Distinguit ima-
 gines, & adorationes, & cultus. Rectē
 ille quidem, sed minus idoneo loco. Ac
 credo importunitate aduersariorum &
 hunc, & alios eò adductos fuisse, ut in stu-
 dio asserendi sententiam suam, illorum
 temporum superstitioni aliquantulum
 indulgerent, & uitiis, sicut fit, assentaren-
 tur. Non etiam nunquam fieri solere sci-
 mus, ut pertinax opinio mirabiliter ani-
 mum peruertat, & quasi obstruat lumi-
 nibus ueritatis. Sed a nobis aperta ueri-

tas, ac clara quærat, & hanc sequamur.
 Primum igitur non defendendi sunt
 qui effigies oppugnant, & picturas
 delent, ac statuendum est, imaginibus
 sanctorum hominum eum honorem ha-
 beri oportere, certè rectè posse, ut uel
 sacris, uel profanis in locis reuerenter
 collocentur, atque proponantur. Simi-
 liter & historias diuinarum rerum ex-
 primi & spectari, non abhorret à reli-
 gione Christiana. Quemadmodum &
 ea asseruari, & ostendi, quæ rerum ge-
 starum monumenta, aut piam memo-
 riam complectuntur. Id quod de solio
 Iacobi Apostoli primi Episcopi Hie-
 rosolymitani scripsit Eusebius, qui &
 Imaginum mentionem fecit, *παύλας καὶ*
πέτρας, καὶ αὐτὸ διὰ τὸ χριστῶ, quas inquit,
διὰ χρωμάτων ἐν γραφαῖς σωζομένης ἰσο-
ρήσαμεν, ὡς εἰκὸς, τῶν παλαιῶν ἀπαραλα-
λέκτως οἰασώμεθα ἔθνικῆ συνηθείᾳ πρὸς ἑαυ-
τοῖς τῆτον τιμῆν ἐσθλότηρ τὸν τρόπον.
 Quæ quidem monere debent omnes,
 ut in hac parte circumspecte se ge-
 rant: his præsertim temporibus, quibus
 super;

superstitiosa credulitate errores multos
 admissos esse, neq; potest, neq; solet ne-
 gari. Nam quæ Iudei nolentes relinque-
 re cōsuetos ritus, seruarunt, cum religio
 Christiana ab aliis usurpari non patia-
 tur, quo pacto cæterarum gentium er-
 rores sequi tolerabile esse uideatur? Er-
 ror autem an non perhibebitur? Imagi-
 nes ullas uenerari ἀπαράλλακτως, id est,
 non mutata cōsuetudine cultus simula-
 crorum. Sed in repræhendendo non im-
 morabimur. Vt igitur memoria omnis
 eorum qui in hac uita sanctè, & religiose
 Deum coluerunt, conseruari in ecclesia
 debet: Ita profecto, ad hanc adorationē
 quoq; id est, προσκύνησιν, & σέβας, id est
 cultum, attribuendū esse, eiusmodi est,
 ut & explicationem diligentem deside-
 rare, & ambiguitate quadam labefacta-
 re ueritatis doctrinā posse uideatur. Nō
 enim certè ita ad uoluer ad imaginem,
 ut ad hominem uiuum, & præsentē. Ve-
 rum sic, non materiam quidem, quemad-
 modū ait Damascenus, ut adorem, sed
 eum, ad quem effigies deducit affectio-
 nem

nem & sensum animi mei. Sicut locum
 in quo natus est filius Dei, & ubi mor-
 tem pertulit, ac sepultus fuit, adorare, in-
 quit, solemus. Rursum hoc dicitur obscu-
 re, & est in uerbis ambiguitas. Religio
 enim certè illa loca non adorat, cum ue-
 ri adoratores adorent spiritu, & uerita-
 te. Sed recordatio historiae talibus lo-
 cis omnium mētes magis commouet,
 ut gestus etiam aliquis adorationis non
 reprehendendus esse uideatur. Sed do-
 gmaticus cultus, & adorationis hæc agglu-
 tinanda non sunt. Longe enim id quod
 simpliciter à pietate fit, ab eo discernen-
 dum est, quod à doctrina statui, & præci-
 pi oportet: id est plurimum interesse sta-
 tuendum, inter τὸ πραττόμενον, quod for-
 te agitur, & τὸ δογματίζόμενον, quod san-
 citur decernendo. Iam uerò commune
 factum aliquem, uerbi gratia Petri, aut
 Pauli effigie, adorare, & inuocare illum
 animo suo, quale sit, supra ostensum est.
 Pia affectio erga illos, & uotum commu-
 nium precum, nō possit, ut opinor, dam-
 nari: cum neq; aduersetur doctrina ueri-

tatis ecclesiarum, & exempla uetustatis extē-
 ē quibus unū luculentū refertur ab Eu-
 sebio, in historia Theodosii libro octa-
 uo. Non damnetur igitur hoc sane. Sed
 adoratio, & inuocatio sit solius Dei, ut
 præclare & Epiphanius scripsit. Honor
 habeatur Marię. Deus pater, & filius, &
 spiritus sanctus, adoretur. Mariā nemo
 adoret. Atq; collegit Damascenus plu-
 rima de Ecclesiasticis doctoribus, qui-
 bus confirmari uult dogma, cultus & a-
 dorationis Imaginum, neq; animaduertit
 se de fundamento fabuloso arenæ ex-
 tructiones illas educere. Nam neq; consi-
 liis autorum, neq; rei applicatione, neq; si-
 militudine temporum illa cohærent: &
 multa insunt dubia, multa manifeste alie-
 na ab analogia fidei. Quæ nunc com-
 memoranda, & refellenda nō duxi. Sed
 caput est absurditatis, quod imaginum
 uenerationem, & inuocationem sancto-
 rum hominum, quorum corpora non
 dum resuscitata sunt, complectitur. Quæ
 profectō repudiat pietatis Christianę re-
 ligio, & fides. Nam quod ad ueterū ele-
 gantiam

gantiā attinet, non sunt figuræ copiosæ,
 & ornate orationis, ad simplicis ueritatis
 certam scientiam conuellendam, adhi-
 benda. Compellat Basilium Gregorius
 mortuum, cum in uersibus epitaphiis,
 εἰσέτι καὶ νῦν λίσσομαι ὑπὲρ κόσμου ἰσασο δῶρον
 ἀνάγων, tum in oratione funebri. Quid
 nō ut homo eruditus. Quin & Eusebius
 Valerianum hostē religionis nomina-
 tim alloquitur iam mortuum. Quid ait
 idem Eusebius in historia de Constan-
 tino; σὲ μὲν δὴ σέβειν καὶ φιλανθρωπία προσ-
 κυνῶ. Introducimus hac authoritate, etiā
 rerum bonarum cultū, & uenerationē,
 ut Græci εἰρήνης, νίκης, ὑγείας. Et à Roma-
 nis culta fuit, pax atq; fides, uictoria, uir-
 tus. Quod si fieri nullo modo oportet,
 discamus figurata à simplicibus, & uera
 à falsis distinguere, atque separare. Cum
 autem à quibusdam undiq; iam conqui-
 ri soleant ea, quibus errores ἐπιπολάζον-
 τοῦ πανταχῶς, id est, qui sunt in medio,
 non corrigantur, id quod erat officium
 pietatis, sed fulciantur, atque stabilian-
 tur, qui non modo proferunt Græcorū

quædam *σφάλματα* : sed de externorum
 quoque monumentis editis studio *πολυ*
γλώττων τινών colligunt ea, quibus ille,
 quem ipsi iactant, consensus catholicus
 comprobetur. De Syriacis quidem, aut
 Armeniis, aut Aethiopicis scriptis, quæ
 non intelligimus, nos differere non de-
 cet, neque est opus. Sed Græca studi-
 mus aliquanto uestigare accuratius, &
 diligentius cōsiderare. Quod autem ad
 ostentationem consensus attinet, sciunt
 pii nullum consensum ualere contra ue-
 ritatem oportere. Nam si antiquitas præ-
 dicatur, nihil est omnino ueritate, qui
 est sermo Dei, antiquius. Et uetera si
 promiscuè ponderantur, inter hæc ipsa
 quoque errores, & mendacia primo lo-
 coreperientur: ut Satanæ, & Adami in
 paradiso, & Pharisaicæ doctrinæ in po-
 pulo Iudaico, & in Ecclesia Christi hæ-
 reticorū. Quid mihi narret aliquis, qua
 forma Græci iam precentur: non enim
 dicam modo, quid obseruent Syri, aut
 Armenii, aut æthiopes. In medio est, &
 ante oculos ueritas æterna, & immuta-
 bilis.

lis. Hanc audiamus, & sequamur. Quod
 si quis se auertens à luce orta in mundo,
 & illuminante omnes homines. per ne-
 scio quæ caliginosa loca ingredi malue-
 rit, is si præcipitetur in exitium, neminẽ
 nisi seipsum, & suam peruicaciam accu-
 set. Vt autem planum fiat, posteriores
 non custodiisse puram simplicis uerita-
 tis sanctitatem, atque horum quasi sobo-
 lem à religione parentũ degenerasse: ex-
 ponam quædam translata de Græcorũ
 libellis quotidianarum precum, quas so-
 lenniter tam diurnas, quàm horarias illi
 peragunt. Exponam autem fideliter, in
 quo nulla latebra fallaciæ nobis relin-
 quetur, cum illæ preces editæ sint expres-
 sione publica. Sic igitur in his inuocatur
 Sanctissima uirgo Maria, quam primã
 honoris, & excellentiæ causa nominare
 decuit. **TE MVRVM** inexpugna-
 bilem, munitionem salutis, Deipera uir-
 go, supplices inuocamus, aduersariorũ
 dissipēs consilia. Item, **DEIPERA** tu
 es uitis uera, quæ germinando produxi-
 sti fructum uitæ. Te supplices inuocæ-

mus, &c. Item SPES, ET PRAE-
 SIDIUM, & perfugium Christiano-
 rum. Inexpugnabilis murus, eorum qui
 laboribus opprimuntur, portus tutus à
 tempestatibus tu es, Deipera inconta-
 minata. Quæso, ut quæ mundum sal-
 uas tua indefinente deprecatione, memi-
 neris nostri uirgo laude omni dignissi-
 ma. Qualis est autem ista quam subieci
 narratio: P O S T Saluatoris nostri Ie-
 su Christi tremendam resurrectionem,
 & sancti spiritus descensum, donec apo-
 stoli ad præconium diuiderentur, erant
 una omnes Apostolici cōcorditer. Et post
 precationem in prandio accumbentes,
 relicto uacuo loco, in eo puluinar repo-
 nebant, & super illud frustum eius, quo
 uescebantur, panis, ad portionē Christi.
 Post prandium autē surgentes, & precā-
 tes, & gratias agētes, accipiebāt frustum
 illud panis, quod ad domini nostri porti-
 onem fuerat repositū, idēq; eleuantes di-
 cebant, Gloria tibi Gloria patri, & filio,
 & spiritui sancto. & pro eo, cuius initiū,
 Magnū nomen, addebant, Christus sur-
 rexit

rexit, usq; ad diem Ascensionis. Deinde
 uero, hoc, Magnū nomen sanctę trinita-
 tis, Domine Iesu Christe, opitulare no-
 bis. Atque hæc quidem sic perageban-
 tur. Idēq; faciebat unusquisq;, quocunq;
 in loco esset, usque ad illud tempus quo
 obdormiit Deipera uirgo. Cum au-
 tem illam ex toto mundo congregati-
 onem per nubes fecissent, propter Dei-
 peræ Dominæ migrationem, tum con-
 suetis illis peractis, post sepulturam ip-
 sius, nimirum die tertiā, solatium quæ-
 rentes, & post prandiū surgentes, illo pa-
 nis frusto posito ad Christi nomē, secun-
 dum consuetudinem eleuato, & Magno
 illo nomine appellato, ō incredibile mi-
 raculū. Illa mortua, tanquam uiua cū nu-
 be, & circumstantibus ipsam angelis lu-
 cem efficientibus in aëre apparet, Salue-
 te, inquires, nam uobiscū sum omnibus
 diebus. Hoc ā filio eis lætificum imperti-
 ens. Discipuli autem perculsi miraculo,
 pro illo, Domine Iesu Christe, sanctissi-
 ma Deipera opitulare nobis, exclama-
 runt. Deinde ad sepulchrū accesserunt,

cumq; non inuenissent Sanctiss. corpus
 ipsius, uerè persuasum eis fuit, quod cū
 corpore uiuens, & ipsa tertio, quemad-
 modum filius die, ex mortuis resurrexif-
 set, & migrasset hinc, inque cœlum tran-
 sisset, cum Christo regnans in secula se-
 culorum, Amen. Hoc ita, ut retulimus
 poëma nescio cuius, in illo libello expo-
 nitur. In quo si nihil esset incommodi nisi
 si nugarum & fabulæ, poterat supersti-
 tiosa authoris ueneratio sanctissimæ uir-
 ginis, ita fortasse ferri, ut insectatione nõ
 exagitaretur. Sed quæ implicentur im-
 pietatis scelera, horret animus cogitare,
 nedum libeat demonstrare uerbis. De
 hoc igitur quisque ipse cõmentetur. Ac
 liceat fortasse suspicari, hæc decerpta esse
 de apocrypho scripto, cuius Hierony-
 mus meminît, in disputatione de sanctæ
 uirginis Mariæ assumptione. Vbi etsi
 multa ponuntur consuetudine tempo-
 rum illorum, quæ attentè, & circumspice-
 tè cognoscenda sunt, & passim ὑπερβο-
 λὰὶ ἐγκωμιασικαὶ inculcantur. Tamen de
 re ipsa sanè admodū cautè, pietas illius
 locuta

locuta fuit. Hæc igitur narratio *ἀναλογίαν* fidei nō retinet. Quale autem hoc? Sanctiss. Domina Deipera, lux caliginosæ animæ meæ, spes, protectio, perfugium, consolatio, exultatio mea, gratias tibi ago quod dignasti me indignū communionem intemerati corporis, & preciosi sanguinis filii tui. Commemoravi autem ista, ut insignia quædam, & quæ essent sine controuersia *εἰδωλοποιία*. Quæ si ueritas religionis, & sanctitas pietatis Christianæ non potest tolerare, in uirgine beatissima, cuius omni honore, & reuerentia dignissimam haberi memoriam decet: quid de aliis iam memoret aliquis his etiã absurdiora? Quid enim legitur in historia Euagrii de consecratione donorum missorum à Chosroë rege Persarū? Vbi *ἀπαρκαλύπτως*, & nullo quasi in uolucro uerborū iniecto, mentio fit impiæ inuocationis, & idololatriæ cultus, cum aliis uerbis copiose, tum his summam, *ἵνα καὶ γὰρ καὶ σιγή* (muliercula hæc erat in amoribus Chosroë) *καὶ πάντες οἱ γινώσκοντες τὸν κόσμον, εἰς τὴν σὴν δύναμιν*

ἐλπίζωμεν (compellatur autē sanctus Ser-
 gius) καὶ εἰς σὲ ἐπιπιστεύωμεν. Nihil fingi-
 tur, ea quæ sunt publica expressione edi-
 ta recitantur: omittunturq; multa cōme-
 morata similiter, nequaquam religiosa,
 ne quid dicam grauius, cū iam dudum
 expositionis pudeat, atq; pigeat. Videre
 autē eū uelim, qui perfricare frontem au-
 sit, & ista excusando defendere, & nega-
 re aliquid erroris, & impietatis inuasisse
 cœtus ecclesiasticos. Istæ disputationes
 ludus, aut iocus nō sunt, neq; ostentatio
 ni ingenii in his locus relinquendus est.
 Gloria æterni Dei agitur: agitur filii dei
 Domini nostri Iesu Christi existimatio,
 ecclesiæ fundamēta ut cōsistant, ut salu-
 tis uia aperta sit in spe uitæ sempiternæ.
 De quibus, si quis acutè & callidè disce-
 ptare, quàm simplice assensione ueritatē
 confiteri, & prædicare mauult: eum quo
 loco haberi cōueniat, statui uolo potius
 ab altero quouis cogitando, quàm à me
 dicēdo demōstrari. Neq; ego is sum, qui
 insectatione aliorum delecter, aut qui
 quasi carpere aliena errata præclaram o-
 peram

peram esse ducam. Neque non animad-
 uerto uulgare esse reprehendere alios,
 imprimis ueteres, & ex ea re nonnullos si-
 bi famam querere. Sed modestiores tan-
 tum abest, ut propensi sint in hanc par-
 tem, ut cōmode etiam interpretādo mul-
 ta quæ speciem habent absurditatis, ex-
 plicare, & stabilire nō dubitēt. Sic enim
 cogitant: qua facilitate, & cōfidentia ipsi
 aliorum sententiam exagitarint, eadem
 fieri posse, ut in se inquiratur, & culpen-
 tur quæ eis placuerint. Nescio enim quid
 censoribus alienorum scriptorum polli-
 ceri possit securitatē, ut non uicissim cen-
 suram aliorū ipsi subire cogantur. Nam
 oraculum existimandū est quod ait Ho-
 mericus Aeneas,

ὁ πόλιον, κ' εἴπιδαιῶν ὄζυόιον κ' ἰπποῖον.

In quibus tamen manifesta aberratio est
 à cœlesti ueritate, siue antiquitatis seu di-
 gnitatis obstet authoritas, dissimulari
 uerū non debet. Atque id quod Orestēs
 Euripideus ait, licet tum uel oportet po-
 tius cogitari, & dici.

ἔπειτα δὲ τοῖς λόγοις ἰπποδῶν.

Τὸ γῆρας ἡμῶν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκωλύσει λόγῳ.

Et si profectio in doctrina ecclesiae diuersum, atque in sapientia humana accidit. Nam & errata antiquitatis multa correxit posteriorum sagacitas, & recentissima quæque industriæ humanæ opera perfectissima esse perhibentur: ecclesie uero doctrina antiquissima quæque sincerissima, purissimaque, & uerissima reperitur. Quæ subierunt autem praua, uitiosa, falsa, & emendationem requirunt, ea non acuminis aliquo, aut calliditate exquiruntur: sed nota, atque euidentia occurrunt. In quibus nullum ad tempus, personamue respectum impedire animaduersionem decet, quo minus illa improbentur, & repudiarentur. Prudentius & optimus, pietatisque Christianæ studiosissimus uir, neque poeta malus, aut contemnendus fuit, sed quid ait? Cum commemorasset, quæ potestas S. Laurentii, & quam facilis ad exaudiendum ille esset ciues suos:

Hos inter, ô Christi decus

Audi, & poetam rusticum.

Et mox.

Indignus

Indignus (agnosco & scio)

Quem Christus ipse exaudiat,

Sed per patronos Martyres

Potest medelam consequi.

Idem cum fecisset oratorem efficacem ad
Deum S. Vincentium, Quænam addit

Miserere nostrarum precum,

Placatus ut Christus suis

Inclinet aurem prosperam,

Noxas nec omnes imputet.

Si rite solennem diem

Veneramur ore, & pectore,

Si sub tuorum gaudio

Vestigiorum sternimur.

Nimis profecto Poëta fuit in his Prudentius, & à simplice veritate sequens amœnitatem musicam, recessit. Quid enim differant ab illis falsorū numinum Græcorum, aliarumq; gentium inuocatione tales preces, præterquàm nomina quod mutantur, non uideo. Tales igitur lapsus, ab iis, qui obseruare potuerunt, silentio prætereundi nō sunt: sed indicandi fideliter, & quos euerterunt, ii comiter alleuandi, nō aliis insuper ruinis premissi sunt. Id quod uel superstitionis
inscitia,

incitā, uel etiā malitā quadā (non
 enim hoc a nobis diiudicari in præsentiā
 necesse est) posteriorum factum esse ap-
 paret, donec res ad insanabiles corrupte-
 las delata, morbū reddidit plane desper-
 ratum. Quapropter rectā accedatur ad
 solium gratiæ, fauorisq; Dei eterni, a quo
 omnes credentes filio admittuntur ipso
 adducente. Et sit oratio precantum neu-
 tiquam dubia, hesitans, timida, despera-
 bunda, sed in fidei cōstantiā assiduo ur-
 geat petitiones. Quod autē & sanctorū
 priscorū preces quasdā legimus exposi-
 tas cū conditione, de eo alibi disputatū
 est: & sunt illę nō huius, sed alterius mo-
 di. Similiter & cōmemorationes alicubi
 innocentia, seu iusticia, non illę merito-
 rum ostentationē sed bonę conscientię
 testimonium præferunt. Scio autem hoc
 loco & uenire in mentem non profanis,
 & dici ab aliquibus solere, omnes nos es-
 se delictis deformes, & propter peccata
 inuisos Deo. Quis igitur cum cōscientiā
 tali ad Deum rectā accedere, & quasi ir-
 rumpere audebit? Aut quo pacto nō de-
 terrebi-

terrebitur cōspectu irati Dei: Ita scilicet
 profecto, ut David, miserere, inquit, pec-
 cato meo, nam est copiosum. Et, tibi soli
 peccaui, & malū coram te feci. Et, si pecca-
 ta obseruaueris domine, quis sustinebit?
 Est enim eximium, atq; singulare opus
 precū, & propriū uerę pietatis, ac religio-
 nis, quod neq; superstitio potest, & scit,
 neq; profanitas curat, aut studet omni-
 no perficere, & elaborare. Luctatur tū,
 & decertat mens cū Deo, &urgens pro-
 missam misericordiā, neq; hanc sibi ullū
 terrorē, minasue eripere sinēs, ita uincit,
 & subiens quasi recta clemētię, benigni-
 tatisq; diuinę, tempestatē, & procellas
 irę deuitat. Atq; hoc est mysteriū fidei,
 & arcanū consiliū eterni Dei patris, qui
 coeterni filii deprecatione exoratus, pro-
 pter ipsum indignationē suā repressit, &
 iusticię quidē pœnas in innocentē filiū
 deriuauit; misericordię autem fauore, &
 gratia alienatū peccato genus humanū
 rursum cōplexus fuit. Innocētia uerò fi-
 lii satisfecit patri eterno Deo, cū ipse sua
 sponte pro totius mundi delictis, atq;

contu-

contumacia, uictima per obedientiam
 fieri uoluisset, & sustinere execrationem
 peccati, factus peccatum, & execratio, ut
 ait Apostolus. Hoc arcanum consilium,
 & istam prioribus saeculis absconditam
 uoluntate suam, suo tempore patefecit
 atque publicauit in terris ipse filius Dei,
 natus homo matre uirgine, Dominus
 noster Iesus Christus. Quem & habere
 re, & habent, & habituri sunt, uniuersi
 qui conseruati fuere, quiq; conseruabun-
 tur, solum & unum, defensorē, interpre-
 tem, conciliatorem, *μεσίτην*, patronum
 ad Deum patrem, & illae circumscriptio-
 nes patrocini, *ἢ προσαγωγῆς ἢ προστασίας*
 alterius à uia salutis, & ueritatis, ac uitae
 aberrantes, quo longius recedunt ab u-
 nico illo patrono, deprecatore, produ-
 ctore, legato, filio Dei domino nostro
 Iesu Christo, eo absunt propius in falsita-
 te ab interitu & exitio, & morte sempit-
 eterna. Ipse enim clamat, Venite ad me
 omnes qui laboratis, & onerati estis, &
 ego uos reficiam. Isti uociferantur. Tu
 indignus es qui accedas: quare, & cir-
 cumspice,

cumspice, cuius opera accessio tibi confi-
 ciatur. Quid hoc Cananæ mulieri pro-
 fuit *ἢ κραζέσθαι ὁπίωδερ ἢ ἀποσώλων;* Adit i-
 gitor ad Iesum. Sed ista nunc differendo
 explicare non est propositum. Hoc sane
 malū qui cohercere, atq; refutare debue-
 rant ii uel omissio studio sacrarū literarū,
 uel lucri spe capti, & *πορισμὸν ἰᾷ νομίζοντες*
εἶναι πλὴν οὐσίβειαν, tantum abest ut sanan-
 dum atq; tollendum curauerint, ut non
 dubitarint alere quoq; ac fouere, & cor-
 roborare. Itaq; quo progressum nefariū
 scelus & execranda fœditas sit, nimis est
 euīdēs. Vel imposuit autem aliquibus;
 uel ab his ad fallendum assumpta est spe-
 cies ad uulgus plausibilis, intercessio-
 num (nam hoc nomine frequenter usi
 fuerunt) atque *πρεσβειῶν.* Cum enim iam
 filius Dei Dominus noster Iesus Chri-
 stus, cum æterno patre regnet in maie-
 state diuina, ei aliquorum merita at-
 que gratiam, quasi offerri ad concili-
 andum fauorem ipsius aliis indigniori-
 bus, & tanquā precatores ob delicta able-
 gari oportere putauerūt. Speciosum fuit

Hoc commentum, & obtulit se prima di-
gnitas Matris uirginis, tū sanctorū An-
gelorum, & aliorum utriusq; sexus præ-
stantium pietate, & uirtute hominum.
Et si aliqui ordinem istum nō seruarūt,
ut de græcis his uersibus, qui in illo pre-
cationum libello leguntur, intelligi po-
test.

*πρόθεσ φέρω σεi πάντας ὑγιασμένους,
τὰς ταξιαρχίας τῆ ἁσωμάτων
τὸν προδρομόν σου, τῆ σοφῆς ἀποστολῆς
πρὸς τοὺς διδωῶν χάριτον ἀγγελοῦ μητρί σου.
ὄντι δὲ λιτῆρῶσιν λαγγνὶ δέξαι χριστίμω.*

Eadem uis quædam, atque potestas est
clausulæ mentionem complectentis san-
ctorum hominum, qua gratiosior reddi-
tur precatio & deo acceptior. Inuocatio
one quidem atq; ueneratione ad ipsum
Deum directâ: sed hac nihilo minus ali-
sumpta etiam commendatione, αὐτίκα
εἰ, inquit formula precationis, σῶσον, ἐλέ-
ησον, διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ θεὸς τῆ σὴ χάριτι. Hæc
luculenta sunt & speciosa. Sed adiungit
tur τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερβυδιόξου, ἀν-
υμνητικῆς διασωσίνους ἡμῶν θεοτοκοῦ, καὶ ἀειπύθου.

τῆς μαρτίας, ἢ ἁγίων καὶ ἐπὶ θρανίων διωκόμενῶν,
 τοῦ ἁγίου, καὶ ψῆφός τε προφήτη προσδρόμος καὶ
 βαπτιστὴς Ἰωάννης, μετὰ πάντων ἁγίων καὶ δι-
 κάων μνημονεύσαντες. Sane in uera sim-
 plicitate, & nondum labefactata doctri-
 na fidei hac in parte, haud scio an nullius
 pietas & religio aspernari ista debuerit,
 præsertim cū hæc addi solerent ἑαυτῶς, ἢ
 ἀλλήλων, καὶ πᾶσαι τῶν ζωῶν ἡμῶν χριστῶ θεῷ
 θεῷ παραδώμεθα. & mox ista, uoce clara, quæ
 ἐκφώνησιν dixere, ὅτι πρότερον σοι πᾶσαι δόξα,
 τιμὴ, καὶ προσκύνησις, θεῷ πατρὶ, καὶ θεῷ υἱῷ,
 καὶ θεῷ ἁγίῳ πνεύματι, νυνὶ, ἢ ἄς, ἢ εἰς αἰῶνας
 ἢ αἰῶνων ἀμὲν. Sed hæc paulo post
 extendere aliqui longius ausi fuere. qui
 ἀποκατάστασιν & προσεσίας sanctorum præ-
 cibus inculcarunt, ἐφελόντες τῶν μνημῶν,
 qua nimirum, minus autoritatis & po-
 tentiæ illis tribueretur. Itares deinde
 exemplo ualde nocuit, cum factō eti-
 am uitiosior indies fieret, unius affe-
 ctione, & ut locuti fuere, deuotione,
 alterius pietatem & religionem supera-
 re conante. Hæc, quibus & cultus Dei,
 & ueritas cœlestis doctrinæ, & sua salus

cordi, & curæ est, dissimulare nequeunt,
 animaduertentes quo abducta res recel-
 ferit, ab apostolicis tam scriptis, quàm in-
 stitutis, & fidelium Episcoporum, & ue-
 teris ecclesiæ tam doctrina, quàm usur-
 patione, atq; disciplina. Atque confide-
 ranti unicuique, nõ ita animato ut scis-
 ens, & uolens aduersari ueritati non du-
 bitet, facile apparet, tales inculcationes,
 & quasi coronidas neutiquam esse pri-
 scæ pietatis præclarorum operum monu-
 menta: sed recentioris studii qualiscun-
 que: non enim uel suspicando, uel pro-
 nuntiando exagitare illud, consilium
 est. Posteriorum igitur istas esse appen-
 dices, & quædam ueluti corollaria, ipsa
 propemodum loquitur forma, & com-
 positio orationis. Nouissima quidem,
 quæq; minimè sincera sunt. Verum quæ
 de Græcis libellis retulimus, & de quibus
 in præsentia differendum esse puta-
 uimus: ea etsi sane molliora sunt, neque
 tantum in ipsis est impudentiæ, quantum
 & preculis aliis eiusdè libelli, & iis quæ
 postea familiæ monachorum introduce-
 runt,

runt, in flexos iam quasi musicos religio-
 ſæ inuocationis modos detorquētes am-
 plius. Tamen uitii prauitas in eo manife-
 ſta eſt, quod non recta acceditur implo-
 ratione opis ad Chriſtū, qui, ut diximus,
 clamat, Venite ad me omnes qui labora-
 tis, & ego uos recreabo. Sed quæritur
 conciliator alius, atq; interpres. Ac Pla-
 to quidem ignorari ait nominū diuino-
 rum ueritatem, & quaſi ſecundum eſſe
 ueritatis modum cenſet, iis teſtari ſe ho-
 mines diuinis appellationibus uti, qui-
 bus numen gaudeat, & ſacrorum ritui o-
 ſtendit hoc præfari precantes conſueuiſ-
 ſe, cum implorare opem diuinam uellēt
οἱ τινὲς τε, καὶ ἑπὶ τῶν χαίρειν ὀνομαζόμενοι.
 Hæc Plato in Cratylo. Idem alibi omnē
 affectionem, & motum, ut indignum æ-
 terna, & immutabili natura à Deo remo-
 uens, cum tamen preces hominū cogno-
 ſcere eum cenſeat, interpretes ad Deum
 producit argumentādo, tertium quod-
 dam genus aëreum, à quo ad Deum ho-
 minum petitiones perferantur, & homi-
 nibus Dei uoluntas demonſtretur. Atq;

fieri potest, ut ista quoque labes doctrinae ecclesiasticae, quemadmodum & aliae, à Platoniceis dogmatibus illata sit. Quid est enim aliud: Ignorare homines uoluntatem, & sententiam Dei, & repelli indignos, quorum preces coram ipso appareant, & indigere interpretibus ad filium Dei: Neque me sane fugit hæc, quæ contra tot annorum frequentationem, & tam uariarum gentium obseruationem commemorantur, à plerisque tanquam turbulenta, & temeraria accusatum iri, prætendentibus sæculorum, & hominum consensionem, & comicum hoc uel simile quippiam in iracundia intorquentibus, ἀπασσι μέμεις εἰς λέγειν τὰναντία; Sed nihilominus tamen necessaria hæc est tam ad alios, quam uniuscuiusque ad seipsum admonitio. Alii enim lapsus in moribus, & uita hominum ueniam spem sine controuersia habent propositam, & per quam multum imbecillitatis uniuersæ naturæ, & prauitatis uitiorum in singulis, benignè tolerat, libenterque ignoscit consentientibus, & implorantibus ipsum
 miser=

misericors, & μακρόθυμος, & clementissimus Deus: sed inuocationis error simpliciter abducit à Deo, & deducit in uiam qua, si pergatur, in exitu, inque mortem iudicandum sit eternam: Cōsentiant igitur quicumque uoluerint: Coniungantur temporum, nationum, populorumque iudicia, proferantur obseruata atque gesta quorumcunque: Nos hanc regulam, qui est κανὼν ὀρθοδοξίας, ἢ καθολικῆς ἐκκλησίας, sequamur, Lucerna pedibus meis uerbum tuum. Et, Ego sum uia, ueritas, & uita. Et, Si filius uos liberauerit, uere liberi eritis. Et, Verbum tuum ueritas est. Omnibus sanctis patribus, prophetis, ipsi filio Dei domino nostro Iesu Christo, Apostolis, & piis Episcopis atque doctoribus in ecclesia, semper refragata fuit, & opposuit sese, aliquorum consensio. Hæc prophetas afflixit, filium Dei affixit cruci, apostolos necauit, pios episcopos, & doctores uexando exagitauit, & quoties potuit, interimendo sustulit e medio. Sed cui obsecro nocuit maximè? Cognoscatur hoc de historiis omnium temporum. Doceant ea loca, in quibus priscorum

patrum docens, & prædicans æternum
 Deū uox exaudita, ubi filius Dei de cœ-
 lesti ueritate concionatus fuit; denique
 ubicunque sonuit præconium Euange-
 lii, & uel aduersante uiolentiā extermin-
 natum, uel neglectum à malè custodien-
 tibus amissum, uel etiam scelere & frau-
 de fuit adulteratum. Quid de Orientis
 factum est regnis? Quid de Africa? De
 Græciâ? Aliquantulum adhuc terræ in
 angulo Europæ reliquum est, ubi non
 obruta omnia barbaria iacent. Et hæc
 tempora ueritatem cœlestem celebrare
 ceperunt. Non nihil, fatendum enim ue-
 rum est, admisceri animaduersum est,
 quasi mercis præciosæ, quo minus uidere
 tur sincera doctrina. Sed hæc tamen tan-
 quam aurum, argentumue, cum elucet,
 tum si accedat cura & diligentiâ, facile ue-
 luti excoqui possit. De quo uota ut fiant
 reliquum est, cum quidem ad salutem o-
 mnium, ad ecclesiæ constitutionem, ad
 honorem, & laudem nominis diuini in
 terris reparandam, hæc sola uia, ratioque
 iniri possit, ut ueritatem amplectendo, et
 errores

errores reiiciendo, consentiatur in sancti-
tate & iustitia. Atque hic est *κακῶν ἐκκλη-
σιαστικός*, ut ait clemens Alexandrinus, *ἡ
σωωδία, καὶ συμφωνία νόμο τε, καὶ προφητῶν,
τῆ κατὰ τὸ κυρίου παρρησίαν παραδιδιομένη
διαθήκη*. Est autē tam in hac parte, quā
aliis contentio plena periculi, & alterca-
tio ueritatem conuellit. Dum enim neu-
tri alteris cedere uolunt, fit ut utrique
ā medio plerunq; discedant, in uno qui-
dē genere, sed forma diuersa. Est enim
ὑπερβολή, qua aberratur, sed alii aliter mo-
dum transiliunt. Et fieri solet, ut oratio fi-
gurata ab incautis, & parum eruditis ar-
ripiatur tanquam simpliciter exposita,
utq; phrases non intellectæ ad sententiā
alienam detorqueantur: *παντὶ αἰτῶντι*
dari iubet Christus, ex hoc gratificatio-
nem etiā impudicam præceptam esse,
efficere uoluerunt Carpocratiani, ut dia-
bolus hac amplificatione hyperbolica
ludos fecisse, & risum quesuisse uideatur.
Itaq; in dogmatū explicatione, & dispu-
tationibus doctrinæ, optimū est quam-
maximē proprio sermone uti. Paulus a-

postolus scribens Corinthiis sic ait. τὰ
 πάντα ἐκ τοῦ θεοῦ καὶ καταλαμβάνονται ἡμᾶς
 αὐτῶν ἰσχυροῦ καὶ δόντος ἡμῖν τὴν δὲ
 ἀκοίαν τῆς καταλλαγῆς. Hoc de ministe-
 rio simpliciter dictum, amplificans ali-
 quis, & figuris elegantis orationis exor-
 nans, Gregorius, ut opinor, sanctū quen-
 dam & fidelem Episcopū laudans, μέγαν
 ἐρχιερίαν uocat, τὸν τοῦ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων
 μεσίτην. Hęc hyperbole interpretatione
 commoda profecto indiget, ne sententia
 à religionis ueritate discedat. De talibus
 autē dictis qui errores nati sint, non est
 obscurum. Idem Gregorius κατ' ἀποστο-
 λῶν cūm Basiliū mortuū tūm alios com-
 pellat, ὑπερέβαινον quodammodo studēs
 τῆς τιμῆς. Hinc iam argumenta struuntur,
 quibus confirmetur inuocatio sancto-
 rum hominum qui ex hac uita migrarūt.
 Quid illa narratio de Cypriani amori-
 bus, & uirginis trepidatione, & mentio-
 ne sanctæ tum Deiperæ uirginis, quan-
 tum ualuit ad stabiliendam cultus alieni
 & prohibiti superstitionem? Audent
 hunc aliqui impudenter tradere, filium
 Dei

Dei non orare, neque intercedere iam profuit, sed ad hunc sedentem in omnipotentia patris, & regnantem in cœlis, parandos esse precatores, & conciliatores, quasiq; interpretes sanctos homines, qui mortem obierunt: cum *μεσίτω* hunc Paulus uocet, & planè dicat *ὅτι ψύττω χάριτος ὑπὲρ ἡμῶν: & παράκλητον* Iohannes, & ueteres in ecclesia doctores, *ὅτι προσκυνησάμενος αὐτὸς πρῶτος, καὶ παρακαλεῖται*, scripserint. Gregorius autē disertè, *λόγω. β.*, περὶ ἡδ, inquit, *εἰς γὰρ θεός, εἰς καὶ μεσίτης θεός, καὶ ἀνθρώπων ἀνθρώπος ἰησοῦς χριστός. πρεσβύει γὰρ ἐτι* *καὶ νῦν ὡς ἀνθρώπων ὑπὲρ τῆς ἡμῶν σωτηρίας,* *ὅτ μετὰ τὸ σῶματός ἔστιν ὃ προσέλαβον.* Inuocatur igitur filius Dei, ut uere & natura Deus. Et intercessio ab hoc atq; deprecatio petitur, ut homine etiā, unde neque absit sensus miseriarū nostrarū, quiq; sit solus pontifex is, cui ad æternū Deū pateat accessio, & qui illū placatū deprecando reddat. Quicumq; autē adorat, & inuocat quicquam præter Deū, aut querit aliū ad Deū interpretē, cōciliatorem uel, & deductorē, quān filium Dei, & filium homi-

hominis, Dominum nostrū Iesum Christi, ille à consensione Ecclesiæ Catholice sceleratè recedit. In cuius quasi septimum omnes fideles ac pii, sese animi sui perpetua cupiditate includunt, & cum illa cōiungunt omnes rationes, cogitationes, sententias suas. Et rebus perturbatis, unam hanc spectantes, eos quoque tanquam pecudes sui generis gregē, sequuntur, quicumque illam amplecti, tueri, custodire, magnificere uidentur. Atq; est filius Dei Dominus noster Iesus Christus, unus noster & solus sacerdos, secūdam epistolam ad Hebræos, ἔχοντες οὐκ ἀρχιερεῖα μέγαν, inquit, διελθλυθότα εἰς ἕραν υἱὸς ἰσουλῶ τ' ἰσουλῶ θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ὃ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερεῖα μὴ διωάμενον συμπαδῆσαι ταῖς ἀδενείαις ἡμῶν, πεπειραμένον δὲ κατὰ πάντα καὶ ὁμοιότητα χωεῖς ἀμαρτίας & cetera. Inuocatio uero, ut ostendimus, ad aliū quam Deū dirigēda nō est. Ideo in terris & Ecclesiastica congregatione, unum & solum hoc sacrificium ueteribus germanæ religionis antistitibus notū, hoc demonstratum & celebratum fuit

fuit. Quam sacra scriptura uocat *θυσίαν*
ἀνέσεως, ut diserte docuit Eusebius, *Ὁ*
αγγελικῆς ἀποδ' εἴξεως libro primo. Et sero
ματεὺς septimus his uerbis. εἰ δὲ τὸ θεῖον
τιμῶμενον χαίρει, φύσει ἀνεσθιὲς ὑπάρχον, ἔκ
ἀπεικότως ἡμεῖς δι' ἐυχῆς τιμῶμεν τὸν θεόν,
καὶ ταύτῃ τῇ θυσίᾳ ἀείψη, καὶ ἀγιατῆ-
τῷ μετὰ δικαιοσύνης ἀναπέμπομεν τῷ δι-
καιοτάτῳ λόγῳ, γραίροντες, δι' οὗ πᾶσα λαμ-
βάνομεν τὴν γνώσιν ἢ τούτου δοξάζοντες ἃ
μεμαθήκαμεν, ὅτι τοῦ πᾶσι ἡμῖν θυσιασίου
ἡγῆτα ὄντα τὸ ἐπίγειον, τὸ ἄθροισμα τῶν ταῖς δὴ
χαῖς ἀνακειμένων, ὡσπερ ἔχον τὴν κοινὴν, ἣ μὲ
αν γνώμην. Plane audimus Clementem
dicere, unicum esse Christianorum fas
crificium, præstantissimum illud atque
sanctissimum, preces, & celebrationem
æterni Dei in ipsius uerbo: Et hoc alta-
re in terris statui, nimirum cœtum colle-
ctorum & oblatorū ad preces, tanquam
una & communi mente ac sententia. Ve-
rum re semel commota, ita aucta, ut fit,
uanitas, & eò tandem progressa fuit, ut
dementia ridicula fieret. Contaminatio-
nis autem puræ, & synceræ doctrine, &

Euan

Evangelii (nam hæc consideratio, nec
 aliena est, & utilitatem magnam comple
 ctitur) causa est præcipua illa quidē, vis
 & fraus eius hostis, qui nefaria audacia
 bellū gerit cum filio Dei, & ecclesie in
 fensus, affligere hæc quibuscunq; modis
 cōceditur, cessat nunquam. Sed quoniam
 non conceditur resistētib; nocere, fit
 ut tanti mali causa nō minus ad eos per
 tineat, qui in defendenda, & conseruan
 da ueritate negligentēs fuere, multoq;
 scilicet magis ad eos, qui administri, &
 auxilia ad labefactandam, atque euer
 tendam ueritatem cœlestem. Semper enim
 aliqui huius à prima mundi origine ini
 mici, & mendaciorum assertores, quorū
 parēs & author Diabolus est, fuisse repe
 riuntur. Ut qui sanctis patribus, proph
 etisq;, & filio ipsi Dei, atq; apostolis, ho
 rumq; successoribus refragati sese oppo
 suerunt. Quiq; bella, ac seditiones cōmo
 uerunt. His enim, & ecclesiasticam rem
 perturbari, & cursum doctrinæ impedi
 ri, & multiplicia accipi detrimenta, non
 est obscurum. In medio est exemplum

calamitatis maximæ, Sarracenicæ autho-
 re Mahometo ab imperio Romano per-
 fida, & à fidei ^{op} ^{do} ^{do} ^{lo} ^{fo} ^{re} ueritate catholica,
^u ^{ir} ^{is} ^o defectio. Cuius potentiaë im-
 pia seuitia, & immanis crudelitas, quo
 progressura adhuc, & quem finem habi-
 tura sit, nouit scilicet Deus; hominũ qui-
 dem non amentium metus, & formido
 ingens est. Quid uerò alii interim fece-
 runt? Ambitione incitati, aut impulsio-
 dio, cogitationes animi auerterunt à cu-
 ra, & studio ueritatis cœlestis, & ad in-
 crementa dignitatis, aut opulentiaë con-
 uerterunt. Disputarunt acriter de rebus
 interdum leuibus, & ut ait Comicus, ni-
 cleum amiserunt, retinentes putamina.
 Contenderunt de principatu tanquam
 ciuitatis, non cœlestis sed terrenæ. Ali-
 qui inter hæc perturbati alia perfugia
 quæsiuerunt: non tam à ueritatis cogni-
 tione, quam necessaria propugnatione
 fracti animis recedentes. Horum non
 etiam nulli cœtus, societatemq; homi-
 num reliquerunt, & secretam à cæteris
 uitam

uitam instituerūt, austeram, parcā, durā,
 abstinentiæ & continentiæ laude
 præstantem. Id quod non negari, neque
 si quid ulla in re boni inest, una cum ma-
 lis, debet tanquā de corpore integra cū
 uitiatīs, auelli atq; demi. Sed ab isto ge-
 nere, qui considerare uolet (uelle autem
 omnes ueritatis studiosi debent) is repe-
 riet in religionem aliquid superstitionis
 inuectum esse. unde ueritatis lux quasi
 nube errorum obduci postea cœpit, &
 studiis doctrinæ posthabitis, fidei q̄ piis
 exercitationibus neglectis, cum nescio
 quibus aliis rebus occupationibusq; in-
 tenti ne utiquam essent ociosi, studia de-
 nique singularis, & nouæ doctrinæ sibi
 ipsis quidam pepererunt, omnis libera-
 lis cognitionis expertes, ineruditi, disci-
 plinarum, & artium bonarum, & literarum
 ignari. Præclare autem poëta qui-
 dam Græcus, & hæc fecit:

*ἂν μὲν φράσω τὰ λυδίᾳ ἔχῃ σ' ἔνφρανώ,
 εἰ δὲ ἔνφρανώ τι σ' ἔχῃ τὰ λυδίᾳ φράσω.*

Id est,

Si uera narrem, non erit gratum hoc tibi:

Sin grata narrem, uera narrare nequeo.

Sed sileat assentatio in re maxima & periculo *σασίμελον ἢ ἀπολείσθαι* non *νῆας* *δυσέλμους*, secundum Homerum: sed æterni Dei cultum & uenerationē, & fidei sanctitatem ac iusticiam, & spem salutis ac uitæ æternæ: neq; quicquam ueritate sit antiquius, & in hac *παρρησίας* salutare morsus æquo animo ferantur. Sane libentius superiora tempora, & externa loca, quam nostra attingo tali mentione. Quid igitur in tota Græcia, ut utriusq; gentis clade cōmunis calamitas iudicetur: in Græcia igitur, quid est modo religionis, ueriq; cultus dei, doctrina extincta? Familia quædam Monachorum oberant, & in quibusdam ueluti nidis incubant. Hi se specioso nomine *καλοχίεροι* appellari uoluerunt, *ἕσι μὲν ἄλλοι ἐσθόν*, ut ait poëta, *ὃ δὲ καλὸν* simulatione quarundam mirificarum obseruationum, & uitæ laboriosæ, atq; afflictæ occupatione, ostentatur. In Thraciæ monte, qui & ueteribus, & his temporibus Athos est, perhibetur Monachorum esse ad sex milia.

D

Quam multi hi sunt mortales? Minimi
 mali quidē illi, etsi de hoc alii aliter. Sed
 istud pariter omnes tradunt, summam
 uersari in illis cœtibus incuriam & maxi-
 mū fastidiū doctrinæ. atq; in hoc tāto nu-
 mero, inq; singulis monasteriis, quæ sunt
 circiter XXIII uix reperiri binos, per-
 tos saltē legendi ueterum scripta, & inte-
 ligendi utcūq; sermonem Græcum, quo
 illa sunt composita, cæteris uulgari uer-
 semibarbaræ orationis contentis. Hæc
 intueri debebant omnes, quibus custo-
 dia cœlestis, atque æternæ ueritatis com-
 missa est: & gloria Dei, & conseruatio
 Ecclesiæ curæ esse debet. Nam nisi do-
 ctrinæ labe emendata, & deterlis macu-
 lis, quæ poterit sanctitas constitui disci-
 plinæ? cui profecto inimici non sunt,
 qui scientia literarum atque artium bo-
 narum exculti sunt, achi potius impi-
 mis illam diligunt. Quid alii faciant
 ipsi uiderint. Scio cuiusdam uocem
 maxime malam partem esse acceptam
 & illi nocuisse, qui forte dixerat, sibi
 uideri posse quoddam Fræciscanum cœ-
 nobium

51
nobis recte mutari in Scholasticā cōmu-
nitatē. Quod si manifestis in Ecclesia er-
roribus, atq; uitiis, nihil monendū libe-
rē, nihil fideliter demōstrandū: Quid tan-
dē fiet: præsertim, si quēadmodū res cœ-
pit ita ire pergat. Neq; ego is sum, qui au-
tor esse uelim, ut bene sita mala quoq; se-
cundum prouerbiū, commoueantur.
Sed in periculosissimis perturbationi-
bus omnium, quæro, atque circumspia-
cio, tanquam in tempestate maris, & pro-
cellis uentorum portum, in quem mens
fluctuans, quasi nauis quassata, subduci
tuto possit. Hoc neque impium esse, ne-
que à bonis culpa, certe scio. Quid au-
tem proficiatur, & in quam partem hu-
iusmodi quisque accipiat, neque in ma-
nu mea, neque mihi præstandum est.
Nugæ sunt istæ, quod quidem sine ul-
lius contumelia dictum accipi cupio. Nu-
gæ profecto sunt meræ, quæ aliqui de
consensu Catholico narrant. Est ille
quidem, & esse Ecclesiæ Christi charis-
simus, & fieri plurimum debet: sed non
quid aliqui fecisse, aut facere dicuntur, id

52
statim τῆς ἐκ τῆς ἡλικίας καθολικῆς ἐκκλησίας
cōsensus existimandus. Alii mētione
παραδόσεως instaurationē uerę doctrinę
impediunt. Quibus quanquam respon-
deri copiosę ad omnia, quę congerunt
ἐπιπόνως μάλλον ἢ ἀποδείξω, in prōptu ef-
set, & facile: una tamen Clementis Ale-
xandrini sententiā, si quid pudoris inel-
set obturare os poterat, hæc, μία ἢ ἀπάν-
των γέγονε τῆς ἀποστόλων, ὡς πρὸς διδασκαλίαν,
ἔτω καὶ ἡ παράδοσις. De traditionibus igitur
quæritur. Doctrina quę in medio
est inspiciatur. Sed nos (non enim hæc
disputatione copiosa explicanda suscep-
imus, & non nisi ea perstringenda putau-
imus, quę institutum argumentum coge-
ret attingere) id quod reliquum est ex-
quamur. Atq; ut constet ueterum pietas
tem uera inuocatione Deum æternū co-
luisse, & autores atq; propagatores reser-
gionis Christianę Græcos, ut quasi
ad se reducamus, & ab illis externarum
superstitionū præstigiis abducamus: uis-
sum fuit subicere sanctas aliquot & pias
precatōnes, quarū etiam hodie pleręq;
illis

illis in usu sunt. Cum quibus istæ nouitię
 & *πονηρὸς κόμματος* tam indicatæ à nobis,
 quam aliæ complures neutiquam con-
 gruunt, ac potius hæ collatæ cum illis ab-
 surdæ admodum, & absonæ, & quasi a-
 dulterati nummi tinnitu prodere uitium
 uidentur. Atq; poterit iam qui uolet, uel
 sentiendo definire, uel saltem opinando
 suspicari, utra forma ex his, ad cōsensum
 Ecclesiæ Catholicum accedat, aut ab illo
 discedat, non enim certe referentur am-
 bæ tam diuersæ eodē. Quis autem non
 ea peruicacia præditus ut sibi aduersus
 ueritatem contumaciter putet cōtenden-
 dum, in hoc ipso dubitabit aut hesitabit.
 Cum sint edictiones & mandata æterni
 Dei in medio. Quod si illi Lacones Spar-
 chias, & Bulis, cōtra disciplinā & institu-
 ta patrię adorare Regē Persarum nolue-
 runt, cur cōtra seuerissimas edictiones æ-
 terni Dei, & salutarē doctrinā filii ipsi-
 us Domini nostri Iesu Christi, & uolun-
 tati diuinæ aliquis aduersetur, & labefa-
 cter spem salutis suæ falsa adoratione, at
 que inuocatione uel interdicta, uel certe

dubia? Quemadmodū autē Græci aliquā
 do acerrime propugnarūt pro ueritate,
 ita primos, siue minus attētos iā & diligē
 tes, seu exultātes, & superbos, siuit ætere
 nus Deus incurrere, & ruere atq; eueriti.
 Et ab his superstitionis, errorūq; qualipe
 stilentē contagionē, alias quoq; gētes con
 ripere secundū ea, quæ minus uere: ueluti
 diuinauit, Basil. in epistola ad Episcopos
 Gallie, & Italie his uerbis, Τάχα ἢ ὄν διὰ τὴν
 πρὸ ἡμῶν πλεονάσαι τὴν ἀμαρτίαν, πρῶτοι πρὸ
 ἐλοθῆμεν εἰς κατ' ἄθρομα τοῖς ἁμοφάγοις ὁδὸν
 τῶν ἐχθρῶν τῶν χριστῶ. τάχα δὲ, ὅ μᾶλλον ὄστιν εἰπέ
 σαι, ὅτι ἐπειδὴ τὸ εὐαγγέλιον ἐπὶ βασιλείᾳ
 ἀπὸ τῶν ἡμετέρων τόπων ἀρξάμενον εἰς πᾶσαν τὴν
 οἰκουμένην ἐκλήθη, ὅθεν τὸ οὐκ εἶναι τῶν ψυχῶν
 ἡμῶν ἐχθρὸς, τὰ ἐπὶ ἀποστασίας ἀνέματ' ἀπὸ τῶν
 αὐτῶν τόπων τῶν ἀρχῶν λαβόντα, εἰς πᾶσαν τὴν
 οἰκουμένην διαδοθῆναι φιλονεικῆ. ἐφ' ὧν γὰρ ἐ
 λαμψεν ὁ φωτισμὸς ἐπὶ γνώσεως τοῦ χριστοῦ, ὡς τὸ
 τὸς ἐλθεῖν καὶ τὸ ἐπὶ ἀσεβείας σκότος ἐπινοῆ. Nō
 uetera quæ præteriere, quantū uis gloria
 tione digna, ostētare Græci, sed deplora
 re potius debēt cōditionē suā, & cogita
 re unde ceciderint, & querere quo pacto
 possint resurgere, & ut possint omnibus

uiribus anniti. Peccata illorū in caussa esse, ut prima præda crudelitatis hostilis fierent, existimari posse, Basilius ait. Atq; etiā hoc, hostē uitę, & animarū nostrarū, operam dedisse, ut unde exiisset præconium euangelii peragraturū orbem terrarū, inde semina defectionis similiter ad omnes alias gentes peruenirēt. Quibus enim, inquit, clarissima lux effulsit cognitionis Christi, eosdē hostis ille cogitat scilicet impietatis tenebris obruere. Nō igitur Græci præclarissima natio, præstans uirtute, sapientia, pietate, inficiantur, aut dissimulent errores, ac fateantur potius, atq; corrigāt. Id quod cūm publicē, tum priuatim ab omnibus gētibus, ac populis, & hominibus, si fieret: sperari poterat, fructus quietis, & pacis, & lætitię uberrimus, florētibus ecclesiis, in cōsensione fraterna, & studio pietatis, deniq; in iusticia, & sanctitate coram æterno Deo, in fide Iesu Christi domini nostri, & obsequiū sancti spiritus ducis ad omnem ueritatem. Quoniam uerō sci-

tiones solennes fieri consueuisse, de his
 etiã aliquid dicendũ putauimus. Quod
 nisi ista actio ita longe à ueritate religio-
 nis discessisset, ut in ea nihil amplius pie-
 tatis antiquæ, nulla dignitas, nulla utili-
 tas reliqua esset: fortasse nimis audaces,
 uel potius temerarii uiderentur, qui im-
 probare non dubitarẽt horum temporũ
 obseruationes. Neque ego assentior iis,
 qui quicquid ipsis non placet, id statim
 mutandum censent: homines plærìque
 elati animis, & despiciente non modo
 suę ætatis alios, sed omnem etiam an-
 tiquitatem confidentissime interdum
 damnantes. Nam hoc more in quacum-
 que communitatem intro ducto, ut con-
 cedatur unicuiq; laudare, & uituperare;
 amplecti, & repudiare; asserere, & refel-
 lere id quod suis rationibus consentaneum
 esse, aut nõ esse uideatur: celeriter
 foedas ruinas edi, & horribiles dissipati-
 ones oriri necesse est. Idcõ est usq; adeo
 uerum, ut si externi tum hostes non offe-
 rantur, aut hi contemnantur, uehemen-
 tia illa animorũ, atq; ferocitas in seipsam

armetur, & ciuis ciuem aggrediatur, & tanquam Cadmea seges, mutuis tandē ipsi cædibus conficiantur. Esse igitur oportere regulam, seu κανόνα in Ecclesia, tam doctrinæ, quàm morum, atque disciplinæ, omnes pii confitentur. Quem Canonem cum alii ueteres, tum Basiliius uir religiosissimus, tanti fecerunt: ut de quibus conuenisset, ea uiolari, uel minima in parte, nefas ac capitale facinus esse ducerent. Itaq; alicubi ait Gregorius Theologus, ἡ δὲ ἐν τῷ θεῷ, καὶ τῷ κανόνῳ αἰδιωματώτερον. Fundamentum enim est illud quidem unum, & solum, tam dogmatū, quàm disciplinæ uniuersæ, Iesus Christus filius Dei, Deus æternus, λόγῳ καὶ εἰκὼν patris, neq; iaci omnino aliud potest, sed extructio non est eadem. Quod si quid super aliud quo dpiā fundamentum extruatur, id iam ecclesiasticum edificium nō erit. Dixerit uerò aliquis, Esse unam regulam omnium sempiternam illam, & immutabilem, uerbū Dei, id amabimus, ut aiunt manibus tenendum, & si quis negare audeat, eum audiendū pie-

tatis studiosus nemo putet. Sed est tam
 men hoc secundum Aristotelē, *ἄρα οὐκ ἔστιν*
ἡ ἀλήθεια μὴ ἔσθ' ἢ σαφὲς, nam de regu-
 la ista consentiri oportet, ut constet non
 esse eam detortam, aut deprauatam. Esse
 enim certa hæc & definita tanquam nota
 ma uult, nō fluctuans, neq; mobilis quæ
 si Lesbiæ ædificationis. Quod est autē
 uerbum Dei; Ecclesia habet, atq; ample-
 ctitur, & tuetur unicum illud quod ex-
 tat publicatum scriptis prophetis, & apo-
 stolicis. Quibus Deus ipse, & cogniti-
 onem sui cum hominibus communica-
 uit, & suam uoluntatem patefecit. Sunt
 autem capita doctrinæ illius duo. Vnū
 fidei, & cognitionis, seu diuinæ scientiæ,
 quæ est sapientia Christianorum, seu eccle-
 siæ. Alterum disciplinæ, & actionū.
 Nam hæc ubique in prophetis, & apo-
 stolicis libris dilucide expediuntur, neq;
 uspiam dissonant, ut nulli separare, aut
 diuellere ullo modo liceat. De his igitur
 si cōmunitas ecclesiæ stare debeat,
 omnino consentire necesse est. Itaq; Graeci
 hanc totā rationē ecclesiasticæ doctrinæ

ἡ δὲ νομοθεσία αὐτῶν appellarunt: cuius qui ser-
 uus esse recusaret, is libertatē Christianā
 retinere nequaquam posset: Qui enim uolun-
 tati Dei obedit, is liber est: Qui non
 obedit, turpissimam, & exitiosam ser-
 uitū feruitutē. Voluntas autē Dei, ut dix-
 imus, sacris literis est declarata. Itaque
 primis optimis illis, & sanctissimis tēpo-
 ribus, qui ad baptismū adulti admitte-
 bantur, ab iis ante omnia exigebatur con-
 fessio fidei, & secundū hanc confessio, se
 uitā acturos esse Ecclesiasticae doctrinae
 congruentē. Quo facto post cōmunes
 inter ieiunia preces, regeneratio bap-
 tismi illis impertiebatur. Id quod planē scri-
 psit martyr Iustinus, in defensione Chri-
 stianorū ad Imperatores. Atque uerba ip-
 sius, ne quid fingi uideretur, subiicienda
 duxi: ὅτι αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς, καὶ πιστεύουσιν, ἐληθῆναι
 τὰ ἡμῶν διδασκόμενα, καὶ λεγόμενα ἑμῶν,
 ὅτι βίβλον ἔτι δύναντες ὑποχινῶντες, ἀνχεδάτε,
 αὐτῶν νυθεύοντας παρὰ τὸ θεῶν προσημαρτυ-
 ραίων ἄφεσιμ διδασκόντες, ἡμῶν συννευχομέ-
 νων, ὅτι συννησεύοντες αὐτοῖς ἐπιπέτα ἄγοντες ὑφ'
 ἡμῶν ἐνθάδε ὑδραὶ ὄρεσι, καὶ φόρον ἀναγεννήσεως,

ομ, καὶ ἡμῖς αὐτοὶ ἀνεγεννήθημεν, ἀναγεννησά-
 ται. Hic est igitur canon ecclesiasticus,
 consensus de ueritate doctrinae, & sancti-
 tate disciplinae, & studium, diligentia, as-
 siduitas, cura, efficacitas in utroque neces-
 saria est. Nō enim uerbis ista coniungi,
 & re distrahi; neque subtili oratione multa
 disputari, & uita atque factis nō illustra-
 ri doctrinam in ecclesia Christi, ferendum
 est. Non est autē pietas religiosa ea, quae
 perpeti, & tolerare nihil uelit, multo mi-
 nus insolens, aut turbulenta. fert atque su-
 stinet quaecumque potest, & quam diu pos-
 test. Sed falli ac decipi, inque errore induci
 sese, & cognitionem ueritatis, & usurpa-
 tionem eorum, quae instituta, & impe-
 rata sunt diuinitus, sibi eripi, denique sur-
 perstitutione se obrui nō sinit, neque potest.
 Sed repugnat, aduersatur, omnibus uis-
 ribus resistit; neque haec, cum sit soboles
 aeternae, & caelestis ueritatis, mendacis
 unquam assentitur. Haec praefari alienū
 non fuit. Nam preces pro mortuis, esse
 in Canone ecclesiastico perspicuum est,
 sed eo, qui profectō multis iam annis, ne
 secu-

seculis dicā, ignoratur, neq; usurpatur,
 cum tam uarii, & mirifici alii Canones ia
 ctentur, ut nemo plane iam sciat, quem
 canonē ecclesiasticum perhiberi æquum
 sit. Catholicæ inquirunt ecclesię, omnino
 illū amplectūtur. Sed uerbis hoc specio
 se dicitur. Res uerò in uarietate, discre
 pantia, falsitate, absurditate profuse ua
 nescit. Ad ueritatem igitur regulam istā
 dirigi oportet. Veritas autē simplex est,
 & uniusmodi, atq; ipsa sibi consentiens.
 Hoc est uerbū Dei. Id cognoscatur, intel
 ligatur, exploretur, deq; eo cōueniat, at
 que concordetur. Ita erunt cetera iam o
 mnia facilia, & in promptu. Ut autē ad
 rem redeamus. Non modo Dionysio sa
 ne antiquo authore iudicante; sed aliun
 de quoq; constat, ritum in ecclesia Chri
 stiana fuisse ab antiquo, solennium pre
 cum pro mortuis. Nō eum profecto quē
 nostra tempora seruarunt, sed qui à Dio
 nysio luculente exponitur: & ab Epipha
 nio copiose explicatur. Cum enim una
 sit ecclesia, complectens uniuerso quos
 à prima origine mundi Deus benignita

ti & favori gratiæ suæ conciliari per uniuersum
 eum filium suum, & sancto spiritu suo re-
 generari uoluit, & hæc cōmunio sancto-
 rum confessione fidei celebretur, pietatis
 nimirum opus fuerat, in conuentu cre-
 dentium Euangelio, quæ est *σύναξις*, &
ἐκκλησία, meminisse eorum quoq; qui ex
 hac uita migrassent, coniuncti cum super-
 stitibus fide, atq; caritate, & spe uitæ sem-
 piterne. Atq; ita tum piæ, & religiosæ
 preces communiter oblatae fuerunt eter-
 no Deo, de salute, & incolumitate uni-
 uersorum, orante Ecclesia, & petente, id
 quod nouit Deum uelle, ut omnes uerita-
 tatē amplexi, & quicumq; inuocauerint
 nomen Domini salui sint, & ne quis de
 omnibus Christi fidelibus pereat, ne mi-
 nimus quidē. Recitatis autem post men-
 tionem sanctorum patrum, prophetarū,
 apōstolorum, euangelistarum, nomini-
 bus deinceps cæterorum mortuorum,
 & mortis genere, si esset singulare, indi-
 cato, ut martyrum, fuerunt superstites
 exemplis confirmati, & ad gratias Deo
 agendas excitati, & ita de gloriosa re-
 surre-

surrectionis communi spe, pia uota, &
 religiosas preces, uno sensu atque ani-
 mo peregerunt. Simul ut Dominus no-
 ster Iesus Christus uerus Deus honore
 eximio adorationis solus afficiendus es-
 se, & ab omni ordine, cōditiōe q̄ homi-
 num separandus ueneratione, atque cul-
 tu, simul ut cæteris terrenas labe nō po-
 tuisse abesse, atque aliquos in manifesta
 peccata prolapsos uenia magnopere in-
 diguisse intelligatur. Hæc ut à Canone
 Ecclesiastico non abhorrere, neque in-
 ducenda esse existimandum: sic ea qui-
 bus ista permutata sunt χρύσεια χαλκῆ, uel
 potius sincera, ac pura quisquiliis, ac for-
 dibus, & uera fallis, neq̄ agnoscit eccle-
 sia Christi, neq̄ ad usurpandum contra
 conscientiam cogi se patitur. Quæ pati
 potest omnia quibus non labefit æter-
 na ueritas, & quæ non corrumpunt,
 quantum in ipsis est, uerbum Dei, neq̄
 conuellunt doctrinam cœlestem, cuius
 unicus est author filius Dei λόγος ἁΐδιος
 αἰδιος πατρός. De quo elucet Deitatis splē-
 dor, & qui protulit de sinu patris ea,
 quorū

quorum cognitio, & assensio potestatis
 adipiscitur regenerationis, ut credentes
 fiant filii Dei. Qui est unicus Saluator,
 & redemptor, & liberator, & Dominus
 noster Iesus Christus. Quem oremus, ut
 quam rediens in cœlum ipse se dixit re-
 linquere pacem suis, eam instaurare be-
 nignè uelit: ut tandem iracundia conten-
 tionum, & pertinaciæ certamina, & stu-
 dia altercandi desistant longius distra-
 here sententias eorum, qui uno pulcher-
 rimo, & præstantissimo nomine coniu-
 guntur, ut Christiani uocentur. Vere-
 dum enim est, ne secundum prouerbiū
 Græcorum nimis contendentibus parti-
 bus rumpatur τὸ καλῶδιον, id est unitas,
 & societas religionis penitus dissiliat.
 Quæ sane indies fit fragilior & tenuior,
 inter criminationes, & iurgia obtrecta-
 tionesq; mutuas, iam efficacia Religio-
 nis nusquam ferè, nisi in acerbitate repre-
 hensionū, & uerborū declamationibus
 apparente. Dumq; quisque hoc unum
 patrocinetur, ueritatis negligitur asser-
 tio,

tio, & cōtrouersa, tanquam ager de quo
 litigatur, iacent inculta atq; deserta. Quę
 est causa malorum atq; turpitudinis ma-
 ximę, non in remissione tantum, sed in-
 termissione omnis religiosę, & sanctę in-
 citationis, & laboris, non obsequente co-
 natu, impulsioni, & agitationi spiritus
 sancti, & ducem hunc deserente animo
 languido & inerte. Hoc loco in mentem
 uenit Aerq; quę Epiphanius Arianum
 fuisse narrat, & ambitione incitatum con-
 tendere cępisse, & uoluisse demonstra-
 re, quod non esset alia Episcopi dignitas
 quam presbyteri. Item preces pro mor-
 tuis, ut inanes, uel etiam nocentes exagi-
 tasse, & damnasse obseruationes ieiuni-
 orum. Qui & communitate ecclesiasti-
 ca eiectus fuit, ut hostis ueritatis, & tur-
 bator ordinis atq; seditiosus. Non enim
 hic alienam potestatem si sibi episcopus
 sumeret, neque de impietate precum, ne-
 que superstitione ieiuniorum, necq; omni-
 no de necessitate taliū edictionum, & per-
 suasione cultus quicquam causę attulit,
 cur exterminanda ista arbitraretur. Sed

E

cum ieiunia Ecclesiae ipse contemneret
 aliis diebus propria quaedam, & sua infir-
 mit. Et hanc petulantiam libertatis pulcher-
 rimo nomine exornauit. In quo saepe sa-
 bit mirari quorundam insolentem & in-
 ficam rationem, qui non animaduertunt
 se id committere plerumque quod in aliis re-
 prehendunt, & quod demoliuntur instaurare
 Abiiciunt enim & euertunt priora
 & admittunt atque constituunt pro his ipsa
 alia, sepe nominibus tantum diuersa. Ne-
 que ego eo inficias, nonnulla uel plurima
 potius necessario omitti & mutari, ex
 quibus quondam obseruata & sancita sunt
 quod adeo illis implicata impietas super-
 perstitioque reperiatur, ut nullius scru-
 dium, & diligentia discernere, & distin-
 guere sciat, aut possit. Sed interea rebus
 commotis licentia uitae crescit, & in ha-
 confirmatur temeraria audacia, & auge-
 tur improbitas, & indulgentia cupidita-
 tatum expetitur, & dissolutio disciplinae
 na leuitati uulgari grata est. Ac quidam
 animo peruerso, & malo tam ueteres
 quam recentes, qui doctrinam salutarerunt

μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐξεργάζοντο, inhumani-
 ssime refutantes, tuam illorum loco au-
 toritatem reponere conantur. Et quoni-
 am sua uirtute eminere nequeunt, uitupe-
 rando aliena nominis celebritatem sibi
 quærunt; quæ quidem, in summa uitaë li-
 centia, & uanitate, maxima turba est, ut
 ait poeta. Alii sunt haud sane meliores,
 minus tamen improbi, qui errata & lapsus
 priorum cupide arripientes, exagi-
 tant insectando, sicut soboles praua parent-
 tum delictis ac peccatis gaudens illa uo-
 ciferando repræhendit & notat, ut ani-
 maduersionem, & crimen suæ futilitatis
 effugiat. At boni cōtra: Si quid apparet
 à maioribus, & præstantioribus tãquam
 patribus perperã factũ, uerecũde monēt,
 qua in partẽ illi errasse uideãtur; necq; ac-
 cusatorie eos premunt, odisse autẽ mini-
 me possũt. Itaq; & honorifice mētionem
 de ipsis faciunt, & pietatis affectionẽ dis-
 putãdi moderatione declarãt. Sũt enim
 φιλόσοφοι, & φιλόσοφοι, ac φιλόμοιμοι nō sũt,
 κακοὐθῆς uero, καὶ θρασείας καὶ ματαολόγοι neu-
 tiquã. Sed de his satis est philosophatũ.

Itaq; id quod cœpimus exequamur. Hoc
 fortasse addendum sit, ut ueritas fiat illu-
 strior. Omnes sacrorum operationes, id
 est actiones religiosorū munerum, olim
 in publicis & gratis conuentibus Ecclesi-
 asticis, quas *συνάξεις* uocarūt, celebratas,
 inq; his perpetua obseruatione commu-
 nicationē, corporis & sanguinis Iesu Chri-
 sti usurpatam fuisse. Vnde hoc præcipu-
 um opus *σύναξις, καὶ λειτουργία* nomina-
 runt. Et quoniam inter preces, & gratia-
 rum actiones, & caritatis mutua declarati-
 onem hæc omnia gerebantur, ideo, &
δουσίας nomen de his reperitur, quam *αἰ-
 αμακτορ* Græcæ Ecclesiæ doctores uo-
 cant, & *λογικῶς*, & *τῆς ἀγίας*, pro qua
 cōsuetudine religionis ueteris, posterior
 res mirificos quosdam sacrificiorum pro
 uiuis & mortuis ritus, omnino alienos
 & ignotos *τῆ καθολικῆ, ἡ ὀρθολόξω* Ecclesiæ
 introduxerūt. De quibus ad ueritatis, &
 pacis amatores, res facilis: cæteri sunt ii,
 quos refellere non nostrum opus, neque
 consiliū est. de his igitur in præsentia fas-
 tis. Ne uota quidē à precationibus ab-
 horrent

abhorret, aut ab his separanda sunt. Nam uotū nihil aliud est, quā inuocatio numinis diuini, & solēnis obligatio ad memoriā sperati beneficii, & habendā gratiam, id quod ita declaretur, ut certa aliqua res prestetur atq; fiat. Græci *δύχλω* & *δύχωλι* uocarunt. Et si *δύχην* quemadmodū in lingua latina uotū, id simpliciter quoq; significat quod optatur. ut, *δύχην* est, *Ζεὺ ἀΐα δαδλων αἰε*, Achillis. Et Agamemnonis, *αἰ γὰρ Ζεὺ τε πατήρ*. Itaq; definirūt *δύχλω*, *λεξιῶσιρ θεῶν ὑπὸ ἀνθρώπων*. Quæ est nimirū affectio humana amplectentis Deū, & illi inhxerentis. Qui uero deuoti sunt latinis, siā Græcis *δύχωλιμαῖοι* dicuntur. Uotū illustre est *γενέσεως* Cap. XXVIII, ubi hæc in Græcis libris legūtur, *ἠνθά το ἰακῶβ δύχην λέγων. ἰαν ἢ κύνειθ ὁ θεός μετ' ἐμῶ, καὶ διαφυλάξῃ με γν τῆ ὁδῶ ταύτη ἢ ἐγὼ πορένομαι, ἔδ δῶ μοι ἄρτον φαγεῖν, καὶ ἰμάτιον περιβαλέσθαι, καὶ ἀποσρέψῃ μετὰ σωτηρίας εἰς τ' οἶκον τ' πατρός μου, καὶ ἔσαι κύνειός μοι εἰς θεόν, καὶ ὁ λίθθ ὄθθ ὄρ ἔσθ ἄσθ ἰλῶ, ἔσαι μοι δικθ θεῶ, καὶ πάντων ὄρ ἐαὺ μοι δῶς, λεκάτλω ἀποδεκατώσω αὐτά σοι*. Sed de uotis, deque horum uitiis, di-

sputationem iustituendam esse non puta
 ui, quæ quasi schola ab aliis explicata est
 copiose, & luculente. proposita autem di
 sputatione de ueritate precationis in Ec
 clesia Christi, oremus æternum Deū, pa
 trem saluatoris & liberatoris Dominiq̃
 unici nostri Iesu Christi, ne auertat à no
 bis benignitatē suam, neue auferat à no
 bis spiritum sanctum, & ut reddat Eccle
 siæ suæ læticiā salutaris sui. Et qui unum
 nomen habent, & communem professio
 nem ut Christiani appellentur, eis imper
 tiat opulente spiritum sanctum, qui agi
 tet nos & efficax sit in cordibus nostris:
 ut concordēs, & uno animo atq̃ consen
 tiente uoluntate colere, uenerari, adora
 re, precari, inuocare assidue, & pie atq̃ re
 ligiose ipsum studeant, per unigenitum
 filium ipsius Iesum Christū saluatorem,
 & dominum nostrum. Cui uni, soli, uero,
 sancto, forti, immortalī, iusto, clementissi
 mo Deo sit omnis laus, honor, gloria, ui
 ctoria, seculis infinitis, Amen.

SEQVITVR PRECA

TIO PRO CATECHVMENIS.

qm. in Iohannes, cognomento Chrysostomus, retulit.

Cum alijs ex libello precationum Græcarum,

cui titulus κληρώσεων, et alium

de descriptis.

Εὐχὴ ὑπὲρ τῶν κατηχημένων χαμαὶ ῥιφέντων, διεξίοντο τὸ Διακόνε νόμῳ τῆ ἐκκλησίας, ἐκ τῶν τῶν χρησοσόμεν, εἰς τὸ πρῶτον τῆς πρὸς Κορινθίων δευτέρας κεφαλῆαι.

Υπὲρ τῶν κατηχημένων ἐκτενῶς δεκθῶμεν, ὡς καλῶς, δεκθῶμεν, ἵνα ὁ πανελεήμων, καὶ οὐκ ἴσχυον θεὸς ἐπακούσῃ τῶν δεήσεων αὐτῶν, καὶ διανοίξῃ τὰ ὦτα τῶν καρδιῶν αὐτῶν, ἵνα κατηχήσῃ αὐτοὺς τὸν λόγον τῆ ἀληθείας, ὡς ἐνδοθῆν αὐτοῖς ἐνηχεῖσθαι, ἵνα καταπέσῃ τὸν φόβον αὐτῶν ἐν αὐτοῖς. καὶ βεβαιώσῃ τὴν πίσιν αὐτῶν ἐν ταῖς διανοίαις αὐτῶν, ἵνα ἀποκαλύψῃ αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον τῆς δικαιοσύνης. ἵνα αὐτοῖς δοθῇ νόμος ἐνδεον, σώφρονος λογισμῶν, καὶ ἐνάρετος πολιτείας, διαπαντός τὰ αὐτῶν νοεῖν, τὰ αὐτῶν φρονεῖν, τὰ αὐτῶν μελεταῖν, ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν καταγίνεσθαι.

ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐτι ἐκτενέσειρον ὑπὲρ αὐ-
 τῶν πᾶσα καλέσωμεν, ἵνα δζέληται αὐτὸς ἀπὸ
 παντός πονηροῦ, καὶ ἀτόπου πράγματι, ἀπὸ
 παντός ἀμαρτήματι διαβολικῶ, καὶ πᾶσι
 πειρασάσεως τῶ ἀντικειμένῳ, ἵνα κατὰ ξιώση αὐ-
 τὸς γνῆ καιρῶ δυνάτω εἰ τῶ λυτρῶ παλιγγνη-
 σίας, εἰ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν, τῶ γνῆ δυνάτω
 εἰ ἀφθαρσίας, τοῦ οἴκου αὐτῶν, καὶ τὰς οἰκετί-
 ας, τὰ τέκνα αὐτῶν ἵνα αὐξήσῃς δύλογησι, καὶ
 εἰς μέτρον ἡλικίας ἀγαγῶ σοφίση, ἵνα κατεν-
 θύνῃ αὐτοῖς πάντα τὰ προκείμενα πρὸς τὸ συμ-
 φέρον. Εγείραδε.

Τὸν ἄγγελον τῆς εἰρήνης αἰτήσατε οἱ κατη-
 χόμενοι. εἰρωκλή τῶ παρὸς ἡμέραν, εἰ πᾶ-
 σας τὰς ἡμέρας εἰ ζωῆς ὑμῶν αἰτήσαδε. κλῖ-
 νατε τὰς κεφαλὰς. λαῶ ἐπιβόημα.

ΑΜΗΝ.

Ἐτέρα προσευχή ὑπὲρ τῶν κατη-
 χόμενων.

Εὔξαδε οἱ κατηχόμενοι τῷ κυρίῳ. οἱ πιστοὶ
 ὑπὲρ τῶν κατηχόμενων δεκτῶν, ἵνα ὁ κύριος
 οὐ αὐτὸς ἐλεήσῃ. κατηχῆσῃ αὐτὸς τῷ λόγῳ
 εἰ ἀληθείας. Αποκαλύψῃ αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλι-
 ον τῆς δικαιοσύνης. Ἐνώσῃ αὐτὸς τῇ ἁγίᾳ αὐ-

τῶ

τῷ καθολικῇ, καὶ ἀποστολικῇ ἐκκλησίᾳ, σῶσον,
 ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον αὐτὸς ὁ θεὸς τῆ σὺ χά
 ριτι, οἱ κατηχόμενοι τὰς κεφαλὰς ὑμῶν ἑξ
 κυρίῳ κλίνετε.

Εὐχή.

Κύριε ὁ θεὸς ἡμῶν ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν, καὶ
 τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν, ὁ τὴν σωτηρίαν ἑξ ἡμῶν
 τῶν ἀνθρώπων ἐξαποστείλας τὸν μονογενῆ υἱόν
 σου, τὸν κύριον ἡμῶν, καὶ θεὸν ἰσοῦν χριστόν, ἐπέ
 βλεψόν ἡμῶν ὑποκεκληκότες σοὶ ἅς ἑαυτῶν
 ἀσθενείας, καὶ καταξίωσον αὐτὸς ἐν καιρῷ οὐδέ
 τῷ τῷ λυτῷ παλιγγενεσίας, ἡ ἀφέσεως τῶν
 ἁμαρτιῶν, καὶ τῷ ἐν δυνάμει τῷ ἀφθαρσίας.
 γίνωσον αὐτὸς τῆ ἁγίας σὸ καθολικῇ, καὶ ἀποστο
 λικῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ συναριθμήσον αὐτὸς τῆ ἐκκλη
 σίας σου οἰκονομία. Εκφώνησις. ἵνα ἡμεῖς αὐτοὶ σὺν
 ἡμῶν δοξάζωσι τὸ πάντιμον, καὶ μεγαλοπρε
 πές ὄνομα τῷ πατρὶ, ἡ τῷ υἱῷ, ἡ τῷ ἁγίῳ πνεύ
 ματι. ὁ διάκονος, οἱ κατηχόμενοι προσέλθετε.
 Ita tum dimittuntur, ac remouentur illi
 ante liturgiā mysteriorū, uoce diaconi.

Λιτανεῖαι.

Εὐλογημένη ἡ βασιλεῖα τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ

ἣς καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα τῷ, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῷ αἰῶνων. ἀμὴν.

Ἐν εἰρήνῃ τὸ κυρίον διεθῶμεν.

ὑπὲρ τῆς ἀλώσεως εἰρήνης, καὶ τῆς σωτηρίας ψυ-
χῶν ἡμῶν, τὸ κυρίον διεθῶμεν.

ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τὸ σύμπαντον κόσμον, δι-
παθείας τῆς ἀγίων τὸ θεῶν ἐκκλησιῶν, καὶ τῆς
τῶν πάντων ἐνώσεως. τὸ κυρίον διεθῶμεν.

ὑπὲρ τὸ ἅγιον οἶκος τὸς, καὶ τῆς μετὰ πίστεως
εὐλαθείας, καὶ φόβου θεῶν εἰσιόντων γὰρ αὐτῶν,
τὸ κυρίον διεθῶμεν.

ὑπὲρ τὸ πατέρας, καὶ ἀρχιεπισκόπου, τῶν
μὲν πρεσβυτέρων, τῶν γὰρ χριστῶν διακονίας, πάντων
τὸ κλήρον, τὸ κυρίον διεθῶμεν.

ὑπὲρ τῆς εὐσεβείων καὶ θεοφιλέων ἡμῶν
Βασιλείων, πάντων τὸ βασιλείων, καὶ τὸ στρατιῶν
πίστεως αὐτῶν. τ. κ. δ.

ὑπὲρ τὸ συμπολεμῆσαι, ἵνα ὑποτάξαι ὑπὸ
τοῦ πόδας αὐτῶν πάντα ἐχθρόν, καὶ πολέμιον,
τὸ κ. δ.

ὑπὲρ τῆς πόλεως ἡμῶν ταύτης, καὶ πάσης χά-
ρας, καὶ τῆς γὰρ πίστεως χριστῶν οἰκείων γὰρ αὐταῖς,
τὸ κ. δ.

ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ
καρπῶν εἰρηνικῶν, τ. κ. δ.

ὑπὲρ

ὑπὲρ πλεόντων, ὀλοιοπορῶντων, νοσῶντων,
καμνόντων, ἀιχμαλώτων, καὶ τῆ σωτηρίας αὐ-
τῶν, τῷ κ. δ.

ὑπὲρ τῆ ῥυθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως,
ὀργῆς, κινδύνου, καὶ ἀνάγκης, τῷ κυρίῳ δεκ-
θῶμεν.

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.
Δεόμεθα σε κύριε, ἐπάκουσον, Ὁ ἐλέησον.

Εὐχή.

Κύριε ὁ θεός ἡμῶν, τῷ ἐκτενῆ ταύτῳ ἰκε-
σίᾳ πρόσδεξαι πρὸς τὴ δόξα σου. καὶ ἐλέησον
ἡμᾶς κατὰ τὸ πλῆθος τῶ ἐλέους σου. Ὁ σὺ οἰκτιρ-
μὲς σου κατὰπεμψόνεφ' ἡμᾶς, καὶ ὡπ' πάντα
τὸν λόγον σου, τὸν ἀπεκδεχόμενον τὸ παρά σου
πλῆσιον ἔλεος, ὅτι ἐλεήμων, καὶ φιλόανθρωπος
θεός ὑπάρχεις. καὶ σοὶ τῷ δόξαν ἀναπέμψομεν
τῷ πατρὶ, καὶ τῷ υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι,
νῶ, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς αἰῶνας τῶ αἰῶνων.

Εὐχή.

Ὁ θεός ὁ ἅγιος, ὁ γὰ ἁγίοις ἀναπαυόμενος,
ὀτεισαγία φωνῆ ὑπὸ τῶν σεραφίμ ἀνυμνῶ-
μενος, καὶ ὑπὸ πάσης ἐπεραγίου δουλῆ-
μεως προσκυνῶμενος, ὁ ἐκ τῶ μὴ ὄντος εἰς
τό

τὸ ^{ἅπ} παρὰ γὰρ τὰ σύμπαντα, ὁκτίσας τὸν
 ἀνθρώπου κατ' εἰκόνα σὺν ἑομοίωσιν, καὶ παρ
 τί σοι χαρίσματα κατακοσμήσας, καὶ διδύκας αὐτῶν
 τῶ σοφίαν, καὶ σύνεσιν, καὶ μὴ παρορῶν ἡμᾶς
 ἴκνοντα, ἀλλὰ θεμενῶσιν σωτηρίᾳ μετάνοιαν
 ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τὴν ταπεινότητα, καὶ ἀναξίως
 δέχης σὲ γὰρ τῆ ὄρα ταύτης ἵνα κατενώπιον τῆ
 δόξης τοῦ ἁγίου δυσιασθῆς, ἡ τὴν ὀφειλομένην
 σοὶ προσκύνησιν, καὶ δόξολογίαν προσάγει
 αὐτὸς δέσποτα πρόσδεξαι ἐκ σώματος ἡμῶν τῆ
 ἁμαρτωλῶν τὴν τελείωσιν ὑμῶν, καὶ ἐπίσπελαι
 ἡμᾶς γὰρ τῆ χριστότητί σοι συγχώρησον ἡμῖν πᾶσι
 πλημμέλημα ἑκασίου τε, καὶ ἁκάσιον ἁγίασον
 πάντων ἡμῶν τὰς ψυχὰς, καὶ τὰ σώματα, διὸς
 ἡμῖν γὰρ ὁσιότητι λατρεύειν σοὶ πάσας τὰς ἡμέρας
 τῆ ζωῆς ἡμῶν.

Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, κύριος ὁ θεὸς ἁβραάμ,
 πλήρης πᾶσι ἡ γὰρ τῆ δόξης αὐτοῦ.

Ἄγιος ὁ θεός. Ἄγιος ἰσχυρός. Ἄγιος ἀθάνατος
 τῶν ἐλέησον ἡμᾶς.

Εὐχή ἑωθινή, ὡς γρηγορεῖς τοῦ
 ναζαζηνῶ.

Σὲ ἡμῶν διλογῶν χριστέ μου, λόγε θεός, φῶς
 ἐκ φωτός ἀρχαῖς, καὶ πνεύμα ἁγίου ταμία, τριτὸ
 φῶς

φωτός εἰς μίαν δόξαν ἀδροιζομένον, ὃς ἔλυσας τὸ
 σκοτῶ. ὃς ὑπέσκησας τὸ φῶς, ἵνα γνῶ φωτὶ κτί-
 σης τὰ πάντα, καὶ τῶν ἄστρον ὑψώσεως μορ-
 φῶν εἰς κόσμον, καὶ τῶν νυκτῶν δύσκειαν εἰς νῦν
 ἐφώτισσας ἀνθρώπων λόγων τε καὶ ἱερῶν λαμπρό-
 τητι. τῶν ἄνω καὶ κάτω θείας εἰκόνας, ἵνα φωτὶ
 βλέπω τὸ φῶς, καὶ γένηται φῶς ὅλον, σὺ φω-
 σῆσαι ἔρανον κατήνεγασας ποικίλοις, νύκτα καὶ
 ἡμέραν ἀλλήλοις ἠκεῖν ἠνώγει ἑταξας, νόμου τι-
 μῶν ἀδελφότητι, καὶ φιλίας, ἵνα μὴ ἐπα-
 ρεσὶ κόπως πολυμόχθου σαρκός, πῆσι ἡγεῖρας εἰς
 ἔργον, καὶ πράξεις τὰς σοὶ θέλας, ἵνα τὸ σκοτὸς
 φυγόντες φθάσωμεν εἰς ἡμέραν τῆ μη νυκτὶ τῆ
 συνηλυομενίῳ, σὺ μὲν βαλεῖς ἐλαφρὸν ὑπνον
 ἐμοῖς βλεφάρους, ὡς μὴ γλώσσαν ὑμνωδῶν ὑπὸ
 πολὺ νεκρῶν, μήτε ἀντίφωνον ἀγγέλων πλάσ-
 μασὸν ἠσυχάσαι, σὺν σοὶ δὲ κοίτη δύσεβείας ἑτα-
 ξέτω, μὴ δέ τι τῶν παρῶν ἡμέρας νύξ ἐλέγξῃ,
 μὴ δέ παύσῃ νυκτὸς γνῶπνια θροεῖτω, καὶ νῦν
 σώματι. Δίχα σοὶ θεῶ προσλαλείτω, παρὶ
 ἡμῶν, καὶ ἀγίων πνεύματι, εἰς τὸς αἰῶνας, ἀμήν.

Δαμασκηνῶ.

Ωχρὶς ἐἴσοθ θεῶ λόγε, καὶ ἱερῶν, καὶ δύναμις,
 ἵνα θεῶ παντοκράτορ, ὁ δὲ ἡμῶν, καὶ δὲ ἡμετέ-
 ρων

φαν σωτηρίαν σάρξ γενόμενος, καὶ θάνατον
 κτήσατο ὑπομείνας σαυροθείς, καὶ μετὰ τὸ
 ἡμεροταφῆναι αὐτὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ αὐτὸς
 βὰς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ καθήμενος ἐκ δεξιῶν
 πατρὸς βασιλεὺς ἡδοξότατος πάσης κτί-
 σεως, μεσότης αἰδίου, καὶ ὑπερῶν τευκίης, καὶ
 κεφαλὴ ἰδέσθαι σώματος τῆς ἐκκλησίας, τί σοὶ τῶν
 τῶν ἁπάντων οἱ ἄποροι ἡμεῖς ἀντιδοίμεθα;
 γὰρ ἅπαντα, καὶ αἰεὶς πρὸς ἡμῶν ὁ δὲν ἡ τὸ
 ζῆλον, αὐτὸς ἢ ἕως θείας, ἢ λαμβάνεις, χάρις
 εἰδώς δι' ἄφατον ἀγαθότητα, σοὶ χάρις ἕως
 εἰς δειλοκίτη, καὶ τὸ εἰς χαλεπαίνω, καὶ κτῆ-
 τα παραπεσόντας αὐδὶς ἐπαναγαγόντι πρὸς
 εἶς, διὰ ἀνεκφράστου συγκαταβάσεως ὡς ἡ σὺ
 εἰς μεσότης θεῶν, ἢ ἀνθρώπων ἀνθρωπε χριστὸς
 σὺ, ὁ δὲς ἐαυτὸν ἀτίλυτρον ὑπὲρ πάντων
 εἰκῶν τῆς θεῶν τῆς ἀοράτου, πρωτότοκε πάσης κτί-
 σεως, ἢ ὡς ἐχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τὸ σὺ
 μὴ αἵματος, τῆς ἄφρασις τῆς ἁμαρτιῶν, ἐλευθε-
 ρωποίνου, κυβερνήτου, φύλαξου, καὶ δειλο-
 κίτης τὸν βίον εἶς πρὸς ἡμᾶς πρὸς
 εἰς θῆς, εἰ βασιλεὺς σὺν αἰδίου πατρὸς
 εἰς εἶς, εἰ σὺν πνεύματι ἁγίῳ εἶς, καὶ μὴ
 θεός, εἰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων, ἀμὴν.

Εὐχὴ ἑωθινή.

Δόξα σοι Βασιλεῦ θεὲ παντοκράτορ, ὅτι ἠξίω-
 σάς με τὸν ἀμαρτωλόν, ἵνα ἀνάξιον ἔξ ὑπνικαῖα
 εἶναι, καὶ τυχεῖν τ' εἰσόδου τοῦ ἁγίου σου οἴκου. Ἐ-
 λέξαι πλὴν φωνῆν ἐν δεικσεώς μου, ὡς τὸν ἁγί-
 ων, καὶ νεφῶν σου δυνάμεων, καὶ δύσλογησον
 γὰρ καρδίαν καθαρὰ προσνεχθῆναι σοὶ πλὴν ἀνε-
 σιγῶν χειλέων μου, ὅπως καὶ γὰρ κοινωνός γενῶ
 μαί τ' φρονίμων πρῶθενων γὰρ φαιδρα λαμπηδίο-
 νι ἐν ψυχῆς μου, ἵνα δοξάσω, τὸν γὰρ πατρί, καὶ
 πνευματι δοξαζόμενον θεόν λόγον.

Ἐτέρα.

Βασιλεῦ ἑράνιε, πρῶτα κληθεὶ τὸ πνεῦμα τῆς
 ἀληθείας, ὁ πανταχῶ πρῶτον, καὶ τὰ πάντα πλη-
 ρῶν, ὁ θησαυρός τ' ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθε
 ἵνα ἐνσκήνωσον γὰρ ἡμῖν, ἵνα καθαίρου ἡμᾶς ἀπὸ
 πάσης κηλίδος, καὶ σώσω ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς
 ἡμῶν.

Εὐχὴ ἐν τραπέζῃς.

Χεῖρὸς ὁ θεὸς ἡμῶν δύλογησον πλὴν ἑρῶσιν, καὶ
 πλὴν πόσιν τῶν δειλῶν σου. ὅτι ἅγιος εἶ πάντο-
 τε, νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς αἰὼνας τῶν αἰώνων,
 ἀμὴν.

Μετὰ τὸ γεύσασθαι.

Εὐλογητός ὁ θεός ὁ ἐλεῶν, καὶ ἔριφον ἡμᾶς ἐκ
 νεότητος

νεότητι ἡμῶν, ὁ διδύς τροφῶν πάσῃ σαρκί
 πλήρωτον χαρᾶς, καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας
 ἡμῶν, ἵνα πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες,
 περιστεύομεν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, γὰρ χριστῶ ἐπι-
 στὴσθε κυρίῳ ἡμῶν, μετ' ἧσιν διόξα πρεπει, καὶ
 τος, τιμὴ, καὶ προσκύνησις σὺν ἀγίῳ πνεύμα-
 τι, εἰς εὖς αἰῶνας. ἀμήν.

Δόξα σοὶ κύριε, δόξα σοὶ ἀγιε βασιλεῦ, ὅτι
 δώκας ἡμῖν βρώματα εἰς εὐφροσύνην, πλήρω-
 τον ἡμᾶς καὶ πνεύματι ἁγίῳ, ἵνα εὐρεθώμεν
 γνώσιόν σου εὐάρεστοι, καὶ μὴ ἀχμυόμενοι ὅτι
 ἀποστώσεις ἐκασῶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Εὐχὴ ἑσπερινή, ὡς τῷ μεγάλῳ
 βασιλεῖ.

Κύριε κύριε ὀρθόσπελνος ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς
 βίβης πειθόμενης ἡμέρας, ρῆσαι ἡμᾶς ἐκ πᾶ-
 τος πράγματός γινώσκου διαπορευομένης, πρὸς
 δεξιὰ θυσίαν ἑσπερινῶν τὰς τῶν χειρῶν ἡμῶν
 ἐπάρσεις, καταξίωσον δὲ ἡμᾶς, καὶ τὸν νυκτερι-
 νὸν σάδιον ἀμέμπτως διελθεῖν ἀπειράστου κα-
 κῶν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς πάσης ταραχῆς, καὶ
 σφιλίας Ἰησὺς ἐκ τοῦ διαβόλου ἡμῖν προστινομένου,
 χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ ὅτι
 λογισμοῖς ἡμῶν μεριμνᾷ τὴν γὰρ τῆ φοβερά, καὶ
 καὶ

καὶ αὐτὸς κρίσει ἁρετῆς καὶ ἀρετῆς. καθήλων ἐκ τῶ φό-
 βου τῶν σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέλη
 ἡμῶν τὰ ὑπὸ τῆς γῆς, ἵνα καὶ γὰρ τῆ κατ' ὕπνου
 ἡσυχία ἐμφαιδρυνώμεθα τῆ θεωρία τῶν κειμέ-
 των σου. ἀπόσκησον δὲ ἀφ' ἡμῶν πάσαν φαντα-
 σίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυμίαν βλαβεράν. διανό-
 ησον δὲ ἡμᾶς γὰρ τῶ καὶ ἡμῶν πρὸ προσευχῆς ἐκ-
 ριμένους γὰρ τῆ πίστεως, καὶ προκόποντας γὰρ τοῖς
 πᾶσι γὰρ ἡμῶν. Ὀδοκία, καὶ ἀγαθότητι τῶ
 μονογενῆς σου υἱοῦ, μετ' εὐλογητός εἶ, σὺν τῶ
 παναγίῳ, καὶ ἀγαθῶ, ἢ ζωοποιῶ σου πνεύματι,
 νῦν, καὶ ἀεὶ, ὦ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. ἀμήν.

Ἐτέρη εὐχὴ τῶ μεγάλῳ
 βασιλεῖ.

Κύριε ὁ θεὸς ἡμῶν, ὁ πῶ σὺν εἰρήνῳ διεδώ-
 κως τοῖς ἀνθρώποις, ἢ τῶ τῶ παναγίῳ πνεύ-
 ματι σου δωρεὰν τοῖς μαθηταῖς, ὦ ἀποστόλοις
 καταπέμψας, ὦ τὰ τῶ τῶ χεῖλι ἐκ πνεύματος
 γλωσσῶν ἀνοίξας, δυνάμει σου διάνοιξον καὶ
 ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν τὰ χεῖλη, καὶ διδάξον
 ἡμῶν πῶς δεῖ, καὶ ὕμῶν γὰρ προσεύχεσθαι.
 ἢ βίβησον ἡμῶν πῶν ζωῶν, ὁ ὄντι σου τῶ χειμα-
 ρολογῶν λιμῶν, ὦ γνώρισον ἡμῶν ἐσθλὸν γὰρ ἡ ποσ

ρενσόμιθα . πνεῦμα δὲ ἐγκαινισον ἐν τοῖς
 ἐγκάτοις ἡμῶν , ἢ πνεύματι ἡγεμονικῶ τὸ φῶς
 διανοίας ἡμῶν σήριξον ὀλιγοθρόν . ἵνα καθ' ἑκά
 σταν ἡμέραν τοῦ πνεύματί σου τοῦ ἀγαθοῦ πρὸς
 τὸ συμφέρον ὁσὺ γέμνοι κατὰ ξιωθῶμεν ποιῶν
 τὰς ἐντολάς σου , ἢ τῆς σῆς ἀεί μνημονεύειν ἐν δό
 ξῳ , ἢ ἐριωνητικῆς τῆς πεπραγμένων ἀνθρώποις
 παρθεσίας , καὶ μὴ τοῖς φθιρομένοις τῷ κόσμῳ
 τῶν σωματικῶν τερπνοῖς ; ἀλλὰ τῶν μελ
 λόντων ὀρέγεσθαι ἐλπίσιν ἀπολαύσεως ἐνίχνισον θη
 σαυρῶν , ὅτι δύλογητός , ἢ αἰνετός ὑπάρχεις ἐν
 πᾶσι τοῖς ἁγίοις σου , εἰς εὐσέων αἰῶνας τῶν αἰώνων
 ἀμὴν .

Ἐτέρα .

Ο ἐν παντί καιρῷ , καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἐν ἔρανῳ ,
 καὶ ὑπὸ γῆς προσκυνῶμενος , καὶ δοξαζόμενος
 χριστὸς ὁ θεός , ὁ μακρόθυμος , ὁ πολυέλεος , ὁ πο
 λυνύσσω λαγχνός , ὁ εὖ δίκαιος ἀγαθῶν , καὶ
 εὖ ἀμαρτωλῶν ἐλεῶν , ὁ πάντας καλῶν πρὸς
 σωτηρίαν δὲ ἐλπίσιν ἀγγελίας τῶν μελλόντων ἀγα
 θῶν , αὐτὸς κυρίῃ πρόσδεξαι ἢ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ
 ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις , καὶ ἰθιωντην ζωὴν ἡμῶν
 πρὸς τὰς ἐντολάς σου . τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἁγιάσον .
 τὰ σώματα ἁγιάσον , εὖ λογισμὸς διορθῶσον .
 τὰς

τὰς ἐγνοίας κάβαρον, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πᾶ-
σης θλίψεως κακῶν, καὶ ὀδύνης. Τέχισον ἡμᾶς
ἁγίοις σου ἀγγέλοις, ἵνα τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν
φρεσὺ μλοῖ, ἑὸ δολιγὺ μλοῖ καταντήσωμεν εἰς
τὴν ἐνότητά σου πίστεως, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν τῆς
ἁπροσίτου σου δόξης. ὅτι ὀυλογητός εἶ εἰς αἰῶ-
αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ἁμῶ.

Ἐτέρα βασιλεὺς τῷ μεγάλῳ.

Κύριε παντοκράτορ ὁ θεὸς τῆς δυνάμεως, καὶ
πάσης ἰαρκῆς, ὁ γὰρ ὑψηλοῖς κατοικῶν, καὶ τα-
πεινὰ ἐφορῶν, καρδίαστε, καὶ νεφερὺς ὀετᾶζων,
καὶ τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων σαφῶς ἐπιεία-
μι, τὸ ἀναρχον καὶ ἀίδιον φῶς πρὸ ὁδὸν ἐκ
παραλλαγῆ, ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα, αὐτὸς ἀθά-
νατε βασιλεὺ, πρόσδεξαι τὰς ἐκείσας ἡμῶν, ἅς
κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν ἔχει πλῆθει τῶν σῶν
οἰκτιρῶν δαρέοντες ἐκ ρυπαρῶν πῆδες σέ χει-
λίω ποῖσμεθα, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ πλημμελή-
ματα ἡμῶν, τὰ γὰρ ἔργω, καὶ λόγῳ, καὶ διανοίᾳ
γνώσεως, ἢ ἀγνοσίας πλημμεληθέντα ἡμῖν.
καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ παντός μολυσμοῦ
σαρκῆς, καὶ πνεύματός. καὶ δώρησαι ἡμῖν γὰρ
ἐργῶν πνεύματος καὶ νοῦς καὶ διάνοια, πᾶσαν τῆς πρὸνός

Βίς τὴν πρῶσιαν ῥι λαμπρᾶς, Ἐπιφανὸς ἡμέ-
 ρας τὸ μονογενὲς σὸ υἱὸ τὸ κυρίον Ἐ θεῶ, καὶ σα-
 τήρος ἡμῶν ἐκσὸ χριστῶ, γνῆ μετὰ δόξης κριτικῆς
 τῶ ἀπάντων ἐλευσεται ἐκάσω ἀποδιδῶναι κατὰ
 τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀναπεπῆωκόσθ, καὶ δια-
 κινῶντες, ἀλλ' ἐρηγορότες, Ἐ διεκπεριμύλοι γνῆ
 τῆ ἔργασια εὐρεθείμεν, Ἐ ἔδομοι εἰς τὴ χαράν,
 Ἐ εἰς τὸν θείον νυμφῶνα τῶ δόξης αὐτοῦ σωσι-
 σέλωμεν. γνῆ οὗ τῶ ἑορταζόντων ἡχθ' ἀκατά-
 πικτος, καὶ ἀνεκφρας, ἡδονὴ τῶ καθορώντων
 τῶ σὸ περὶ σώπε τὸ κάλλος τὸ ἀρέσκον. σὺ γάρ
 εἰς τὸ ἀληθινόν φῶς τὸ φωτίζον, καὶ ἀγιάζον τὰ
 σύμπαντα, καὶ σὲ ὑμνεῖ πάσα ἡ κτίσις εἰς τοὺς αἰῶ-
 νας τῶ αἰώνων, ἀμήν.

Εἰς τὴν μετάληψιν τῶ ἁγίου μουσικῶ
 ρίω, εἰχοι.

Μέλων φαγεῖν, ἀνδρωπε, σῶμα διαπόσθ,
 φόβω πρόσελθε μὴ φλεγῆς, πῶς τυγαίει.
 Θεοῦ δὲ πίνων ἄμα πῶς μετῶσιαν,
 Πρῶτον καταλάληθι τοῖς λυπῶσι σε.
 Ἐπειτα θαρζῶν μουσικῶ βρῶσιμ φάγε.

Ετεροι.

Πρὸ τῶ μετῶσιμ ῥι φρικῶδες θυσίας

τῶ

Τὸ ζῶοποιῶ σῶματ' ὅτι διεσπότης,
 Τῶσε πρόσενθαι βέλ' τρόπω μετὰ τρέμα.

Εὐχή τῷ μεγάλῳ βασιλεῖς.

Δεσποτα κύριε ἐκ σὸ χριστὶ, ὁ θεὸς ἡμῶν, ἡ ψη-
 γὴ τ' ζωῆς, καὶ τ' ἀθανασίας, ὁ πάσης ὄρατῆς, καὶ
 ἀρετῆς κτίσεως διμνηργός. ὅτι ἀνάρχῃ πα-
 τρὸς σωμαίδι' ὄγος, ὁ δὲ ὑπερβολῶ ἀγαθότη-
 τ' ὅτι ἐπ' ἐχάτων τ' ἡμερῶν σέρκα φορέσας, καὶ
 σωρωθεῖς, καὶ τυθεῖς ὑπὲρ τ' ἀχαρίων, ἔ' ἀγνω-
 μόνων ἡμῶν, καὶ βέλ' οἰκείων αἵματι ἀναπλά-
 σας τὴν φθαρεῖσιν ὑπὸ τ' ἁμαρτίας φύσιν ἡ-
 μῶν, αὐτὸς ἀθάνατε βασιλεῦ πρόσδεξαι καμῶ
 τῷ ἁμαρτωλῷ τὴν μετανοῶν, ἔ' κλῖνον τὸ ἔ-
 σθ' ἐμοί, ἔ' εἰσάκρον τῶν ῥημάτων μὲ. ἡμαρτομ
 γὰρ κύριε, ἡμαρτομ εἰς τὸν ὕρανόν, ἔ' γνώπιόν
 σε, ἔ' ἔκ ἐμὶ ἄξι' ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τ' δό-
 ξης σὺ: πῶ ῥεῖσα γὰρ σε τ' ἀγαθότητα τὰς σὰς
 ἡτολὰς παραβάς, καὶ μὴ ὑπακούσας τοῖς σοῖς
 προσάγμασι. ἀλλὰ σὺ κύριε ἀνεξίκακ' ὦν,
 μακρόθυμός τε, καὶ πολυέλιος, ὃ πῶ ῥε δωκὰς με
 σωμαπολέσθαι ταῖς ἀνομίαις μὲ τὴν ἐμὴν πάν-
 τως ἀναμένον ἐπισροφίῳ, σὺ γὰρ εἶπας, φιλαὺ
 θρωπε, διὰ τῷ ἁμαρτωλῷ, ὡς τὸ ἐπισρῆσαι, ἔ'

ἔην αὐτόν. ὃ γὰρ ἐβλεπε δειπνῶν τὸ πλάσμα
 τῶν σῶν ἀπολέσθαι χειρῶν, ὅσῳ δὲ δοκεῖς ἐπ' ἀφ
 πωλεία ἀνθρώπων, ἀλλὰ θέλεις πάντας σωθῆναι
 ναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας εἰλθεῖν. Διὸ καὶ
 γὰρ εἶπαι ἀνάξιός εἰμι τοῦ ἄρανθαι τὴν γῆν, καὶ αὐ
 τὸ τῆς προσκαιροῦ ζωῆς, ὅλον ἐμαυτὸν ἕνωσά
 φας τῆ ἀμαρτία, καὶ ταῖς ἡδοναῖς διεδώκα
 καὶ τὴν σὴν ἀχρεΐαν εἰκόνα, ἀλλὰ ποίημα, καὶ
 πλάσμα σὸν γεγονώς, ὃκ ἀπογινώσκω τὴν ἐ
 μαυτὴ σωτηρίαν ὁ ἄθλιος, τῆ δὲ σὺ ἀμετρήτου
 οὐπλαγχνία θάρρησας προσέρχομαι. Δίξαι οὖν
 καὶ με φιλάνθρωπε κύνει ὡς τὴν πόρνῳ, ὡς τὸν
 λήθη, ὡς τὸν τελώνῳ, καὶ ὡς τὸν ἄσωτον,
 καὶ ἄρῳ με τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἀμαρτιῶν,
 τὴν ἀμαρτίαν ἀξῶν τὸ κόσμῳ, καὶ τὰς ἀδελ
 φείας τῶν ἀνθρώπων ἰώμενον. ὁ αὖς κοπιῶν
 τας, καὶ πεφορτισμένους πρὸς σεαυτὸν κα
 λῶν, καὶ ἀναπαύων, ὁ μὴ ἐλθὼν καλέσαι δι
 καίους, ἀλλὰ ἀμαρτωλὸς εἰς μετάνοιαν, καὶ κα
 θάρσιόν με ἀπὸ παντός μολυσμῶ σαρκός, καὶ
 πνεύματῳ, καὶ διδάξόν με ἐπιτελεῖν ἀγαθὰ
 σὺν ἡμῶν γὰρ φόβῳ σὲ, ἵνα γὰρ καθαρῶ ἴδῃ μαρτυρίαν
 τῆς συνειδήσεως μου τῶν ἁγιασμάτων σου
 τὴν μερίδα ὑποσχεθῆναι, ἵνα θῶ ἴδῃ ἀγί
 σῶμα

σώματί σου, καὶ αἵματι, καὶ ἔξω σε γὰρ ἐμοὶ κα-
 τοικοῦντα, καὶ μένοντα, σὺν θεῷ πατρὶ καὶ
 ἁγίῳ σου πνεύματι, ναὶ κύριε ἰησοῦ χριστέ, θεός
 μου, καὶ μὴ εἰς κρίμα μοι γένοιτο ἢ μεταλήψις
 τῶν ἀχράντων, καὶ ζωοποιῶν μυστηρίων σου, μὴ
 δὲ ἀδενῆς γανοίμην ψυχῆ τε, καὶ σώματι ἐκ-
 τὴ ἀνάξιως αὐτῶν μεταλαμβάνειν. ἀλλὰ δῖος
 μοι μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, ἀκατα-
 κρίτως ὑποσχεσάτω τὴν μερίδα τῶν ἁγισ-
 μάτων σου εἰς πνεύματ^{ος} ἁγίου κοινωνίαν, εἰς
 ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίης, καὶ εἰς δὲ πρόσδεκτον ἀ-
 πολογίαν τὴν ὑπὸ τῷ φοβερῷ βήματός σου. ὅ-
 πως αὐτὸ καὶ γὰρ σὺν πᾶσι τοῖς ἐκλεκτοῖς σου μέ-
 τοχ^{ος} γίνωμαι τῶν ἀκηράτων σου ἀγαθῶν,
 ὧν ἡτοίμασας τοῖς ἀγαπῶσί σε κύριε. γὰρ οἷς δε-
 δοξασμέν^{ος} ὑπάρχεις εἰς πάντας αἰῶνας, ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα τῷ χρυσομόν.

Κύριε ὁ θεός μου, οἶδα ὅτι ἐκ ἐμὶ ἄξι^{ος}
 ἵνα μου ὑπὸ τὴν σέβλῃ εἰσέλθῃς τῷ οἴκῳ
 τῆς ψυχῆς: διότι ὅλη ἔρημ^{ος}, καὶ καταβε-
 σῆσα ὄσι, καὶ ἐκ ἔχεις πρὸς ἐμοὶ τόπον ἄξιον
 τῷ κλίνειν τὴν κεφαλὴν. ἀλλ' ὡς εἰς ὑψους

F iiiii

ἵνα ἡμᾶς ἐταπείνωσας σεαυτὸν, συμμετρίασαι
 καὶ νῦν τῆ ταπεινώσει μου, καὶ ὡς κατεδέξω ἐν
 ταπεινάω, καὶ φάτνη ἀλόγων ἀνακλιθῆναι, ὅτι
 κατάδεξαι, Ἐν τῆ φάτνη τῆ ἀλόγου ψυχῆς,
 καὶ ἐν τῷ ἑαυτοῦ μὲν σώματι εἰσελθεῖν, καὶ
 ὡς ἐκ ἀπιφύσας εἰσελθεῖν, Ἐσωθειπνήσας
 ἀμαρτωλοῖς ἐν τῆ οἰκίᾳ σίμωνος τῷ λεπρῷ, ὅτι
 κατάδεξαι εἰσελθεῖν Ἐἰς τὴν οἰκὸν τῆς τα-
 πεινῆς μου ψυχῆς τῷ λεπρῷ, καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ
 ὡς ἐκ ἀπόσω τῆ ὁμοίαν μὴ πόρον, Ἐἀμαρτω-
 λὸν προσερχομῆναι, καὶ ἀπομῆναι σε, ὅτι
 ταπεινῶσθε, καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀμαρτωλῷ
 προσερχομῆναι, καὶ ἀπομῆναι σε, καὶ ὡς ἐκ ἐβό-
 λῆς τὸ ῥυπαρὸν ἐκείνης σώμα, Ἐγὰρ γὰρ κατὰ
 φιλοῦσε, μὴ δὲ ἐμὲ βολῆναι τὸ ῥυπαρότερον
 ἐκείνης σώμα Ἐγὰρ γὰρ ἐμὲ, μὴ δὲ τὰ ἐμμου, Ἐ
 ἀκάθαρτά μου χεῖλη, καὶ βίβλα, καὶ τὴν ἀκαθάρ-
 τῆσαν μου γλῶσσαν. ἀλλὰ γινώσκω μοι ὁ ἀβρα-
 ῆ τὸ παναγίον σου σῶμα, Ἐτὸ τιμὸν σου αἵ-
 ματος, εἰς ἁγιασμόν, Ἐ φωτισμόν, Ἐ ῥῶσιν τῆ
 ταπεινῆς μου ψυχῆς, Ἐ τὸ σῶμα, εἰς κρυ-
 μὸν τῆ βάρους τῶ πολλῶν μου πλημμελημάτων,
 εἰς φυλακτικῆς διαβολικῆς ἐνεργείας,
 εἰς ἀποτροπὴν, καὶ ἐμπόδιον τῆ φαύλης μου, Ἐ
 πονηρῆς σωτηρίας, εἰς ἀπονεκρωσιν τῶν πα-
 θῶν

θῶμ, εἰς περιποίησιν τῶν ἡτολῶν σου, εἰς προε-
 δήκλιον τῆς θείας σου χάριτος, ἡ τῆς βασιλεί-
 ας οἰκείωσιν. ὃ γὰρ ὡς καταφρονῶν προσέχου-
 μάς σοι χριστὸς ὁ θεός, ἀλλὰ ὡς θαρρῶν τῆ ἀφάτῳ σου
 ἀγαθότητι, ἡ ἵνα μὴ ᾗ πολὺ ἀφιστάμενος τῆς
 κοινωνίας σου, θηριάλωτ ἡ ὑπὸ τῶν νοσητῶν λύκῳ
 γένωμαι. Διὸ δέομαι σε, ὡς μόνῳ ἡ ἄγιῳ δέ-
 σπῳτα, ἀξιάσομαι με τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα, ἡ
 νοῦν, ἡ τῆ καρδίαν, ὡς νεφροὺς, ἡ τὰ σπλάγ-
 χνα, ἡ ὅλον με ἀνακάλυτον, ἡ ῥίζωλον τὸν φόβον
 σου ἡ τοῖς μέλεσί μου, ἡ τὸν ἀγίασμόν σου ἀνεξά-
 ληπτον ἀπ' ἐμοῦ ποιήσον. ἡ γενοῦ μοι βοήθης,
 ἡ ἀντιλήπῳ κυβερνῶν ἡ εἰρήνη τῆ ζωῆ μου,
 καταξιῶν με ἡ τῆς ἐκ δεξιῶν σου πρῶτασίσεως,
 μετὰ τῶν ἁγίων σου, εὐχαίς, ἡ πρεσβείαις τῆ πα-
 ναχράντου σου μητρὸς, τῶν ἁγίων σου λειτουργ-
 γῶν, καὶ ἀχράντων δυνάμεων, ἡ πάντων τῶν
 ἁγίων, ἡ ἀπ' αἰῶνός σοι ἐν ἀρεσκασάντων, ἀμὴν.

Τοῦ Διαμασκλινοῦ.

Δέσπῳτα κύριε ἰησοῦ χριστὸς θεὸς ἡμῶν, ὁ μόνος
 ἔχων ἄφεσιν ἀνθρώποις ἀφίεναι ἀμαρτίας, ὡς
 ἀγαθός, ἡ φιλάνθρωπος, παρίδ' ἐμε πάντα τὰ
 ἡ γνώσει, ἡ ἀγνοία πηλοίσματα, ἡ ἀξιάσομαι με

ἀκατακρίτως μεταλαβῆν ἧ θείων, καὶ γνῶσιν
καὶ ἀχαύντων, καὶ ζωοποιῶν ὁ μυστηρίων, μὴ εἰς
βάρῃ, μὴ εἰς κόλασιν, μὴ εἰς πρῶτικῃν ἀμαρ
τιῶν, ἀλλ' εἰς καθαρισμὸν, καὶ ἀγιασμὸν, καὶ ἀ
ράβωνα τῆ μελλούσης ζωῆς καὶ βασιλείας, εἰς τὸ
χρῆ, καὶ βοήθειαν, ἵ ἀνατροπῆ τῶν φαντασιῶν
εἰς ἐξάλειψιν ἧ πολλῶν μου πλημμελημάτων. ὁ
γὰρ εἰ ὁ θεὸς ἐλέησεν, καὶ οἰκτιρῶν καὶ φιλανθρώπου
πίας, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν
τῷ πατρὶ καὶ ἀγίῳ πνεύματι, ἱ ἀεὶ, καὶ εἰς τὸν
αἰῶνα τῶν αἰῶνων. ἀμήν.

Ἐπίγρα δὺχὴ τῷ Χρυσόμοσ.

πιστεύω κύριε, ἵ ὁμολογῶ ὅτι σὺ εἶ ἀληθῶς ὁ θεὸς
ὁ ὄψος ἧ θεοῦ τῶν ζῶντων, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸ κόσμον
ἀμαρτωλῶν σῶσαι. ὦν πρῶτος εἰμὶ ἐγὼ, ἐτι πισ
τεύω ὅτι τὸτο αὐτὸ ὄσι τὸ ἀχαύντον σῶμά σου
καὶ τὸτο αὐτὸ ὄσι τὸ τίμιον αἷμά σου. Ἰεσομαι
σὺν σου, ἐλέησόν με, ἵ συγχώρησόν μοι τὰ πᾶσι
πῶματά μου, τὰ ἐκνοσία, τὰ ἀκνοσία, τὰ γνῶσι
γω, τὰ γνῶσιν, τὰ γνῶσιν, ἵ ἀγνοσία. ἵ ἀξί
σόν με ἀκατακρίτως μεταλαβῆν τῶν ἀχαύντων
σο μυστηρίων εἰς ἀφεσιν ἀμαρτιῶν, καὶ ζωῆν αἰ
ωνιον. ἀμήν.

μετά

μετὰ τῆς μετάληψις, εἶχοι.

Ἐποῦ δὲ τύχης τῆς καλῆς μετυσίας
 τῶν ζωοποιῶν μυσηκῶν δωρημάτων,
 ὕμνων δὴθὺς δὴχαρίσιν ζομ μέγα,
 καὶ τάδε θερμῶς ἐκ ψυχῆς θεῶ λέγει.

Τὸ μέγα βασιλεία,

δέσποτα χρῆσέ ὁ θεός βασιλεῦ τῶν αἰῶνων,
 καὶ δημιουργε τῶ ἀπάντων, δὴχαρισῶ σοι ὕψι πᾶσι
 σιμοῖς πρὸς μοι ἀγαθοῖς, καὶ ὑπὲρ τῆς μετάληψις
 τῶ ἀχράντων, καὶ ζωοποιῶν σε μυσηρίων. δέομαι
 ἔν σου ἀγαθῆ, ὦ φιλάνθρωπε, φύλαξόν με ὑπὸ
 τῶ σκέπῃ σου, ὦ γὰρ τῆ τῶ πηγύγων σκιᾶ, καὶ
 δώρησαι μοι γὰρ καθαρῶ σωειδίῳτι μέχρις ἐσχά-
 τῆς με ἀναπνοῆς, ἐπαξίως μετέχην τῶ ἁγιασμά-
 των σὸ, εἰς ἀφροσιν ἁμαρτιῶν, ὦ εἰς ζωὴν αἰώνι-
 ον. σὺ γὰρ εἶ ὁ ἀρετῶν ζωῆς, ἡ πηγὴ τῶ ἀ-
 γιασμοῦ, ὁ δότης τῶ ἀγαθῶν, καὶ ὁ τῶ δόξαν
 ἀναπέμπομεν, σὺν πατρὶ, ὦ ἁγίω πνεύματι,
 ἡμεῖς, ὦ πατήρ, ὦ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. ἀμήν.

Haec

HAEC descripta de libello precatio-
 num Græcarum, neq; aliena à uera
 pietate & utilia ad recitandum putauit ex-
 poni oportere. Etsi me nō fugit, in his im-
 plicari quædam, quæ diligentem & seue-
 ram animaduersionem, atq; cēsuram uix
 effugerint. Quod qui curiose fieri existi-
 mabit, is consideret malitiam aduersanti-
 um ueritati, quæ nihil non conquirat ad
 errores uel stabiliendos, uel uelandos.
 Absq; qua esset, nullaq; orta controuer-
 sia de ueritate adorationis: dissimulari
 uel etiā probari poterant multa, quæ nūc
 & accurate expendi, & carpi quoq; neces-
 se est. Sed uideamus quæ in illis formulis
 precum notari posse, & debere uideantur.
 Ac primum aliquis fortasse in id inquisi-
 tendū esse existimet, quod ubiq; fere mē-
 tio fiat tristitiæ, quam parit peccati & in-
 dignitatis conscientia, & non item extol-
 latur benignitas caritatis diuine, neq; fre-
 quentetur mentio meriti Christi media-
 toris, unde existat pax, & gaudium mens-
 tis, quod est præconium Euangelii. Intel-
 ligendum igitur necessario hanc læticiam
 ante

antecedere dolorem considerantem fœ-
 ditatem propriam uniuscuiusq; propter
 peccata. Itaq; & μετανοια in doctrina con-
 uersionis primo loco cōmemoratur. Et
 rei natura ita fert, ut expetentem iustici-
 am, iniusticiæ pœniteat. Itaq; scriptū est,
 μετανοείτε, καὶ πιστέυετε εὐαγγελίῳ. Nā non
 modo inutilis, sed exitiosa esset pœniten-
 tia sola, & non confugiens ad misericor-
 diam benignitatis ac clementiæ diuinæ,
 & hanc fide apprehendens. Ista igitur in
 expositis precibus, nō perperam dici cre-
 damus, & commode interpretando fulci-
 amus potius quam rigido iudicio euerta-
 mus. Cumq; relinquatur medicina alia le-
 nior, non statim deueniatur ad secandum
 & urendum. Nam quod actiones εὐχάρι-
 τος φεικτὰς & φεικώδεις appellare olim cō-
 sueuere, accipiendum est, ut opinor, de
 religiosa attentione & quasi percussione
 animi. Vel de impiorum terrore, & refu-
 tatione. In priore Chryso stomi precatio-
 ne, ea de usu Cœnæ dominicæ memoran-
 tur, ut suspicari aliquis possit, isti quasi o-
 peri nescio quid singularis effectus ex ip-
 so

so solo tribui. Sed à recte iustitutis, talia
 recte etiã cū cogitantur, tū narrantur. Ne
 que habēt incōmodi quicq̃ absq̃ depra-
 uatione superstitiosa. Quæ uero in fine
 adduntur, ea sane magnopere esse notan-
 da uidentur. Neq̃ me fugit illa etiam ip-
 sa commoda interpretatione leniri posse,
 & ueteres ista figura sæpe & multū ufos
 esse scio, ut facerent mentionem depreca-
 tionis communis, & pie optarent, san-
 ctos angelos & cæteros complecti in per-
 petuis ipsorum precibus pro ecclesia, pe-
 culiarem uniuscuiusque memoriam, &
 cōmendare singulorum salutē Christo.
 Mihi tamen ista appendix hoc loco ab al-
 tero agglutinata uidetur esse: ac si non sit,
 fateor illam, præsertim nunc, mota de hoc
 ipso contentione, iure improbari, atq̃ re-
 iici. Cum de labatur respectus à meritis &
 deprecatione filii Dei, ad alias supplica-
 tiones & cōmendationes. Quod uel per-
 peram & impie, uel certe periculose & in-
 scite fieri existimandū, præsertim in huius
 modi precatōnis argumento. Et, si quis
 pro tali forma propugnare ausit, is acris-
 ter

ter & uehementer refutandus esse uideatur. Id quod fecerunt grauius & copiose alii, & deinceps quoque irritati refragatione aduersantiū ueritati cœlesti, ii quorū iste partes sunt, facere debent. Hęc igitur clausulā, quo uel sincerior, uel certe tutior sit pronuntiatio aliorū, & nihil religionis precibus obstet, omitemus, recidētes tā uerbis quā cogitatione. Hoc loco & de gestibus, & tēporibus precū aliquid dici poterat: de quibus ipsis quoque, quasi nescio quid magni, scilicet momēti ad sanctitatem illarū habentibus, & necessitatē obseruationis, & autoritatē Apostolicę doctrinę, ita disputatur. Sed hęc fortasse alibi differuntur copiosius. Nūc, quā apostolicā certe traditionē esse cōstat, interea dū de aliis quæratur, eā pii seruare studeant, de tēpore quidē, ut orent sine intermissione: de gestibus uero, ut puras manus tollāt in cœlū, & suo gemitu sequātur gemitus spiritus interpellantis pro nobis ad Deum, ea ratione quæ uerbis enarrari nequeat. Quod est Christianorū studium, secundū elegātissimos uersus Theologi,

χειρῶν ἔργον ἀρίστην, ἵε ὑπανὸν αἰὸς ἀείψαν
 ἀγνάς, ἡγεῖ παρῆχειν ὑπανίσιαι νόμοις.

Quod sicubi dies & tempora certa præ-
 cationum constituta sunt, ut esse neces-
 se est, ordinis causa: ea qui Christianus
 erit, non uolet unquam cum offensione
 aliorum, aut per contemptum, uel ne-
 gligere, uel etiam turbare uiolādo. Non
 enim disciplina Ecclesiæ inutilis aut con-
 temnenda res est. Idem & de gestibus di-
 ci potest, ut ora ad hanc, illam uē plagam
 cœli conuertātur, aut in genua ut prostrā-
 batur. Est enim Deus, quē adoramus il-
 le quidem in cœlis, non in uno quopiam
 angulo residens, sed præsens ubiq;: ut ta-
 men templa extructa sunt, & in conuenti-
 bus consistere multitudinem iustitutum,
 & ritus non deformes, neq; inepti intro-
 ducti fuere: sic congregari, & certum sta-
 tum motum uē teneri, pium est, atq; hono-
 rificum. Non quod horum quicquam per
 se momenti aliquid ad dignitatē precum,
 sed quod hæc speciem quandam habeant,
 & decorum. Quæ in populo, cuius spiri-
 tus sanctus magister est, negligi, aut par-
 ui

tui fieri nullo modo debent, ne diligētio
 res in cōuiuuiis apparādis & instruendis,
 quā faciendis, & operandis sacris, aliqui
 esse uideātur. Atq; adeo ueritate doctri
 ne salua, & sine metu implicationis erro
 rū, que antiquissima esse cōstet, nisi quid
 impediāt, atq; refragetur, eorum obser
 uationē, etiam præcipuam esse oportere
 crediderim. Nam nescio quo pacto uetu
 stas omnibus non furiosis, neq; uesanis
 uenerabilis semper uisa est, & uidetur:
 neq; quisquam paulo prudētior, *ῥαδιον*
 putat *ἐπιμαρ*, ut ait Plato, *τοῖς παλαιοῖς*.
 De quibuscunq; autem non impiis, neq;
 prauis ritibus non necessaria certamina,
 aut superuacaneas rixas excitare: homi
 nū est minime rationē habentiū mutuæ
 caritatis, quam tā sollicita edictione san
 ciuit inter suos filius Dei. Sed de hoc in
 ista dissipatione, & licētia uitæ, frustra a
 liquis cōcionetur. Itaq; in ueritatis cog
 nitione, & germanę religionis usurpati
 one, interea acquiescere pietatis studio
 si poterūt, neq; inhiare horū, illorū ue
 uociferationibus. Quæ erunt fortasse

paulo post alius de maioribus rebus atro-
 ciores & perniciosiores. A scribēda duxi
 Clementis Alexandrini uerba de tēpore
 precatōnū, *σιδετωας*, inquit *Ἐ ὦρας ταντας*
ἀπονέμασι, ὡς ἴτιον φέρει, καὶ ἐκ τῶ, Ἐ γὰρ τῶ,
ἀλλ' ὁ γινωσκὸς πρὸς ὅλον δὺχετ' ἔ βίον. uo-
 cat autē *γινωσκὸν*, eū qui ueritatis cogni-
 tione, & sciētia instructus religiose cole-
 re studet aeternū Deū, quem uno uerbo
 Christianū appellamus. Cū autē his ma-
 xime, ut omnibus miseris tēporibus, ad
 spē salutis & incolumitatis firmā ac per-
 petuā, assiduis & ardētibus precibus, &
 inuocatione facta atq; religiosa opus sic
 cōmunicata cū alius hoc scripto cōsidera-
 tione de illis mea, uisum fuit, & alias qual-
 dam, antiquarū quidē maximas, sed &
 recentū precatōnū formulas exponere.
 Quas quidē & Græco sermone describi
 placuit, ut adolescētīe scholasticę, pia &
 religiosa exercitatio demōstraretur, quā
 in studiis suis recte usurpare possent, in
 cōsensione eorū qui *καθολικῆς, καὶ ὁρθοδόξου*
ἐκκλησίας, id est eius corporis, cuius caput
 Christus est, mēbra esse cupiūt. Principē
 autē locū tenebit, ea formula quā filius

Dei dominus noster Iesus Christus edidit, & prescripsit discipulis suis, cuius omnes alias preces par est, atque oportet esse cōmentationes, ut quicquid petatur in omni inuocatione, id ad illa capita referatur, & accommodetur. Quod autem ad adorationē pertineat, & celebratio, qui sunt ὕμνοι, ἑὸς ματαί, ἑὸς μολογήσεις, & gratiarū actio, id est δὺχαρισία, manifestū est, & rei ipsius series, naturęq; cōsequentia demōstrat. Nā & laudare Deū religionis opus est, & pietatis actio gratiarū, & maiestati ipsius ut predicemus, & beneficiorū memoriā declaremus. *Ἑὸς* autem eximia est atque singularis, qua pronunciat a sacerdote, aut eo cuius principatus illustris est, uel ad Deū celebratio illius, uel de aliis laudis, aut bonę preceationis oratio. Dei autē *δὺλορία* semper efficax est. Horū omnium exempla cū passim in scriptura sacra extēt, tū de uno psalimorū libro, sumere in promptu est. Sed nos promissam expositionē prestemus.

προσευχὴ κυριακὴ. Μαθ. 5.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς ὕρανοῖς, ἀγιαθὴται

G ii

τὸ ὄνομά σου. ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. *γενηθήτω*
 το θελημα σου, ὡς ἐν οὐρανῶ, ἰσχυρῶς ἐπιπέσει γῆς. τὸν αὐτὸν
 τὸν ἐπιόσιον, εἰς ἡμῖν σήμερον. καὶ ἀφείλεται
 ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφείλε-
 μεν τοῖς ὀφειλόμενοις ἡμῶν. καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡ-
 μᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
 πονηροῦ. ὅτι σὺ ὄνεις ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις, καὶ
 ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

A Luca similis forma est exposita, uel e-
 adem potius: nā pro eo tantū quod Mat-
 theus, σήμερον, Lucas το καθυμίρον dixit: &
 ὀφειλήματα ille, hic quasi interpretās, ἀφεί-
 λεται: qui & remissionis æquitatem *ἡ τοιο-
 ῦτος* γέγρατο, ὅτι γὰρ αὐτοὶ ἀφείλεται παντὶ ὀφειλόμε-
 νῶν ἡμῶν. Clausulam autem additā, Quia tu-
 um est regnum &c. notarunt quidam ut
 pronuntiarī a Presbytero præeunte uer-
 ba precatōnis olim solitā: in multis cer-
 te exemplaribus librorum Evangelico-
 rum, illa non reperitur.

Προσδύχῃ ἰησοῦ χριστοῦ. Ἰωαν. τζ.

Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ ἰησοῦς καὶ ἐπέστρεψε εὐφραδί-
 μος αὐτοῖς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπε. πατήρ, ἐλάλη-
 σθαι ἡμῶν, εἰς τὸν ἡμέραν, ἵνα ὅτι ὁ ἦός σου εἰ-
 ξάσθαι σε. καθὼς ἐδωκας αὐτῶ ἐξουσίαν πάσης
 ἑξουσίας

σπρκός, ἵνα παῦ ὁ δίδωκας αὐτῷ, δώσκαι τοῖς
 ζωῆν αἰώνιον. αὐτὴ δὲ δίδει ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα
 γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν θεόν, καὶ ὁμ ἔ-
 πέσειλας ἰησὺν Χριστόν. Εγὼ σε ἐδέξαμαι καὶ ἔ-
 γνη. τὸ ἔργον ἐτέλειώσα ὁ δίδωκός μοι, ἵνα πεί-
 σω. καὶ νῦν δέξασόν με σὺ πάτερ πατέρα σε αὐτῶ τῆ
 δόξης ἢ εἶχον πρότερον τὸν κόσμον εἶναι παρά σοι. ἐ-
 φανέρωσά σε τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις ὃς δίδω-
 κάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. σὸι ἢ ἔαμ, καὶ ἐμαὶ αὐτὸς δίδω-
 κας, καὶ τὸν λόγον σὸς τετηρήκασι νῦν ἔγνω-
 και ὅτι πάντα ὅσα δίδωκός μοι πατέρα σε εἶπες, ὅ-
 τα ῥήματα, ἃ δίδωκός μοι δίδωκα αὐτοῖς, καὶ
 αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς, ὅτι πατέρα σε
 ἐξήλθον. καὶ ἐπίσθουσαν ὅτι σὺ με ἀπέσειλας. ἐγὼ
 πόδι αὐτῶν ἐρωτῶ. ὃ πόδι τὸν κόσμον ἐρωτῶ, ἀλλὰ
 πόδι ὡν δίδωκός μοι, ὅτι σὸι εἶσι, καὶ τὰ ἐμαὶ
 πάντα σὰ δίδει, καὶ τὰ σὰ, ἐμαὶ, καὶ δεδόξασμαι
 ἐν αὐτοῖς. καὶ ἔκετι εἶμι ἐν τῷ κόσμῳ. καὶ ὅτοι
 ἐν τῷ κόσμῳ εἶσι, καὶ ἐγὼ πρόσ σε ἔρχομαι. πάτερ
 ἄγε τηρήσον αὐτὸς ἐν τῷ ὀνόματί σε, ὃς δίδω-
 κάς μοι, ἵνα ὡσιν ἐν, καθὼς ἡμεῖς. ὅτε ἡμεῖς μετ'
 αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτὸς ἐν τῷ
 ὀνόματί σε. ὃς δίδωκός μοι ἐφύλαξα. καὶ ὃς εἰς
 ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο, εἰμὴ ὁ ὅς ἐστι ἀπώλειας, ἵνα ἢ
 ἡραφὴ πληρωθῆ. νῦν δὲ πρόσ σε ἔρχομαι. καὶ ταῦ

τα λαλῶ γν' ἑὸν κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χάριν ἣν
 ἐμὴν πεπληρωμένον γν' αὐτοῖς. Εγὼ δὲ διέδωκα
 αὐτοῖς τὸν λόγον σὸν, ἵνα ὁ κόσμος ἐπίστανται αὐ-
 τῶν, ὅτι ἔκ εἰσὶν ἐκ τοῦ κόσμου, καθὼς ἐγὼ ἔκ
 τοῦ κόσμου. ἔκ ἐρωτῶ ἵνα ἀρῆς αὐτῶν ἐκ
 τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα τηρήσῃς αὐτῶν ἐκ τοῦ πονηροῦ
 ἐκ τοῦ κόσμου ἔκ εἰσὶν, καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου
 εἰμί. ἀγίασον αὐτῶν γν' τῆς ἀληθείας σου, ὁ λόγος
 ὁ σὸς ἀλήθεια ἔστι, καθὼς ἐμὲ ἀπίστειλας εἰς τὸν
 κόσμον, καὶ γὰρ ἀπίστειλα αὐτῶν εἰς τὸν κόσμον,
 καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἑμαυτόν, ἵνα ἡ
 τοῖ ὧσιρ ἠγιασμένοι γν' ἀληθείας. ἔπειτα τότε
 ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ ἡ περὶ τῶν πισυσοῦντων
 διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμὲ, ἵνα πάντες ἐρῶσι,
 καθὼς σὺ πάτερ γν' ἐμοί, καὶ γὰρ γν' σοί, ἵνα καὶ αὐ-
 τοῖ γν' ἡμῶν ἐρῶσι, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ, ὅτι
 σὺ με ἀπίστειλας. καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν ἣν δέδωκε
 μοι, δέδωκα αὐτοῖς, ἵνα ὧσιρ ἐρῶσι, καθὼς ἐγὼ
 ἐρῶσιν ἐμὴν, ἐγὼ γν' αὐτοῖς καὶ σὺ γν' ἐμοί, ἵνα
 ὧσι τελεωμένοι εἰς γν'. καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσ-
 μος, ὅτι σὺ με ἀπίστειλας, ἡγάπησας αὐτοῖς,
 καθὼς ἐμὲ ἡγάπησας. πάτερ δε δέδωκε μοι
 θέλω ἵνα ὅσοι εἰσὶν ἐγὼ, καὶ κείνοι ὧσι μετ' ἐμῶν, ἵνα
 θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν, ἣν δέδωκε μοι, ὅτι
 ἡγάπησας με πρὸ καταβολῆς κόσμου. πάντες
 δικαί,

δικαιε, ὁ κόσμος σὲ οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δὲ σὲ ἔγνωρ.
 καὶ ὅτοι ἐγνώσαν, ὅτι οὐ μετ' ἄπειρας, κτ' ἐγνώ-
 εῖσα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου, ὅ γ' ἠγαθήσω. ἵνα ἡ ἐ-
 γάπη, ἢ ἀγάπης με, ἢ αὐτοῖς ἢ, καὶ γὰρ ἢ αὐ-
 τοῖς.

Huius precationis eximie, atque singularis, nos ali-
 quando pij studij diligentia μεταφρασαι uersibus Græcis
 descripsimus, quos uersus hoc etiam loco subijcere uisum
 fuit.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΑΣ
 ΓΩΝΟΣ ΕΥΧΗΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙ-
 ΣΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΥ, ὙΜΝΟΣ.

Ὅ μὲν σὺ πρὸς χριστὸν θνητὸς ἐκλάβομαι,
 ἄσματος ἢ ἐν ἀγίοις ἡμετέροις νόμοις.
 κληθῆναι σὺν τῷ ἐρωμένῳ ἀπὸ βασιλείαν,
 ἢν διαπάντα λαβὼν πρὸς γινετῆρ' ἔχου.
 καὶ τιτλομισθῶν ὅτι τῷ γῆ σωτήριον ἔργον
 ὅτι ὑπὸ νεφελῶν σάρκ' ἀναδείξαι μόνον,
 ἐκ χθονὸς ἀμπλῶν ἔρανε βλαστῶν πολυκάρων,
 καὶ τιτλομισθῶν κληθῆναι ἰαλάσθωσι πατέρας.
 ἀλλὰ σὺ μὲν δὸς χριστὸν χάρις σὺ πνεύματ' ὅτι
 σοὶ πρὸς σὸ τέτον ἰματ' ὕμνον ἀδῶν.
 σὺ πρὸς γὰρ πύξω τὸ δὲ ἰματ' ἰμμιλῶν ἔργον,
 ὅ γ' ἐκ ἀλκῶν ἀσπίδ' ἐπιτίλ'.

ῥηχθῆσθ' ὑφατίην κατὰ, καὶ προαγόσιον ὄφρ' ἴης,
 πρὸς αὐτὸν ἐσθ' αἰὼν ἢ παρὰ χεῖρ' ἰδοῦντες.
 πᾶλλα δέ, σόντι τὸ αὐθ' καὶ τσαυρῶν, χριστῆ, τ' ἄφορτῆ
 καὶ τὸ μοροφθορικῆς νικῶ αἰασφάσιως,
 ἄλλοσι μὲν νύσονται ἔπ' αἰεσωσίο, νῦν δέ
 δύχης κερύξω λαίδια ρητὰ τῆς.
 ἅτι' αὐὰ θυμὸν ἔχωρ, καὶ τὰς φρένας, ἢ δ' ἐπὶ γλῶσση
 δίοσοι' ἡμῶς μύσαις τὸν δὲ μάλιστ' αὐόσοι.
 ἄρξοι' ἄρ' ὡς μὲν ἰῆσι μαθηταῖς πολλὰ λαλῆσαι
 χριστὸς, ἔκατα τὰ δ' εἰς ἕρανὸν ἐπιβλῆσαι,
 ἡμῶς ἰπαίρασι θεῶν. ἐλάλυον ὡπάτερ ὦρα
 καίρῳ, τὸν βελὺ ὄρισιν ἡμετέρῳ,
 πρίλλιστ' ὀνυκτοῖσι. σὺ δ' οὐρὶ μὲ δόξασον, ὡς καὶ
 ἡμῶς δόξαδῆς πρὸς σέθεν αὐθι, πάτερ.
 καὶ σὺ μὲν ἔθνια πᾶσθ' ἔπ' ἡμεῖο π' ὀδισαμ' ἔθνησαι,
 καὶ παρὰ σὺ πᾶστων κῆριθ' ἐμὶ βροτῶν,
 ἔτω γ' ὡς δόξασαι βελὺ αἰώνιον αὐτοῖς,
 δε ὑποταχθέντας σεῖο διδόντ' ἔχα.
 βῆ μὲν ἔτι ὡς αἰώνιος ἔστη ἡεῖνη,
 γινώσκω σὶ, πάτερ, κῆνον ἰόντα θεῶν.
 κῆνον ἀληθινὸν ὄντα θεῶν, καὶ τὸν παρὰ σεῖο
 πημφέντ' ἕρανόθεν σὸν λόγον αἰδίου,
 ὅσ' σὺ γ' ἀπίστειλας σέθεν ἡμῶν, χριστὸν ἰσοῦν,
 νῦν ἔργον δ' ὄξας ἐξήτελλασα τῆς
 ὀχθονί. καὶ σὺ, πάτερ, δ' ὄξαν παρὶχ' αὐθις ἡεῖνη
 σὶ πάρα τίω αἰὼν πρὸς σέθεν ἔχωμ' ἡγῶ
 πρὶν καὶ κῆνον ὑπ' ἄρχειν. ἀνθρώποις φανέρωσα
 τῆνομα σὸν, καὶ μὴ τοῖ δι' ἡρωσῆσαι ἔπ' ἔ
 ὄσας δὲ σὺς ὄντας ἐμοὶ δ' ὄξασα. καὶ τοῖ
 πᾶν ἡμῶς ἔκρησαν ῥήματα διξάμλοσι.

ἔγνωσαντες σαρπεις, ὅτ' ἀπίστα κλημαθ' ὑπὸ σῶος,
 ἐρχομένησ' εἰς γῆν δ' ἄρα σὸν ἦλθον ἰγῶ.
 ὣν πιστὰ φρένας εἶσ', ὑπὲρ ὧν σοὶ νῦν ἰκετεύω,
 ὁ κόσμος ἀσίδεσ' κηδόμενος γαστῆς,
 ἀλλ' ὑπὲρ ὧν συνιδωκας ἰγῶ δέομι σὶ χάριτας
 εἰν πατέρεσ', ἅτ' ἄρα δὲ ἡμῖν ἢ πάντα σὰ ὄσσι τάδε
 κηδ' ἅσ' ὄσσην ἡμῖν αὐθι. διδόμεσθαι δ' οὐκ ἐνένοισι
 δεῖ λαβόν, κόσμω τῶσ' ἴσ' ὄσσι ὀννάιτας.
 ἐρλέπων ἡδὲ πρὸς ἰγῶσ' ἀπαπέχεσθαι. ἀλλὰ
 ὡφίλει τηρέσασ' τῶσ' δε φύλασσι, πᾶσι τρ.
 τῶσ' ἀγί' οὐ συνάγειρι πᾶσι τρ. ταχίσματι βίαι
 ἀνόματ' σὶδ' ἰγ' ἐν πάντις ἴωσιν ὄμω,
 ἡσπέρχ' ἡμεῖς ἰσμεν ἰγ' οὐ κηδ' ἰγῶσ' ὑπ' ἀρχῶν
 τῶσ' δε φύλαξ κόσμω τῶσ' δε πάρεσθαι ἡμ
 ἀνόματ' οὐ σὴ τηρέσασ'. δ' ὄσσι ἀπ' αὐτῶν
 ἰδὲσ', πλὴν κείνησ' παντολήροισι γόνω,
 ὡς γράφασ' πληρῶσ' ἰγῶσ'. νῦν δ' ἔρχομαι ὡς σί,
 οὐκ ἰγ' ὄμωσ' κόσμω τῶσ' δε μέλωσ' λακίω
 τῶν δ' ὑπὲρ, ὡς γὰρ πλὴρ κηδ' ἰγῶσ' οὐ αὐτοῖσ'
 ἡμῖν τρ. οἰσιν σὶσ' διδωκὰ λόγον.
 τῶσ' δε τ' ὁ κόσμω ἰμῖσ' σὶσ' ὄσσι γὰρ εἰσιν ἰκεῖνοι
 ἰσμεν ἰγῶσ' τῶσ' δε τῶσ' δε ματαῖσ' φρον.
 ὡς γ' ἂν αὐτὸς ἰγῶσ' κόσμω σὶσ' ἡμῖν ἀπὸ τῶσ'
 ἀλλ' ἔτι φρον ξείνησ' φύλον ἔχω πατρίας.
 ἀμφοτέρωσ' δὲ ἰσμεν κόσμω βλαστήματ' ἀλκτρῶν,
 ἂν ἄρα βῶσ' ἡμῶσ' κόσμω ὅτ' ἂ φιλίαι
 ἄλλοσ' λαπέσ'. νῦν οὖν ἀπὸ πάντῶσ' τῶσ' δε πονηρῶ
 ῥύσαι, κόσμω ὄμωσ' ἰγῶσ' ἀλειπομένησ'.
 ποιήσασθ' ἀγίωσ' οὐκ ἀλθέεισ' σίδον αὐτῶσ',
 ἂ δ' ἴτ' ἀλθέεισ' σὶσ' πᾶσι τρ. ὄσσι λόγ'.

ἢ ἡμεῖς τῶν δ' αἰαμυναδίντων καταπύσεσθον ἡδὲ
 εὐθὺς χρισσοφῶς ἄσματος περὶ δ' ὁ.
 ἀλλὰ σὺ, ὦ πάτερ αἰδὶ ἡμῶν αἰθίοιο,
 νῦν δ' ὑπὲρ ἡμῶν τάσθ' ἐδέξο λιτάς.
 χαίρει σὺ δ' ὄν φροσὶν ἡμετέραις ἀγάπης ἀνύγειρον
 ἰσχυροῦ ψυχραῖς σὺ φλόγα καιομένης.
 πνῦν ἄσιον βίβον βεῖ, δωτὴ χαρμίσσον ἄωρ
 εἶρρον ἀφ' ἡμετέρῃ ψύδα πᾶντα νόσ.
 ἀντάρ ἡμῖ ἐν ἡεῖσ' ἀγαθὸν, μόνον, ἀδελφά τέυτε
 ἡεῖ σφοδρῶν, ἡ δ' ἐμύγαν πᾶντοκράτι τι θίερ,
 ἀγνόν, ἡεῖ καβαρὸν, ἵνα κύριον, αἰερίοντα,
 ἡδὲ μίμν ἀρχῶν, ἡδὲ δὸν ἔχοντα τίλθ,
 ἰσθλοδόντιν, ἀρχοντ' ἐκτίρμονα, πᾶμβασιλῆα,
 κλείων εἰν ὑμῶν ἄσματος ἡμετέρων,
 μέχρι δ' ἐμψύων βιοτίς σὺ τὰ εὐαμβέξω,
 ἢν σὺ μίτ' ἀλληκτον κείθι δὸς ἄμμι βίον.
 χαῖρ' ἐβ' ἀμφοτ' ἀναξ, ἡεῖ σὸν λόγον ἀντὸς αἰξίης,
 ἡεῖ καβέλις νόσμος πᾶν κράτθ' ἀντιβίς.
 χαῖρ' αὐθίς θίος αὐθί θίος χαῖρ' ὦ θίος αὐθίς,
 ὄν τρισάεις εἰς ἡμ δ' κλθ' ἵπασάσσι.
 θαῦμ' ἀμυκτοισιν μέγα, ἡν μόνθ' εἰς θίος, ἀεὶ
 ὄν δ' ἐθ' ὅμως τρισάεις γνῶριμθ' ἡνόμασιν.
 ὦ σφίη τ' ἀγάπη τιθίος θίος, ὦ θίος, αἰσχυραῖ
 ἡσπλάχων κακίῶν ἡίσση ἡμῶν νόσον.

Ἀπὸ Ἰωαχέμη Καμῆρ.

Προσδύχη τῷ Ἰακώβ. γενέσ. λβ.

Ὁ θεὸς τῷ πατρὸς μου ἀβραάμ, καὶ ὁ θεὸς τῷ
 πατρὸς μου Ἰσαάκ. κύριε ὁ θεὸς ὁ εἶπας μοι, ἀπὸ
 τρεχέ εἰς τὴν γῆν ᾧ γενέσειώς σου, ἢ ἐν σε ποιή-
 σω, * ἰκανός εἰμι ἀπὸ πάσης δικαιοσύνης, ἢ ἀ-
 πὸ πάσης ἀληθείας ἢς ἐποίησας τῷ πατρὶ σου.
 ἢ γὰρ τῷ ῥέθλω μου δάβλω τὸ Ἰορδάνω τῷ πο-
 τῆϊ δὲ γέγονα εἰς δύο παρεμβολάς, ἐφέλω με ἐκ
 χειρὸς τῶ ἀδελφῶ μου ἡσαῦ, ὅτι φοβῶμαι ἐγὼ αὐ-
 τόν, μήποτε ἐλθῶν πατάξῃ με, ὡς μητέρας ἐπι-
 τέκνοις. σὺ δὲ εἶπας καλῶς, ἐν σε ποιήσω καὶ
 θήσω τὸ ὠνίμα σου ὡς τῷ ἄμμορ ᾧ θαλάσσης,
 καὶ οὐκ ἀειθμηθήσεται ἀπὸ τῶ πλήθους.

* Quod uerterunt Græce ἰκανός εἰμι ἀπὸ, Est περιφρο-
 σις τοῦ ἡτῶν καὶ οὐκ ἴσθι, id est, confessio indignita-
 tatis proprie.

Προσδύχη μουσίως. Διδυτε
 ρονομίς θ.

Κύριε κύριε βασιλεῦ τῶ θεῶν, μὴ ἐξολοθρένε-
 σθῆς τὸν λαόν σου, ἢ τὴν κληρονομίαν σου, ἢ ἐλυσ-
 τρώσω ἢ τῷ ἰχθύ σου τῷ μεγάλῃ, ὃς ἐξήγαγε ἐκ
 γῆς αἰγύπτου ἢ τῷ ἰχθύ σου τῷ μεγάλῃ, καὶ ἢ
 χεῖρ σου τῷ κραταίᾳ, καὶ ἢ τῷ Βραχίονί σου τῷ
 ὑψηλῷ. μνήθητι ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ
 τῶν

Ἐν θεραπεύου τῶν σου, οἷς ὤμοσας κατὰ σεαυτὸν, ἕ
 μή ἐπιβλήψης ὡς ἡ σκληρότητα τῆ λαυτῶν σου.
 Ἐν ὡς τὰ ἀσεβήματα αὐτῶν, ἡ γὰρ ἐπὶ ἀμαρτίαι
 ματα αὐτῶν, μήποτε εἴπωσι οἱ κατοικῶντες
 τῷ γῆν, ὅθεν ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκεῖθεν λέγοντες,
 παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι κύριον ἐξαγαγεῖν αὐτὸς
 ἐς τῷ γῆν ἢ ἢ ἐπερ αὐτοῖς, καὶ παρὰ τὸ μισῆ
 και κύριον αὐτὸς ἐξήγαγεν αὐτὸς ἀποσιτίσαι
 ἐν τῷ ἐρημίῳ, καὶ ἔτι λαὸς σου, καὶ κληρὸς σου,
 ὅς ἐξήγαγες ἐκ γῆς αἰγύπτου ἐν τῷ ἰσχυί σου τῷ
 μεγάλῃ, καὶ ἐν τῷ βραχίονι σου τῷ ὑψηλῷ.

Προσευχὴ τῆ ἰωσαφάτ. Β παραλα-
 πομῶν ὀρθῶν, μεταφραστῆρα.

Κύρι ἐμῶν πατέρων, πιστὸς θεὸς, ὁ ἐκείνος σὺ
 ἰσχυρὸς ἀπαρνήθην γαίης πάσης βασιλείας
 δουλοῦντας ἔχεις δυνάμει σέθεν ὅσοι ἀνακτικῆς
 ὁ δὲ δισπόσας ἰδνῶν κρατίοντες ἀνάγκης
 καὶ ἐν τῷ ἀμνημόν ἐπιτίον, καὶ ὑπέροχον ἰσχυρῶ.
 ὅτι θεὸς μεγάλη σὺ χεῖρ ἀνυπόστατος ἀληθῆ.
 ἔχου κύριος ἰσχυρὸς τῆς χανανιτικῆς ἀρθεν
 ἔχον ἀλοθῶσας τρυφῆς οἰκίοντα χεῖρας
 ἀντίον ἰσραὴλ ἐν ἀρχαίων γενιτῶν.
 αἶν ἂν ἀμφίπῳ ἀγαπᾶς, φιλιημῖνος ἰσχυρῶ
 ἐξ ἀρχῆς πύρας ἐς αἰῶνας σπῆμα ἀβραάμ.
 ὅτι ἐκ τῆς ἐχθρῆς κτῆμα ἡμιπτόν αὐτὸς ἰδωκας.
 οἱ οἱ ἀπὸ τῶν τέων ἠμῶν σὺ ἰσχυρῶ

ἰσχυρῶ

θανμαστῶντι νόθω περιόσιον ἔργον ἔθεσαν
 τὸ νομῆ ἰωνυφρηπσαντι τὸν εἰς ἀγίασμός,
 ἱροσύνης τὴ δ' ἰωνικῆς θεοειδ' ἰαθισμοί.
 ἡγεῖται δ' ἄθυσίας ἐσὶν σπυδῆ τιλῶσντις
 ἠδὲ πρὸς ἀνσέβων σφῆς ὅτι ρυαντις ἱερωγ.
 ἄντι πρὸς ἀγριαλὶς κακῆ ἡμῖν πῆμ' ἐπορῶσθ,
 ἐκ λικος οἴα φέρει κρείσιως ἰφ' ἀμαρτάσιν γυνῆμ,
 ῥομφαίασσι φόνον πολυκοιλόνον ἀνδ' ῥολιτέρας,
 ἡγεῖται λοιμῶν τρυγῶν ἐπὶ τῆ δὲ φθισιμῶν ῥόνον ἄτην,
 οἰκτιρῶν λιμῶν τι μῶρον πανασπίος, ἡμῶν
 ἐνθάδ' ἀβροιδίυτις τὸν εἰς ἱρόνυμον οἶκον
 ἄνομ' ἀνηφῶνντην ἰφ' ἡμετέρῃ βασιλῆῃ
 σῆο καλεστέμθ', ἀβέναντον θῶν ἀντιβελῶντις
 οἰκτιρῶσσι κρῶν γαῖς, σὺ δ' ἀνῶν δ' ἀνὰ παθόντων
 ἐκ θλίψιν τ' ἐλάσσει, ἡγεῖται ἀποθληνυλῶς ἀνάσσεις,
 τῶ δ' ἔπι σπῆρ δόξασ φάινων τόπω ἀντιπρόσωπῶν
 ὧ δ' ἴφασαν κῆνοι, δόμορ ὡς κατὰ τὸν δι' ἔργασον
 οὖν ἀλλ' ἀνῶν ἔχει φόβος ἡμῶν κῆρι ἀπ' ἐχθρῶν
 δεῖλιπῶν χεῖρ ἡμετέρα σὺ βολομῶσσι,
 μὴ δ' ἰσκαθιαδῶν ἰάσαντ' ὅσπλοισι διαμῦνας,
 ἐξ ὅσθ' αἰγυπῆας λαδόν τὸν ἡγαγες αἴας,
 ὅς τὸτ' ἀποκλίνας κατ' ἐθὴ δῆμους ποσρὰ κένης,
 ἀδ' ἐθ' ὁμοιστ ῥόπως ἐτίροις ἐπ' ἰθῆκον ἐλάφρας,
 ἔτοι γῆρ νυρῶν μὲν ἐπ' ἔρχονται πολυμισαί,
 ἄμμων ὅτι γίνος, μισαβιτῶν τ' ἀγρια φῦλα,
 σκίριδ τι π' ἀροικο ν' ὄρας ὑπερ' ἡφανον ἔθῶν,
 θαρσαλίσι ῥῆμασι τ' ἰδίης, ἡγεῖται πλῆθ' ἰφωτῶν,
 ἐκ βελῆαυθ' ἡμῶς θυμῶν μιμαῶντις ἀγαυῶ
 ἢς χθονὸς αἰδῶν θῶς ἡμῖν κληρῶν ἰδιουκας.
 ἢ ἄρ' ἀναγὰς λαῶν ὑπερ' σῆδῶν εἰς κρείσιον ἔρχῃ

ἔχ' ὑπερασπίαστε θεὸς ἡμῶν παντοδυναμίαι·
 αὐτὸς ἰδίῃ γὰρ ὑποστάντων ἡμεῶν
 πρὸς πλοῦτον πολὺ τῶσιν ἂν ἐκρίβειον ἡμῶν
 ἔχ' ἂν ἡμεῖς τῶν ἀντίρροπῶν ἰσχύς.
 πληθύνει ἡμῶν ἔχ' ἔσται ὑπερκοροῦντων.
 ἔσ' ἂν ἰφορμῶντων ἰσχυρὸν δὲ βίβου ἡδὲ
 ἀγγεῖοι σκοποδινῶντες, κρᾶδι δὲ τ' ἀδελφῶν
 πάλαι ἐν ἐσθλάσι, μόνον ἀπὸ λέωνται ἰλπίς
 τοσούτους παντοπράτων, ἐπὶ σοὶ πατάσκει
 ἀμφοτέρων χεῖρας Ἀλλὰ αὐτὸν ἀρούρη ἡμῶν.
 ἡ σὺ βοκήσας σωτὴρ ἀπὸ λειγῶν ἡμῶν,
 ἡ σὺ παρ' ἡμῶν θεὸς πρῶτος ἰσχυροῦ, μὴ περιόψῃς
 ἐπὶ ἡμεῖς οὐκ ἔμελλομεν ἀλλομονίοντες.

ἐπὶ ἰσχυροῦ.

Προσευχὴ ἐξ ἐκείνου βασιλέως, δ'
 βασιλέως ἰδ.

Κύριε ὁ θεὸς ἰσραὴλ, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν χει-
 ρῶν σου, σὺ εἶ ὁ θεὸς μόνος ἐν πάσαις ταῖς βα-
 σιλείαις τῆς γῆς. σὺ ἐποίησας τὸν ὕψος, καὶ τὴν
 γῆν. κλίνομαι κύριε τὸ ἔσθ' σου, καὶ ἀκροῦμαι αὐτοῦ
 ἐν κύριε εὐθὺς ἐφ' ὀφθαλμοῦ σου καὶ ἰδέ, καὶ ἀκροῦμαι
 εὐθὺς λόγους σφραγισμένους ἀπὸ χειρῶν ὁμοιωσάντων
 θεῶν ζῶντων. ὅτι ἐν ἀληθείᾳ κύριε ἡγήμωσαν βα-
 σιλεῖς ἀσσυρίων τὰ ἔθνη, καὶ ἔδωκαν εὐθὺς θεὸς αὐ-
 τῶν εἰς τῶν, ὅτι ὁ θεὸς εἰσιν, ἀλλ' ἡ ἔργα χειρῶν
 ἀνθρώπων

ἀνθρώπων ξύλα, ἔλιθοι, καὶ ἀπώλεσαν αὐτούς·
 καὶ νῦν κύριε ὁ θεὸς ἡμῶν σώσον ἡμᾶς ἐκ χερῶν
 αὐτοῦ, καὶ γνώσονται πᾶσαι αἰεὶ βασιλεῖαι τὸ γινῶσκειν
 ὅτι σὺ εἶ κύριος ὁ θεὸς μόνος.

Προσευχὴ Μανασῆ βασιλέως.

Κύριε παντοκράτορ, ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν
 τοῦ ἀβραάμ, καὶ ἰσαάκ, καὶ ἰακώβ, καὶ τοῦ πατρὸς
 ματθαίου αὐτοῦ τοῦ δικαίου, ὁ ποιήσας τὸν ὕψιστον
 καὶ τὴν γῆν, συνπαντί τῷ κόσμῳ αὐτῶν, ὁ
 ποιήσας τὴν θάλασσαν τῷ λόγῳ τοῦ προσάγμα-
 τός σου, ὁ κλέσας τὴν ἄβυσσον, καὶ σφραγίσάμε-
 νος αὐτῇ τῷ φόβῳ, ὁ γνώσκων ὀνόματί σου,
 ὁμπάντα φρίσσει, καὶ τρέμει ἀπὸ προσώπου τοῦ
 ὀφθαλμοῦ σου, ὅτι ἄσκητος ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς
 δόξης σου, καὶ ἀνυπόστατος ἡ ὄργη τῆς ὀφθαλμοῦ
 σου ἀπειλῆς σου. ἀμέτρητόν τε, καὶ ἀνεξιχνία-
 σον τὸ ἔλεος σου τοῦ ἰσχυροῦ σου. σὺ γὰρ εἶ κύριος
 ὁ ὑψιστός, ὁσπλάγχνος, μακρόθυμος, καὶ πο-
 λυέλεος, καὶ μετανοῶν ὑπὲρ ἁμαρτίας ἀνθρώπων.
 σὺ κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου
 ἐπηγάλλω μετάνοιαν, καὶ ἄφεσιν τοῖς ἁμαρταν-
 κίοισι σου, ὅτι τῷ πλῆθει τῶν δικτηριῶν σου ἠγά-
 ρησας μετάνοιαν ἁμαρτωλοῖς εἰς σωτηρίαν. σὺ ὁ
 κύριε ὁ θεὸς τῶν δικαίων, ἔκθεσ μετάνοιαν
 δικαίοις

Δικαίοις τῶν ἀβραάμ, καὶ ἰσαάκ, καὶ ἰακώβ, τοῖς
 ἔχοντες ἡμαρτηκόσι σοι. ἀλλ' ἔθες μετάνοιαν ἐπ' ἐμοί
 τῶν ἁμαρτωλῶν, διότι ἡμαρτοὺν ὑπὲρ ἀριθμῶν
 ψάμμεθα λαοσκήτης. ἐπλήθυναν αἱ ἀνομίαι μου κύ-
 ρει, ἐπὶ λίθων αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἔκ ἐμὶ ἀξίος
 ἀτενίσσαι. Ἐἰδέμ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ πλά-
 θος τῶν ἀδικητῶν μου, κατακαμπτέον μου. πολλὰ
 ἔλεον μου, σιδηρῶν, εἰς τὸ μὴ ἀνανεύσαι τῷ κέ-
 φαλήν μου. Ἐκ ἐσὶ μοι ἄνεσις, διότι πᾶσι ἔποι-
 ῶν τὸν θυμὸν σου, ἔτόπον σου γνώσιόν σου ἐποίη-
 σα, μὴ ποιήσας τὸ δέλημά σου, καὶ μὴ φυλάξας
 τὰ προσάγματα σου, σήσας βλαβήματα, καὶ πλη-
 θύνας προσοχθίσματα. καὶ νῦν κλίνω γόνυ κα-
 ρίας μου δειόμενος τῆς παρά σου χρηστότητος. Ἡ-
 μάρτηκα κύριε, ἡμάρτηκα, καὶ τὰς ἀνομίας μου
 ἀναγινώσκω. ἀλλ' αἰτῶμαι δειόμενός σου, ἄνεσις
 μοι κύριε, ἄνεσις μοι. Ἐμὴ σωμαπολέσης με ταῖς
 ἀνομίαις μου, μὴ δὲ εἰς τὸν αἰῶνα μνησθῆς τῆς
 ῥήσεως τὰ κακά μοι, μὴ δὲ καταδικάσης με ἐν
 τοῖς κατωτάτοις ἐργῶν σου. διότι σὺ εἶ θεός, θεός
 τῶν μετανόωντων, καὶ ἐν ἐμοὶ δείξεις πᾶσαν
 τὴν ἀγαθοσύνην σου. ὅτι ἀάξιον ὄντα σώσεις
 μέ, κατὰ τὸ πολὺ ἔλεός σου, καὶ αἰνέσω σέ διὰ
 παντός πάσας τὰς ἡμέρας ἐν ζωῆς μου. ὅτι σὺ
 ἐμνεῖς πᾶσα ἡ δύναμις τῶν οὐρανοῦ, καὶ σὺ ἔδωκ'

ἡ δόξα εἰς εὐὸν αἰῶνας, ἀμήν.

Προσευχὴ ἰωνᾶ τῷ προφήτῃ. ἰων. Β΄.

Εκ θεοῦ ἐκγράψατος ἰωνᾶς λέγων. Εξήκου
 σα γὰρ θλίψαί με πρὸς κύριον ὁ θεός μου, ὅτι εἰσήκου
 σέ μου, ἐκ κοιλίας ἄσπετον κρῆνη μου, ἢ κούφον φων
 ῆς μου, ἀπέβρεξάς με εἰς βάθρον καρδίας θαλάσ
 σου, καὶ ποταμοὶ ἐκύνκλωσάν με, πάντες οἱ ἰσ
 τωρισμοὶ σου, καὶ τὰ κύματα σου ἐπ' ἐμοὶ διακ
 θου, καὶ ἐγὼ εἶπα, ἀποδοσθε μοι ὄφθαλμῶν σου,
 ἄρα προδῆσω τὸ ἐπιβλέψαι με πρὸς ναὸν τοῦ
 ἁγίου σου, περιεχύθη μοι ὕδωρ ἕως ψυχῆς μου, ὡς
 βουσσὸς ἐκύνκλωσέ με ἐσχάτη. ἴδω ἢ κεφαλὴ μου
 εἰς χισμάς ὄρεων. κατέβην εἰς γῆν, ἥς οἱ μύχθαι
 αὐτῆς κέτοχοι αἰώνιοι, καὶ ἀναβήτω ἐκ φθορᾶς
 ἡ ζωὴ μου πρὸς σε κύριε ὁ θεός μου, γὰρ τῷ ἐκλιπέην
 ἀπὸ ἐμὸν τὴν ψυχὴν μου, τὸ κυρίως ἐμνήσθην, ὅτι
 ἔλθοι πρὸς σε ἡ προσευχὴ μου πρὸς ναὸν τὸν ἁ
 γίου σου. φυλάσσομενοι μέτανα, καὶ ψεύδην, ἐπ
 λεον αὐτῶν ἐγκατέλιπον, ἐγὼ δὲ μετὰ φωνῆς
 αἰνεσιῶν, καὶ ὁμολογησιῶν θύσω σοι. ὅσα ἠύξασ
 μιν ἀποδώσω σοι, εἰς σωτηρίαν μοι ὅσον κυρίου.

Προσευχὴ ἱερεμίου τῷ προφήτῃ.

Μνήσθητι κύριε ὅτι ἐγενήθη ἡμῶν ἐπιβλεψόν,
 καὶ ἴδεν ὅτι ὄνειδισμὸν ἡμῶν, κληρονομία ἡμῶν
 μετεστράφη ἀλλοτρίοις, οἱ οἴκοι ἡμῶν ξηνοὶ. ὅρα
 φωνοί

φανοὶ ἐγενήθημεν: ἔκ ὑμῶν πατέρη, μητέρας
 ἡμῶν, ὡς αἱ χῆραι. ἴδωμεν ἡμῶν ἐν ἀργυρίῳ ἐπιό-
 μην. ξύλα ἡμῶν ἐν ἀλλάγματι ἤλθομεν ὡς τὸ τρέ-
 χηλον ἡμῶν, ἐδιώχθημεν, ἐκοπιάσαμεν, ἔκ αὐ-
 τῶν παύθημεν. αἰγυπῆος ἔδωκε χεῖρα ἀσπρὴ εἰς
 πλησμονὴν αὐτῶν. οἱ πατέρες ἡμῶν ἠμαρτον, ἔ-
 ἔκ ὑμῶν ἄρχομεν. ἡμεῖς τὰ αὐομήματα αὐτῶν ὑπέ-
 χρομεν. δόλοισι ἐκυριεύσαμεν ἡμῶν, ἀπὸ προσώ-
 που ῥομφαίας τ' ἐρήμον το δέσμα ἡμῶν ὡς κλί-
 βανος ἐπελιώθη, συνεπαάδυσαν ἀπὸ προσώ-
 που καταειδῶν λιμῶν, γυναικας ἐν σιῶν ἔταπεί-
 νωσαν, παρθένους ἐν πόλεσι μίσησαν. ἄρχοιτε ἐν
 χερσὶν αὐτῶν ἐκρεμάδυσαν. πρεσβύτεροι ἔκ ἔδο-
 ξάδυσαν, ἐκλεκτοὶ κλαυθμῶν ἀνέλαβον, νεανί-
 σκoi ἐν ξύλῳ ἠδένυσαν. ἢ πρεσβύτη ἀπὸ πύλης
 κτεκασαν, κατέλυσε χαρὰ καρδίας ἡμῶν, ἐκλε-
 κτοὶ ἐκ ψαλμῶν αὐτῶν κατέψαυσαν. ἐσράφη εἰς
 πένθος ὁ χορὸς ἡμῶν, ἐπεσεν ὁ σέφανος ἡμῶν τῷ
 κεφαλῆς. ἔα ἡμῖν ὅτι ἠμαρτομεν, περὶ τότε
 ἐγενήθη ὁ δόλυνη ὁ δόλιμηρὰ ἡ καρδία ἡμῶν, περὶ
 τῶν ἑσκότησαν οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν ἐπ' ὄρος σι-
 ῶν, ὅτι ἠφανίσθη. ἀλώπεκες διήλθομεν ἐν αὐτῇ.
 σὺ ἡ κύριε εἰς αἰῶνα κατοκήσεις, ὁ θρόνος σου εἰς
 γενεὰ καὶ γενεὰν. ἵνα τί εἰς νῆκος ἐπιλήσῃ ἡ-
 μῶν; καταλείψεις ἡμᾶς εἰς μακρότητα ἡμερῶν;

ἐπίστρεψον ἡμᾶς κύριε πρὸς σε, καὶ ἐπιστράφη
 σόμεθα, καὶ ἀνακαίνισον ἡμέρας ἡμῶν καθὼς ἐμ-
 προδερ, ὅτι ἀπώθευμεν ἀπόσω ἡμᾶς, ὡρῶν
 οὐκ ἐφ' ἡμᾶς ἕως σφραγῶν.

Προσευχὴ Δανιηλῶ. Δαν. 9.

Κύριε ὁ θεὸς ὁ μέγας, καὶ θαυμαστός, ὁ φυλάσσων
 τὴν διαθήκην σου, καὶ τὸ ἔλεος τοῖς ἀγα-
 πωσί σου, ὁ τοῖς φυλάσσουσι τὰς ἐντολάς σου
 ἡμέτερον, ἡσικὴν ἡμεῖς, ἡσεβήσαμεν, ἀπὸ τῆς
 ἐντολῶν σου, καὶ ἀπὸ τῶν κριμάτων σου, ὅτι οὐκ
 ἠκούσαμεν τῶν δευτέρων σου τῶν προφητῶν, οἱ ἐ-
 λάλην ἐν τῷ ὀνόματί σου πρὸς αὐτὸν βασιλεὺς ἡ-
 μῶν, καὶ ἄρχοντας ἡμῶν, καὶ πατέρας ἡμῶν, ὅτι
 πρὸς πάντα τὸν λαὸν τῆς γῆς, σοὶ κύνει ἡ δικαιο-
 σύνη σου, καὶ ἡμῖν ἡ αἰσχύνῃ τοῦ προσώπου, ὡς
 ἡμέρα αὐτῆς αὐθιγῆς δα, καὶ τοῖς γυναικόσιν
 ἡμεῖς ἡμεῖς, καὶ παντὶ Ἰσραὴλ, τοῖς ἔθνεσιν, καὶ
 τοῖς μακρὰν ἐν πάσῃ τῇ γῆ ὁ δεικνύσας αὐ-
 τὰς ἐκείνῃ ἀθεία αὐτῶν ἢ ἠθέτησάν σε κύνει.
 ἡμῖν ἡ αἰσχύνῃ τοῦ προσώπου, καὶ τοῖς βασιλεῦ-
 σιν ἡμῶν, καὶ τοῖς ἄρχουσιν ἡμῶν, οἱ τινες ἡμῶν
 τομὴν σοὶ κυρίῳ τῷ θεῷ ἡμῶν, οἱ οἰκτιρισμοί, καὶ
 οἱ ἰλασμοί, ὅτι ἀπέστρεψαμεν ἀπὸ κυρίου, καὶ οὐκ ἐ-
 σπῆσα-

σκεῦσαμεν τὴ φωνῆς κυρίου τῷ θεῷ ἡμῶν, πορεύε-
 σθε ἐν τοῖς νομοῖς αὐτοῦ, οἷς ἐδίδακε κατα πρό-
 σωπον ἡμῶν ἐν χειρὶ τῶν δούλων αὐτοῦ τῶν
 προφητῶν. καὶ ὡς ἰσραὴλ πρέβησαν τὸν νο-
 μου σου, καὶ ἐξέκλιναν τὸ μὴ ἀκούσαι τῆ φωνῆς
 σου. καὶ ἐπῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ἡ κατάρα, καὶ ὄργη
 ἡ γεγραμμένη ἐν νόμῳ Μωϋσέως δούλου τῷ θεῷ,
 ὅτι ἡμᾶρτομεν αὐτῷ, καὶ ἔφησε, ὡς λόγος αὐτοῦ
 ἐξέλάλησεν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἔπι ὡς κείρας ἡμῶν, οἷ
 ἐκρίναν ἡμᾶς, ἐπάγγεν ἐφ' ἡμᾶς κακὰ μεγάλα, οἷα
 ἐγένοντο ὑποκάτω πάντος τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὰ
 γενόμενα ἐν ἱερουσαλήμ, καθὼς γεγραπῆται ἐν νό-
 μῳ Μωϋσῆ. πάντα τὰ κακὰ ταῦτα ἤλθεν ἐφ'
 ἡμᾶς, καὶ ἔκ ἐλεήθηνμεν τῷ προσώπῳ κυρίου τῷ θεῷ
 ἡμῶν, ἀποστρέψαι ἀπὸ τῶν ἀδικιῶν ἡμῶν, καὶ τὸ
 συνιέναι ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ. καὶ ἐνεργήθησε κύ-
 ριος ὁ θεὸς ἡμῶν ὑπὲρ τῶν κακίων. καὶ ἐπέταγεν
 αὐτὸς ἐφ' ἡμᾶς. ὅτι δίκαιος ὁ θεὸς ἡμῶν ὑπὲρ
 πάντων τῶν ποιῶν αὐτοῦ ἢ ἐποίησε, καὶ ἔκ εἰση-
 κῶσαμεν τὴ φωνῆς αὐτοῦ. καὶ νῦν κύριε ὁ θεὸς ἡ-
 μῶν, ὃς ἐξήγαγε τὸν λαόν σου ἐκ γῆς αἰγύπτου
 ἐν χειρὶ κραταιᾷ, καὶ ἐποίησας σεαυτῷ ὄνομα,
 ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη. ἡμᾶρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδὲ
 κῶσαμεν, κύριε ἐν πάνσιν, ἡ ἐλεημοσύνη σου, ἀ-
 περραφίτω δὲ ὁ θυμός σου, καὶ ἡ ὄργή σου ἀπὸ τῶ

πόλεως σου ἔρχεσθε ἡμεῖς, ὄρους ἁγίους σου. ὅτι ἡμῶν
 ἔμελλεν γὰρ ταῖς ἀδικίαις ἡμῶν, καὶ τῆ πατῶν ἡ-
 μῶν ἔρχεσθε ἡμεῖς, ὅτι ὁ λαός σου εἰς ὄνειδιτμόν ἐγί-
 νετο, ὅτι γὰρ πᾶσι τοῖς περικύκλω ἡμῶν, καὶ νῦν εἰ-
 σάκεσον κύριε ὁ θεός ἡμῶν τὴν προσευχὴν τῆς δι-
 λυθεί σου, καὶ τῶν δεικτεῶν αὐτῶ, καὶ ἐπιφανοῦ τὸ
 πρόσωπόν σου ὑπὲρ τὸ ἁγίασμα σου τὸ ἔρημον,
 ἐνεκέν σου κλῖνον ὁ θεός μετὰ τὸ ὄσ σου, ὅτι ἀκροῦ-
 ἄνοιξον ὡς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδεν τὸ ἀφανισμὸν
 ἡμῶν, καὶ τὴν πόλεως σου ἐφ' ἧς ἐπικέκληται τὸ ὄ-
 νομά σου ἐπ' αὐτῆς. ὅτι ἐκ ὑπὲρ ταῖς δικαιοσύ-
 ναις ἡμῶν ἡμεῖς ἔρηπτομεν τὸν οἰκτιρισμὸν ἡμῶν
 ἐνώπιόν σου, ἀλλ' ἴδεν τοῖς οἰκτιρισμοῖς σου τοῖς
 πολλοῖς κύριε, εἰσάκεσον κύριε, ἰλάσθητι κύριε,
 πρόσχευ κύριε. ποίησον καὶ μὴ χρονίσῃς ἐνεκῆ-
 σου, κύριε ὁ θεός μου, ὅτι τὸ ὄνομά σου ἐπικέκληται
 ἴδεν τὴν πόλιν σου, καὶ ὑπὲρ τὸν λαόν σου.

Προσευχὴ τῆ ἐσθλῆ. ἐσθλ. θ.

Κύριε ἐχύνθη, καὶ ἐνέτραπην τῆ ὑψώσαι,
 θεέ μου, τὸ πρόσωπόν μου πρὸς σε, ὅτι αἱ αἰ-
 μίαι ἡμῶν ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν,
 καὶ ἐπιμέλαιαι ἡμῶν ἐμεγαλύνθησαν ἕως εἰς
 τὸν οὐρανόν. ἀπὸ ἡμερῶν πατέρων ἡμῶν ἐσμελλ-
 ῶν

ἐν πλημελείᾳ μεγάλῃ ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης·
 καὶ ἐν ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν πρὸς δόξην ἡμῶν, καὶ
 οἱ βασιλεῖς ἡμῶν, καὶ οἱ ἄγγελοι ἡμῶν ἐν χειρὶ βασι-
 λῆων τῶν ἐθνῶν, ἐν ῥομφαίᾳ, καὶ αἰχμαλωσίᾳ,
 καὶ ἐν διακρηγῇ, καὶ ἐν αἰχίνῃ προσώτων ἡ-
 μῶν ὡς ἡμέρα αὕτη, καὶ νῦν ἐπιεικεν σάτω ἡ-
 μῶν κύριος τὸ καταλιπεῖν ἡμῶν εἰς σωτηρίαν,
 καὶ δεῖναι ἡμῶν εἰς ἔλεος καὶ ἐλεησέως
 αὐτοῦ, τὸ φωτίσαι ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, καὶ δεῖναι
 ζωοποιήσιν μικρὰν, ἐν τῇ δολείᾳ ἡμῶν ὅτι δι-
 λοὶ ἐσμεν, καὶ ἐν τῇ δολείᾳ ἡμῶν ἐκ ἐγκατε-
 λιπεῖν ἡμᾶς κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν, καὶ ἐκλινῆν
 ἐφ' ἡμᾶς ἐλεῖν ἐνώπιον βασιλῆων περσῶν,
 δεῖναι ἡμῶν ζωοποιήσιν τὸ ὑψώσαι αὐτοὺς τὸν
 οἶκον τοῦ θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἀναεῖσαι τὰ ἔρημα
 αὐτοῦ, καὶ τὸ δεῖναι ἡμῶν φραγμὸν ἐν ἰσραὴλ,
 καὶ ἐρησάλην, τί εἶπομεν, ὁ θεὸς ἡμῶν, με-
 τὰ τῶν ἰσραηλῶν; ὅτι ἐγκατελείπομεν ἐντολὰς σου
 ὡς ἰσραηλῶν ἡμῶν ἐν χειρὶ τῶν προφητῶν λέ-
 γων, ἢ γῆ εἰς ἡμῶν ἐπαπορεύεσθε ἐκεῖ * κληρο-
 νομήσατε αὐτῶν, γῆ μετακινουμένη ἔστιν ἐν με-
 τακινήσει λαῶν τῶν ἐθνῶν ἐν μακρόμασιν
 αὐτῶν, ὡς ἐπλησάν αὐτῶν ἀπὸ σώματος
 ἰσραὴλ ἐν ἀκαθαρσίαις αὐτῶν, καὶ νῦν τὰς
 θυγατέρας ἡμῶν μὴ δότε τοῖς ἄλλοις αὐτῶν,

καὶ ἀπὸ τῶν θυγατέρων αὐτῶν μὴ λάβετε τοῖς
 ἡμετέροις ὑμῶν, ἵνα ἐκζητήσετε εἰρήνην αὐτῶν, καὶ
 ἀγαθὸν αὐτῶν ἕως αἰῶνος, ὅπως ἐνισχύσῃτε,
 καὶ φάγητε τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, καὶ κληροδοτήσῃ-
 τε τοῖς ἡμετέροις ὑμῶν ἕως τοῦ αἰῶνος, ἵνα μετὰ πάν-
 τὸ ἐρχόμενον ἐφ' ἡμᾶς ἐν ποιήμασιν ἡμῶν τοῖς
 πονηροῖς, καὶ ἐν πλημμελείᾳ ἡμῶν τῇ μεγάλῃ,
 ὅτι οὐκ ὄσιν ὡς ὁ θεὸς ἡμῶν. ὅτι ἐκόφισας ἡμῶν
 τὰς ἀνομίας, καὶ ἔδωκας ἡμῖν σωτηρίαν. ὅτι
 ἐπεσρέψαμεν διασκεδάσαι ἐντολάς σου, ἵνα
 γαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν. μὴ πρόξυν-
 θῆς ἐν ἡμῖν ἕως σωτελείας, τοῦ μὴ εἶναι ἐγκατά-
 λειμμα, καὶ διασωζόμενον. κύριε ὁ θεὸς Ἰσραὴλ
 δίκαιος σὺ, ὅτι κατέλειψαμεν διασωζόμενοι,
 ἕως ἡμέρας αὐτῆς. ἰδοὺ ἡμεῖς πάντες ἐναντίον σου
 ἐν πλημμελείᾳ ἡμῶν. ὅτι οὐκ ὄσιν εἶναι ἐνώ-
 πιον σου ἡμεῖς τὸ ἄνω.

* Quod in Græco legitur γὰρ μετακινημένοι οὐ μετα-
 κινήσει λαῶν significat confusionem & perturbationem
 morum, in licentia uitæ & dissolutione discipline. Et si
 uenire in mentem alicui possit, scriptum fuisse in archæ
 typis, μετακινημένοι οὐ μετακινήσει: quibus plane phra-
 si Hebraica inquinatio, & impuritas significatur. Sed
 οὐ μακρύμασι quid erit? Suspicor indicari perseuerantiam
 & diuturnitatem impietatis, & alienationem à ueritate
 & iusticia.

Προευχή ἐσθλα ὁμοιοποιητικῆ.

νεεμία. θ.

Σὺ εἶ αὐτὸς κύριος μόνος, σὺ ἐποίησας τὸν
 ὕρανόν, καὶ τὸν ὕρανόν τὸ ὕρανόν, καὶ πᾶσαν τὴν
 οὐρανὸν αὐτὴν τὴν γῆν, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐ-
 τῇ, τὰς θαλάσσας, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ
 σὺ ζωοποιεῖς τὰ πάντα, καὶ οἱ προσκυνοῦσιν
 αἰσρατιαὶ τῶν ὕρανῶν, σὺ κύριε ὁ θεός, σὺ ὄξε
 λήξω ἄβραάμ, καὶ ὄξε γαγενεὶς αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας
 τῶν χαλδαίων, καὶ ἐπέθηκας αὐτῷ ὄνομα ἄβ-
 βραάμ, καὶ εὗρες τὴν καρδίαν αὐτοῦ πιστὴν ἐν
 πρὸς σε, καὶ διεῖπες πρὸς αὐτὸν διαθήκην, δὶς
 ναὶ αὐτῷ τὴν γῆν τῶν χανααίων, καὶ χαιτλαί-
 ων, καὶ ἀμορραίων, καὶ φερεζαίων, καὶ ἐβουσαίων,
 καὶ γεσεαίων, καὶ ἔδωκας αὐτῷ, καὶ ἐ-
 σήσασα ὁ λόγος σου: ὅτι δίκαιος σὺ, καὶ εἶδον
 τὴν ταπεινώσιν τῶν πατέρων ἡμῶν ἐν αἰγύ-
 πτῳ, καὶ τὴν κραυγὴν αὐτῶν ἠκούσας ὑπὸ θά-
 λαοσαν ἐρυθρὰν, καὶ ἐδωκας σημεῖα ἐν αἰγύ-
 πτῳ, καὶ ἐν φαραῶν, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς παισὶν αὐτοῦ, καὶ ἐν
 παντὶ τῷ λαῷ τῆς γῆς αὐτοῦ, ὅτι ἐγνώσθη ὅτι ὑ-
 περηφάνησαν ἐπ' αὐτὸς, καὶ ἐποίησας σεαυτῷ
 ὄνομα ὡς ἡμέρα αὐτῆ, καὶ τὴν θάλασσαν ἐρῆ-
 σαις ἐν ὄψει αὐτῶν, καὶ παρήλθοσαν ἐν μεσῶ
 τῆς θαλάσσης ἐν ξηρασίᾳ, καὶ εὗρες κατασπύλλον

H v

τας αὐτὰς ἔρριψας εἰς βόθυνον ὡσεὶ λίθον ἐν
 ὕδατι σφοδρῶ. Ἐν δὲ τῷ νύκτα, καὶ ἐν δὲ τῷ
 αὐτὰς ἡμέρας, καὶ ἐν δὲ τῷ νύκτα, καὶ ἐν δὲ τῷ
 φωτίσαι αὐτοῖς τῷ ὁδοῦ ἐν ἡ πορεύσοντες ἐν αὐ
 τῷ. καὶ ἡ ὁδοῦ ἐν ἡ πορεύσοντες ἐν αὐ
 τῷ. καὶ ἡ ὁδοῦ ἐν ἡ πορεύσοντες ἐν αὐ
 αὐτὰς δὲ ἔρανος, καὶ ἔδωκας αὐτοῖς κρίματα δὴ
 θεῖα, Ἐνόμος ἀληθείας, προσάγματα, καὶ ἐν το
 λὰς ἀγαθὰς, καὶ τὸ σαββατόν σου τὸ ἅγιον ἐγνώ
 ρισας αὐτοῖς. ἐντολὰς, Ἐ προσάγματα, καὶ νόμον
 ἐνετείλω αὐτοῖς ἐν χειρὶ Μωϋσῆ τῷ δούλῳ σου. Ἐ
 ἄρτον δὲ ἔρανος ἔδωκας αὐτοῖς εἰς σιτοδοσίαν
 αὐτῶν. Ἐ ὕδωρ ἐκ πέτρης δὲ ἔνεγκας αὐτοῖς
 εἰς δίψαν αὐτῶν. καὶ εἶπας αὐτοῖς εἰσελθεῖν
 κληρονομήσαι τὴν γῆν εἰς ἣν δὲ ἔτεινας τῷ χε
 ρά σου δοῦναι αὐτοῖς. καὶ αὐτοῖ, καὶ οἱ πατέρες
 ἡμῶν ὑπερηφανεύσαντο, καὶ ἐσκλήρυναν τὴν ψα
 χηλον αὐτόν. καὶ ἔκ ἤκαρ ἔντολῶν σου, καὶ
 ἀνένυσαν τὴν εἰσακῶσαι. καὶ ἔκ ἐμνήθησαν ἔ
 θαυμασίῳ σου ὡν ἐποίησας ἐν αὐτοῖς. Ἐ ἐσκλή
 ρωσαν τῶν τράχηλον αὐτῶν, Ἐ ἔδωκας ἀρχαῖ
 ἐπιστρέψαι εἰς δολίαν αὐτῶν γῆν αἰγύπτῳ. καὶ
 σὺ ὁ θεὸς ἀφίῳν ἁμαρτίας, ἐλεήμων, καὶ οἰκτι
 ρῶν, μακρόθυμος, καὶ πολυέλεος, Ἐ ἔκ ἐγκατῆ
 λαιπες αὐτὰς, ἔτι δὲ καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς μά
 χον χωνευτόν, καὶ εἶπαν, ὅτι οἱ θεοὶ οἱ ἔξω
 γοντοῦ

γοντὸν ἡμᾶς δὲ αἰγύπτου. καὶ ἐποίησεν πα-
 ρωρισμὸς μεγάλος. καὶ σὺ ἐν οἰκτιρμοῖς σου
 τοῖς μεγάλοις ἔκ ἐγκατέλειπες αὐτοὺς ἐν τῇ
 ἐρήμῳ. τὸν σύλον τ' νεφέλης ἔκ ὀξέκλινας ἀπὸ
 αὐτῶν ἡμέρας, ὅσοι γύσειν αὐτοὺς ἐν τῇ ὁδίῳ. καὶ
 τὸν σύλον τῷ πυρὸς τῷ νύκτα, φωτίσειν αὐ-
 τοὺς τῷ ὁδίῳ, ἐμὴ πορεύσονται ἐν αὐτῇ. καὶ τὸ
 πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ἔδωκας σιωπεῖσαι αὐ-
 τοὺς. καὶ τὸ μάννα σου ἔκ ἀφυσίρησας ἀπὸ σώ-
 ματ' αὐτῶν. καὶ ὕδωρ ἔδωκας αὐτοῖς ἐν τῷ
 δίψῃ αὐτῶν. καὶ τεσσαράκοντα ἔτη διεβίω-
 νας αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ. ἔκ ὑσίρησεν αὐτοῖς
 ὀφθαλμοὺς. ἰμάτια αὐτῶν ἔκ ἐπαλαιώθησαν. καὶ
 ὑποδήματα αὐτῶν ἔκ διεβράβησαν. καὶ ἔδω-
 κας αὐτοῖς βασιλείας, καὶ λαὸς διμέρισας
 αὐτοῖς. ἐκληρονόμησαν τῷ γῆν ὡγ' βασι-
 λείας φ' βασίαν, καὶ τὸς ἕξ αὐτῶν ἐπλήθυνας
 ὡς οὐδὲ ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ. καὶ εἰσέγαγον αὐτοὺς
 εἰς τῷ γῆν ἣν εἶπας τοῖς πατέραςιν αὐτῶν.
 καὶ ἐκληρονόμησαν αὐτῷ. καὶ ἔξῃ τριψας ἐνώ-
 πιον αὐτῶν οὐδὲ κατοικῶντας τῷ γῆν τῶν χε-
 ναναίων. καὶ ἔδωκας αὐτοὺς εἰς τὰς χεῖρας αὐ-
 τῶν. καὶ οὐδὲ βασιλεῖς αὐτῶν, καὶ οὐδὲ λαὸς τ' ἔθης,
 ποιῆσαι αὐτοῖς ὡς ἀρεσὸν ἐνώπιον αὐτῶν. καὶ
 κατέλαβον πόλεις ὑψηλὰς, καὶ ἐκληρονόμησαν
 οἰκίας

οἰκίας πλήρεις πάντων ἀγαθῶν, λάκκος λελι-
 τομημένους ἀμπελώνας, καὶ ἐλαιῶνας, ἃ πάν-
 ξύλον βρώσιμον εἰς πληθύν, καὶ ἐφάγισαν, καὶ
 ἐνεπλήθυνον, ἃ ἐλιπαύθησαν, καὶ ἐτρέφθη-
 σαν ἐν ἀγαθωσύνῃ σου πᾶς μεγάλη, καὶ ἠλάξαν,
 καὶ ἀπέστησαν ἀπὸ σε, καὶ ἐρρίψαν τὸν νόμον
 σου ὁπίσω σώματ' αὐτῶν, καὶ εὖ προφήτης
 σου ἀπέκτειναν, οἱ διεμαρτύροντο ἐν αὐτοῖς ἐ-
 πιστρέψαι αὐτὸς πρὸς σε. ἃ ἐποίησαν πρὸς ἡ-
 μὲς μεγάλας, καὶ ἔδωκας αὐτὸς ἐν χειρὶ θλιβόν-
 των αὐτὸς, καὶ ἔθλιψαν αὐτὸς, καὶ ἀνέβησαν
 πρὸς σε ἐν καιρῷ θλίψεως αὐτῶν, καὶ σὺ δὲ ἔ-
 ρανθ' ἐν ἡκούσας, ἃ ἐν οἰκτιρμοῖς σου τοῖς μεγά-
 λοις ἔδωκας αὐτοῖς σωτηρίαν, καὶ ἔσωσας αὐ-
 τὸς ἐκ χειρὸς θλιβόντων αὐτὸς, καὶ ὡς αὐτοῖς
 σαυτο, ἐπέστρεψαν ποιῆσαι τὸ πονηρὸν ἐν ὀπί-
 ὀρθῳ, καὶ ἐγκατέλειπες αὐτὸς εἰς χεῖρας ἐχ-
 θρῶν αὐτῶν, καὶ κατήρξαν ἐν αὐτοῖς, καὶ πᾶ-
 λιμ ἀνέβησαν πρὸς σε, καὶ σὺ δὲ ἔρανθ' εἰσῆκου-
 σας, καὶ ἐρρύσω αὐτὸς ἐν οἰκτιρμοῖς πολλοῖς,
 καὶ ἐπεμαρτύρω αὐτοῖς ἐπιστρέψαι αὐτὸς εἰς τὸ
 νόμον σου, καὶ ἐκῆκυσαν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἐπιτολαῖς
 σε, καὶ κρίμασιν ἠμάρτοσαν, ἀποιήσας αὐτῶν
 ἀνθρώπων ζήσεις ἐν αὐτοῖς. ἃ ἔδωκαν νῦν
 ἀπειθῶντα, καὶ τράχηλον αὐτὸν ἐσκλήρυναν, καὶ

ἐκ ἡκιστων, καὶ εἰλκυσας ἐπ' αὐτὸς ἔτη πολυ
 λὰ, ἃ ἐπεμαρτύρω αὐτοῖς γν' ὠνεύματί σου, γν'
 χειρὸς προφητῶν σου, ἡ δὲ ἐκ γνώτισαντο, καὶ ἔδω
 κας αὐτὸς γν' χειρὸς λαῶν Ἰσραὴλ, ἡ δὲ σὺ γν' οἰκτιρ
 μοῖς σου τοῖς πολλοῖς ἐκ ἐποίησας αὐτὸς εἰς συν
 τέλειαν, ἡ δὲ ἐκ ἐγκατέλειπες αὐτὸς, ὅτι ἰσχυρὸς
 εἶ, καὶ ἐλεήμων, ἃ οἰκτιρῶν. ἃ νῦν ὁ θεὸς ἡμῶν
 ὁ ἰσχυρὸς, ὁ μέγας, ὁ κραταῖος, καὶ ὁ φοβερός, φυλα
 κισσῶν τῆς διαθήκης, ἃ τὸ ἐλεός σου, μὴ ὀλιγω
 θήτω γν' ὠπιόμ σου πᾶς ὁ μόχθος ὃς εὗρεν ἡμᾶς, ἃ
 αὐτὸ βασιλεὺς ἡμῶν, ἃ αὐτὸς ἄρχοντας ἡμῶν, ἃ αὐτὸς
 ἱερεῖς ἡμῶν, ἃ αὐτὸς πατέρας ἡμῶν, ἃ αὐτὸς πα
 τέρων ἡμῶν, καὶ γν' παντὶ τῷ λαῷ σου, ἀπὸ ἡ
 μερῶν βασιλείας ἀσάβ, καὶ ἕως τῆς ἡμέρας ταύ
 της. ἃ σὺ δίκαιος εἶ ὑπὲρ πάντων τοῖς ἐρχομένοις
 ἐφ' ἡμᾶς, ὅτι ἀλήθειαν ἐποίησας, ἃ ἡμεῖς ὄξη
 κάρτομεν, ἃ οἱ βασιλεῖς ἡμῶν, ἡ οἱ ἄρχοντες
 ἡμῶν, ἃ οἱ ἱερεῖς ἡμῶν, ἡ οἱ πατέρας ἡμῶν ἐκ ἐ
 ποιήσαμεν τὸν νόμον σου, ἡ δὲ προσέχομεν τὰς γν'
 τολὰς σου, καὶ τὰ μαρτύρια σου ἃ διεμαρτύρω
 αὐτοῖς, ἡ αὐτοὶ ἐν βασιλείᾳ σου, καὶ ἐν ἀγα
 θωσύνῃ σου πῆ πολλῇ, ἡ ἔδωκας αὐτοῖς, ἃ ἐν
 πῆ γῆ πλατῆα, ἃ λιπαρὰ ἡ ἔδωκας ἐνώπιον
 αὐτῶν, ἐκ ἐσέλευσάν σοι, ἃ ἐκ ἐπέστρεψάν ἀπὸ
 ἐπιταθηνμάτων αὐτῶν τῶν πονηρῶν. ἡ δὲ σὺ

μερον ἰσομὴν διδῶσι. Ἐν γὰρ ἂν ἰδῶκαὶς τοῖς πατρῷοις
 σιν ἡμῶν φαγεῖν τὸ καρπὸν αὐτῶν. τοῖς βασιλευσιν
 οἷς ἰδῶκαὶς ἐφ' ἡμᾶς γὰρ ἁμαρτίας ἡμῶν, Ἐπιτὰ
 σώματα ἡμῶν ἐφυσίασιν, Ἐν γὰρ κτήνεσιν ἡμῶν
 ὡς ἀρετὸν αὐτοῖς, καὶ γὰρ θλίψις μεγάλη ἐσμέν. Ἐν γὰρ
 πᾶσι τοῖς ἡμῶν διατιθέματα πίσιν, καὶ πισφρα
 γίζουσι πάντες ἄρχοντες ἡμῶν, λευτὴ ἡμῶν, ἐρεῖ
 ἡμῶν. Προσευχὴ τὸ ἰσομὴν. ἰσομ. θ.

Κύριε ὁ θεὸς τὸ πάθος μου συμεῶν, ὡς ἰδῶκαὶς
 ῥομφαίαν εἰς ἐκδίκησιν ἀλλογενῶν, οἱ ἔλυσαν μέ
 φαν παρθένου εἰς μίσημα, καὶ ἐτύμνωσαν μηρόν μου
 αἰχμῶν, καὶ ἐβήλωσαν μέφαν * εἰς ὄνειδος. Ἐ
 πῶς γὰρ ὄχ' ἄνωγ' ἴσαι, Ἐπιτοίκοσαν. αὐτῶν ἰδῶ
 καὶ ἄρχοντας αὐτῶν εἰς φόνον, καὶ τὴν ἔσραμνῶν αὐτῶν
 ἐδύσαντο πατήθεσαν εἰς αἷμα, καὶ ἐπάταξας δὲ
 λυτὸν δυνάσας, καὶ δυνάσας ὑπὲρ θρόνου αὐτῶν, καὶ
 ἰδῶκαὶς γυναῖκας αὐτῶν εἰς προνομίῳ, Ἐπιθυγῶ
 ρας αὐτῶν εἰς αἰχμαλωσίαν, Ἐπιπάντα τὰ σκῦλα
 αὐτῶν εἰς διαίρεσιν ἡμῶν ἡγαπημῶν ἐπόσ. Ἐ
 ἐβήλωσαν τὸ ἡλόν σου, καὶ ἐβήλωσαν μίσημα αἰ
 μάτως αὐτῶν, Ἐπιεκαλίσαντό σε εἰς βοῦθόν, ὁ θεὸς ὁ
 θεὸς ὁ ἐμός. Ἐπιπάκοσόν μου τὸ χίμας, σὺ γὰρ ἐπί
 κτες τὰ πρότερα ἐκείνων, καὶ ἐκείνα, Ἐπιτὰ μετέ
 πειτα, καὶ τὰ νῦν, Ἐπιτὰ ἐπερχόμενα διενόηθης, Ἐ
 πῶς ἔσραμνῶν ἀέδουσω, Ἐπιεπαν ἰδὲ πάρεσιν.
 πᾶσαι γὰρ αἰ ὁδοί σου ἔτοιμι, Ἐπιε κρίσεις, σὺ γὰρ

προενώσαι. ἰδίς γὰρ ἀσύριοι ἐπληθύνθησαν γν̄
 δυναμίαι αὐτ̄, ὑψώθησαν ἐφ' ἵππων, ἀναβαίτη,
 ἐγαυρίασαν γν̄ βραχίονι πεζῶν. * ἤλπισαν γν̄ ἀ-
 πώδι, κν̄ γαζῶ, κν̄ τόξω, ἀ σφενδόνῃ, ἀ σκίεγνω
 σαν ὅτι σὺ εἶ κύριος σωτρίβων πολέμου, κύριος
 ὄνομά σου. σὺ ῥῆξον αὐτ̄ τῆς ἰχθύος γν̄ δυναμίδ σου,
 ἀ κατάξον το κράτος αὐτ̄ γν̄ τῷ θυμῷ σου. ἐβδλυ-
 σαντο γὰρ βελῶσαι τὰ ἁγία σου, μιᾶναι το σκῆνω
 ματ̄ κατὰ πάσεως τ̄ ὀνόματος τ̄ δόξης σου, ἀ
 κατὰ κλεῖν σιδηρῶ κέρας θυσιασθῆναι. βλέποντες
 ὑπερφανίαν αὐτ̄, ἀπέσφλον τῆς ὀργῆς σου εἰς κε-
 φαλὰς αὐτ̄. δὸς γν̄ χεῖρὶ μου τ̄ χήρας ὁ δεινοθύμῃ
 κράτος πάταξον δαδων ἐκ χειλέων * ἀπάτης
 κατὰ ἀρχόντι, ἀ ἀρχόντα ὑπὲρ ἀρχόντι αὐτοῦ.
 θεῶν αὐτ̄ το ἀνάστημα γν̄ χεῖρὶ θηλείας. ὁ γὰρ γν̄
 πλήθη τῶ κράτος σου, ὃ τῆ δυναστείας σου ἰχύουσιν.
 ἀλλὰ τὰ πεφνῶν εἰ κύριε, ἐλαττόνων εἶ βοηθός, αὐ-
 τήλη πτωρ ἀδενόντων, ἀπεγνωσμένων σκεπα-
 νῆς, ἀπὸ ἡλπισμένων σωτήρ. δέσποτα τ̄ ὄρανῶν,
 ἀ τῆς κτίσεως τ̄ ὑδάτων, βασιλεὺς πάσης κτί-
 σιώς σου, σὺ εἰσάκουσον τ̄ δεισιώς μου, ἀ δὸς λό-
 γον μου, κν̄ ἀπάτω, ἀ βραῦμα, κν̄ μώλωπα αὐτ̄,
 οἱ κατὰ τ̄ διαθήκης σου, κν̄ οἴκος ἡγιασμένος σου, ἀ
 κορυφῆς σιών, καὶ οἴκος κατὰ χάριτος ἡῶν σου ἐβδ-
 λύνσαντο σκληρά, καὶ πείνοντες ὑπὲρ πάντος ἔθνους

σὺ καὶ πάσης φυλῆς ἐπίγνωσις, ἢ εἰδέναι ὅτι
 σὺ εἶ ὁ θεὸς πάσης τῆς οὐνοῦ καὶ γῆς, καὶ κρείττος. καὶ
 ἐκ δὲ τῆς ἀλλοτρίου ὑπεραπειθῶν ἔθνους ἰσραὴλ,
 μὴ σὺ.

* In ijs quæ habemus conuersa in Latinum sermone
 de Hebraicis, alia est expositio hoc loco, aliquanto illa
 quidem copiosior. Indicatur autem uiolata Dina, quam
 iniuriam ultus fuit Simeon, et Leui filij Iacob: ut expo-
 nitur Geneseos Capite XXXIII.

* Similiter et hoc loco est in Latinis conuersis ple-
 nior sententia. γασφρον autem iaculi, uel lanceæ certè no-
 men est. quod genus tribuit Gallis Maro lib. VIII.

Duo quisq; alpina coruscant

Gessa manu.

* ἀπάτης μὲν. In conuersis Latinis legitur Caritas
 tis mee. id esset ἀγάπη, petente Iudith, ut amore sui car-
 ptus Olofernes intereat. ἀπάτης autem fallaciam signifi-
 ficat.

Προσευχὴ ἰσοκρίδ. 5.

Κύριε ὁ θεὸς ἢ ἄρα καὶ κατίσθη τὰς ὑπερφρο-
 νείας αὐτῶν. Ἐλέησον τὴν ταπεινώσιν τῶν
 υἱῶν ἡμῶν, Ἐπίβλεψον ἡμῶν τὸ πρόσωπον τῶν
 ἡγιασμένων σοι ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ.

Προσευχὴ τωβίτ. τωβ. γ.

Δίκαιος εἰ κύριε, Ἐπάνατα τὰ ἔργα σου, καὶ
 πάντα

πᾶσαι αἱ ὁδοὶ σοῦ, ἐλεημοσύνη, καὶ ἀλήθεια. καὶ
 κρίσις ἀληθινὴ, καὶ δικαίαν σὺ κρίνεις εἰς τὸν
 αἰῶνα. μὴ ἰδοῦντί μου, καὶ ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, μὴ
 με ἐκδικήσεις ταῖς ἁμαρτίαις μου, καὶ τῶν πα-
 τέρων μου οἱ ἥμαρτον γνώπιόν σου. παρεκέλευ-
 γὰρ τῶν ἡτολῶν σου, καὶ ἔδωκας ἡμᾶς εἰς δια-
 παλίαν, καὶ ἀχμαλωσίαν, καὶ θάνατον, καὶ πα-
 ραβολῶν ὀνειδισμῶν πᾶσι τοῖς ἐσκορπίσμεθα.
 καὶ νῦν πολλὰ αἱ κρίσεις σου εἰς ἐμὴν ἀληθινὰ ὄξυ-
 ῖμόν * ποιῆσαι ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν μου, ὅτι τῶν
 πατέρων μου. ὅτι ἂν ἐποίησαμεν τὰς ἡτολίας
 σου, ὃ γὰρ ἐπορεύθημεν ἐν ἀληθείᾳ γνώπιόν σου.
 καὶ νῦν κατὰ τὸ ἄρεσόν σου γνώπιόν σου ποιήσου
 μετ' ἐμῶν, ἐπίταξον ἀναλαβεῖν τὸ πνεῦμά μου,
 ὅπως ἀπολυθῶ, καὶ γένωμαι γῆ, διότι λυσιτε-
 λεί μοι ἀποθανεῖν ἢ ζῆναι, ὅτι ὀνειδισμὸς ψευ-
 δεῖς ἠκούσα, καὶ λύπη ἐστὶ πολλὴ ἐν ἐμοί. ἐπίτα-
 ξον ἀπολυθῆναι με φιλανθρωπίας ἡσθη εἰς τὸν αἰῶ-
 νιον τόπον, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ
 ἐμοῦ.

* Si locus hic mendo caret, sane obscura est interpre-
 tatio, cum in latinis conuersis sententia sit euidens.

Προσευχὴ τοῦ βασιλέως.

Κύριε παντοκράτορ, ὁ θεὸς ἰσραὴλ, ψυχὴν

γένεοις, καὶ πνεῦμα ἀγγελῶν κίερα γέ
 σε, ἀκρόν κύριε, κηλίτισον, ὅτι ἡμέρην
 τίς σε, ὅτι σὺ καθήμενος τὸν αἰῶνα, καὶ ἡμεῖς
 ἀπολλύμενοι τὸν αἰῶνα. κύριε παντοκράτωρ
 ὁ θεὸς ἰσραὴλ. ἄκουσον διὰ τὴν προσευχὴν τῶν
 τεθνηκότων ἰσραὴλ, καὶ ἕδρ τῶν ἁμαρτανῶν
 τῶν ζήαντί σου, οἳ ἐκ ἡμετέρων τῶν φωνῶν σου, καὶ
 αὐτῶν, καὶ ἐκολλήθη ἡμῖν τὰ κακὰ. μὴ μνησθῆς
 ἀδικιῶν πατέρων ἡμῶν, ἀλλὰ μνήσθητι χρηστό
 σου, καὶ ὀνοματίος σου. γὰρ τὸ καίρειν τὸ τῶ, ὅτι σὺ
 κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν. καὶ αἰνέσομεν σε κύριε, ὅτι
 διὰ τῶν ἁδικῶν τὸν φόβον σου ἠδὲ καρδίας ἡ
 μῶν, καὶ ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομά σου, καὶ αἰνέσο
 μεν σε γὰρ τῆ ἀποικία ἡμῶν, ὅτι ἀπέστειλόν σου
 ἠδὲ καρδίαν ἡμῶν πᾶσαι ἀδικίαν πατέρων
 ἡμῶν τῶν ἁμαρτανῶν ζήαντί σου ἡμῖς σὺ
 μερον γὰρ τῆ ἀποικία ἡμῶν, ὃ δὲ ἀπέστειλόν σου
 ἐκεί εἰς ὄνειδισμόν, καὶ εἰς κατάραν, καὶ εἰς ὀφθαλ
 μῶν σου, κατὰ πάσαι τὰς ἀδικίας τῶν πατέρων
 ἡμῶν, οἳ ἀπέστειλαν ἀπὸ κυρίου θεοῦ αὐτῶν.

Προσευχὴ Μαρδοχαίου. ἑδὴρ, ιβ΄.

Κύριε, κύριε, βασιλεὺς παντοκράτωρ. ὅτι
 γὰρ ἐξουσία σου ἑδὴρ πᾶν ὄντι, καὶ ἐκ ὄντι ὁ αὐτίκῃ
 ξῶν σοι γὰρ τὸ θέλειν σε σῶσαι τὸν ἰσραὴλ. ὅτι
 σὺ

ἂν ἐποίησας τὸν ὕψανόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ πᾶν
 θάλασσαν καὶ ὅσα ἐν τῇ ὑψὶ ὕψανόν. καὶ κύριος εἶ
 πάντων, καὶ ἔκθεσις ὡς ἀντίσταξεται σοὶ τὸ εὖ κῦ
 ρίον. σὺ πάντα γινώσκεις, σὺ οἶδας κύριος
 ὅτι ἐκ γῆ ὕβρει, ἔδλε γῆ ὑπερηφανία, ἔδλε γῆ φι
 ληδοξία ἐποίησα ἄσπρ, τὸ μὴ προσκυνεῖν τὸν
 ὑπερήφανον ἁμᾶν, ὅτι ἠνδίοκον φιλεῖν πέλημα
 τα ποδῶν αὐτῶ πρὸς σωτηρίαν ἰσραὴλ. ἐλλ᾽
 ἐποίησα ἄσπρ, ἵνα μὴ θῶ δόξαν ἀνθρώπου ὑπε
 ράνω δόξης θεοῦ, καὶ μὴ προσκυνήσω ἔδλενά
 πλῆσθε τῶ κυρίῳ με. καὶ ἐποίησθε αὐτὰ γῆ
 ὑπερηφανεία. καὶ νῦν κύριε ὁ θεὸς ὁ βασιλεὺς,
 φῆσαι τῶ λαῷ σου, ὅτι ἐπιβλέψουσιν ἡμῖν εἰς
 καταφθοράν, καὶ ἐπεθύμησαν ἀπολέσαι τὴν
 ἕξαρχίαν κληρονομίαν σου. μὴ ὑπερίδης τὴν με
 ρίδα ἢν αὐτὸς ἐλυτρώσω ἐκ γῆς αἰγύπτου. ἐ
 πάκτισον τὴν δεξιάν μου, καὶ ἰλάσθητι τὸ
 κλέρω σου, σπείρου τὸ πένθος ἡμῶν εἰς διωχί
 αν, ἵνα ζῶντες ὑμνήσομεν σοῦ τὸ ὄνομα κύριε,
 καὶ μὴ ἀφανίσῃς σῶμα αἰνούντων σε κύριε.

προσευχὴ τῶ ἱερέως. ιδ.

Κύριε μου, ὁ βασιλεὺς ἡμῶν σὺ εἶ μόνος,
 ἐβοήθησον μοι τῇ μόνῃ, καὶ μὴ ἐχέσῃ βοήθῳ εἰ
 μὴ σέ. ὅτι κίνδυνός μου ἐν χειρὶ μου. Εὐχὴ

ἤκουσθε ἐκ γενετῆς μου, ἢ φυλῆ πατριᾶς μου, ὅτι
 σὺ κύριε ἐλάβεις τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πάντων τῶν
 ἐθνῶν, καὶ εὐσέβεις πατέρας ἡμῶν ἐκ πάντων τῶν προ-
 γόνων αὐτῶν εἰς κληρονομίαν αἰώνιον, ἃ ἐποίη-
 σαις αὐτοῖς ὅσα ἐλάλησας. ἃ νῦν ἡμάχτομεν ἐνώπιόν
 σου, καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας τοῖς
 ἐχθροῖς ἡμῶν, ἀνδ' ὧν ἐδοξάσαμεν εὐσεβεῖς αὐ-
 τῶν, δίκαιος εἰς κύριε. καὶ νῦν ἔχουσιν ἡμᾶς ἐν
 πικρασμῷ δουλείας ἡμῶν, ἀλλ' ἔθικαν τὰς χεῖ-
 ρας αὐτῶν ἐπὶ τὰς χεῖρας τῶν εἰδωλῶν αὐτῶν,
 ἵνα ἴδωμεν ὄρασμα τοῦ σώματός σου, ἃ ἀφανίσαι κληρο-
 νομίαν μου, καὶ ἐμφράξαι σῶμα αἰνούντων σε, καὶ
 σβῆσαι δόξαν οἴκου σου, ἃ θυσιασθεῖς σου, ἃ ἀνέ-
 ξαι σῶμα ἐθνῶν εἰς ἀρετὰς ματαίων. καὶ θανάσι-
 μῶς δύναι βασιλεῖα σαρκινὸν εἰς αἰῶνα, μὴ παρα-
 σθῆς κύριε τὸ σκῆπτρόν σου τοῖς μὴ ὄντι, καὶ μὴ
 καταγελάττωσαι ἐν τῇ πῆλῳ ἡμῶν, ἀλλὰ σπῆ-
 σου τὴν βυβλίαν αὐτῶν ἐπ' αὐτούς, τὸν δὲ ἀρετῆ-
 ῶν ἐφ' ἡμᾶς παραδειγματίσον. μνήσθητι
 κύριε, γνώσθητι ἐν καιρῷ θλίψεως ἡμῶν. καὶ ἐκ
 θέρσουνον, βασιλεῦ τῶν θεῶν, καὶ πάσης ἀρχῆς
 ἐπικρατῶν, δός λόγον ὄρθουμον εἰς τὸ σῶμα
 μου ἐνώπιόν σου λέοντος, καὶ μετὰ τῶν καρ-
 δῶν αὐτῶν εἰς μίσθον τῶν πολεμούντων ἡμᾶς εἰς
 σωτέλειαν αὐτῶν, καὶ τῶν ὁμονούντων αὐτῶν.
 ἡμᾶς

ἡμᾶς δὲ ῥῦσαι ἐν χειρὶ σὺ, καὶ βοήθησον μοι τῆ
 μόνῃ, καὶ μὴ ἐχέσῃ εἰ μὴ σε κύνει. πάντων γυνῶ
 σι ἔχεις, καὶ οἶδας ὅτι ἐμίσησα δόξαν ἀνόμων,
 ἐβδελύσομαι κοίτῳ ἀπεριτμήτων, καὶ παν
 τὸς ἄλλοτρίων. σὺ οἶδας τῶν ἀνάγκῳ μου, ὅτι
 βδελύσομαι τὸ σημεῖον ἐλὺ περιφανίας μου.
 ὁ δὲ ἔτι ἐπὶ κεφαλῆς μου, ἐν ἡμέραις ὀπασίας
 μου. βδελύσομαι αὐτὸ ὡς ῥάκη καὶ ἀμυγδαλίω,
 καὶ ἐφορῶ αὐτὸ ἐν ἡμέραις ἡσυχίας μου. Ἐκὲν
 φαγῶν ἠδὲ δὴ σὺ τράπεζαν ἀμᾶρ, καὶ ἐκὲν ἐδό
 ξασα συμπόσιον βασιλείας, ἐδ' ἐπιον οἶνον
 πονηρῶν, καὶ ἐκ ἐνφράνθη ἡ δ' ἄλη σου ἐφ' ἡμέ
 ρας μεταβολῆς μου, μέχρι τοῦ νῦν, πλὴν ὑπὸ σοῦ
 κύριε ὁ θεὸς ἀβραάμ. ὁ θεὸς ὁ ἰσχυρὸς ὑπὸ πάντων
 εἰσάκουσον φωνῶν ἀπηλπισμένων, καὶ ῥῦσαι
 ἡμᾶς ἐκ χειρὸς τῶν πονηρευομένων, καὶ ῥῦσαι
 με ἐκ τῆς φόβου μου.

Προσευχὴ ὡς ἀπὸ σολομῶντος
 σοφίας δ.

* Θεὸς πατέρων, καὶ κύριε Ἰελεῖς σὺ, ὁ ποιῶ
 σας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῆ σοφία σου κα
 τασκευάζεις τὸν ἄνθρωπον, ἵνα διεσώζηται ἐκ
 ὑπὸ σου γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπῃ τὸν
 κόσμον ἐν ὁσιότητι, καὶ δικαιοσύνη, ἐν ἧς δὲ

θύτητι ψυχῆς κρίσιμ κρίθη, δὸς μοι τῶν τῶν
 σῶν θρόνων πάρεδρου σοφίαν, καὶ μὴ μὲ ἀπο-
 δοκιμάσης ἐκ πάδων σου, ὅτι ἐγὼ δέλος σου.
 Ἐγὼς ἔλπιαι δόξης σου, ἀνδρωπῶν ἀδάσκαλος
 καὶ ὀλιγοχρόνιος, καὶ ἐλάσσω γὴ σωῖται κρίσι-
 μως, καὶ νόμων, καὶ γὰρ τις ἢ τέλει ἢ γῆρας αὐ-
 θρώπων, τῆς ἀπόσου σοφίας ἀπόσης, εἰς ἃ
 δ' ἂν λογιθῆσεται, σύ με προείλω βασιλεῖα λαοῦ
 σου, καὶ δικαστὴν ἡμῶν σου, καὶ θυγατέραν, εἰπὼς
 οἰκοδομῆσαι ναὸν γῆ ἔρει ἀγίου σου, καὶ γῆ πά-
 λαι κατασκευασεῖς σου θυσιαστήριον, μίμημα
 σκηνῆς ἁγίας, ἢν προητοίμασας ἀπαρχῆς, καὶ
 μετὰ σου ἡ σὸν δία ἢ εἰδὴ αὐτὰ ἔργα σου, καὶ πα-
 ρῶσα ὅτε ἐποίησας κόσμον, καὶ ἐπισαμένη τί ἔρη-
 σόν γῆ ὀφθαλμοῖς σου, καὶ τί δύνῃς γῆ ἐν τοιαύ-
 τῳ σου, ἐξαπέσειλον αὐτῶν δὲ ἁγίων ἄρανῶν, καὶ
 ἀπό θρόνου δόξης σου, πῶς ἔργον αὐτῶν ἵνα συμ-
 παρῶσά μοι κοπιάσῃ, καὶ γνῶ τί ἔργα ἔρη
 παρά σοι. οἶδτε γὰρ ἐκείνη πάντα, καὶ συνίει.
 ὁσθηγίσει μὲ γῆ ταῖς πράξεσί μου σωφρονάει,
 καὶ φυλάξει μὲ γῆ τῆ δόξης αὐτῆς, καὶ ἔσαι προσδο-
 κῆν τὰ ἔργα μου, Ἐ διακρινῶ τὸν λαόν σου δι-
 καίως, καὶ ἴσομαι ἄξιον θρόνων πατρὸς μου, τίς
 γὰρ ἀνδρωπῶν γινώσεται βασιλεῖα θεῶν; ἢ τίς
 γινώσεται τί θεοὶ ὁ θεός; λογισμοὶ γὰρ
 ἀνθρώπων

θνητῶν δειλοί, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι ἡ-
 μῶν. φθαρτὸν γὰρ σῶμα βαρύνει ψυχῇ, καὶ
 βραδέει τὸ γεώδες σκῆνῳ νομῇ πολυφρόντι-
 α, καὶ μόλις εἰκάζομεν τὰ ἐπὶ γῆς, καὶ τὰ ἐν
 χερσὶν ἐνρίσκομεν μετὰ πόνοι, τὰ δὲ ἐν ἄρανοῖς
 τίς ὀξυχνίασεν; βουλήν δὲ σε τίς ἐγνω; εἰ μὴ
 σὺ δίδωκας σοφίαν, καὶ ἐπεμφας τὸ ἅγιον
 σου πνεῦμα ἀπὸ ὑψίστου, καὶ ἔδωκας διωροθώτη-
 ταν αἱ τρεῖς τοῦ ἐπὶ γῆς, καὶ τὰ ἀρεσά σου ἐδί-
 δαχθαι ἡμῶν ἀνδρωποι, καὶ τῆς σοφίας ἐσώθησαν.

* Conuersa in latinam linguam ita habent. Deus pa-
 trum meorum, et domine misericordie. Notum autem
 est, existimari hunc librum esse compositum à Philone
 κατὰ προσωποποιίαν.

προσευχὴ σολομῶντος. βασιλειῶν
 τρίτη. η.

Κύριε ὁ θεὸς ἰσραὴλ, ἔκ δεξιῶν σὺ ἐν τῷ ἔ-
 ρανῷ αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, φυλάσσων δια-
 θήκην, ἧ τὸ ἔλεος τῷ δούλῳ σου τῷ πορευο-
 μένῳ ἐνώπιόν σου ἐν ὅλη τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἧ ἐκ
 φύλαξας τῷ δούλῳ σου διαβίῳ τῷ πατρί μου, καὶ
 ἐλάλησας ἐν τῷ σώματί μου, ἐν χερσὶ σου ἐπλή-
 ρωσας ὡς ἡμέρα αὐτή, καὶ νῦν κύριε ὁ θεὸς ἰσρα-

ἡλ, φύλαξον τῷ δαυὶδ δαβὶδ τῷ πατρὶ μου ἃ
 ἐλάλησας αὐτῷ λέγων, ἕκ δ' ἀγαθήσεται σοὶ
 αὐτῷ ἐκ προσώπου μου καθήμενος ὑπὸ θρόνον
 ἰσραὴλ, πλὴν ἐὰν φυλάξων τὰ τέκνα σου τὰς
 ἐπιτάγας αὐτῶν, τὸ πορεύεσθαι ἐνώπιόν μου, κα-
 θὼς ἐπορεύθης ἐνώπιόν μου. καὶ νῦν κύριε ὁ θεὸς
 ἰσραὴλ, πισθώτω δὴ τὸ ῥῆμά σου δαβὶδ τῷ
 πατρὶ μου, ὅτι εἰ ἀληθῶς κατοικήσει ὁ θεὸς
 μετ' ἀνθρώπων ὑπὸ τῆ γῆς, εἰ ὁ ἄβυσσὸς τοῦ ἄρα-
 νος ἕκ ἀρκίσεσσί σοι, πλὴν καὶ ὁ οἶκος ὅτι ἔσται
 ἡ κοδόμνησα τῷ ὀνόματί σου. καὶ ἐπιβλέψῃ ὑπὸ
 τῷ δόξασί μου κύριε ὁ θεὸς ἰσραὴλ, ἀκούσῃ τῆ
 τέρψεως, καὶ τῆ προσευχῆς, ἧς ὁ δαυὶδ σου προσ-
 σεύχεται ἐνώπιόν σου σήμερον πρὸς σε, τὸ ἔσ-
 ται ὀφθαλμοὺς σου ἠνεωγμένους εἰς τὸν οἶκόν σου
 ἡμέρας, καὶ νυκτὸς εἰς τὸν τόπον ὃν εἶπας, ἔσται
 τὸ ὄνομά μου ἐκεῖ τὸ εἰσακούσῃ τῆ προσευχῆς,
 ἧς προσεύχεται ὁ δαυὶδ σου εἰς τὸν τόπον ὅσον
 ἡμέρας, καὶ νυκτὸς, καὶ εἰσακούσῃ τῆ δέησώς σου
 δαυὶδ σου, καὶ τὸ λαὸς σου ἰσραὴλ, ἃ αὐτὸ προσεύ-
 χονται εἰς τὸν τόπον ὅσον. καὶ σὺ εἰσακούσῃ τῆ
 τῷ τόπῳ τῆ κατοικήσεώς σου ἐν τῷ ἄβυσσῳ, καὶ
 ποιήσεις, καὶ ἴλεως ἔσῃ. ὅσα αὐτὸ ἐμάρτυρα καὶ
 τῷ πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἐὰν λάβῃ ἐπ' αὐτὸν ἀγαθόν,
 τὸ ἀράσασθαι αὐτόν, καὶ ἔλθῃ, ὡς ἀγαγορεύσῃ

κατὰ

κατὰ πρόσωπον Ἐθυσιασθεῖς ἔσθ' οἴκῳ
 τούτῳ, ἢ σὺ εἰσακόμεν ἐκ τῆς ἔρημου, ἢ ποιήσεις,
 ἢ κρινεῖς λαὸν σου ἰσραὴλ, ἀνομηθῆναι ἄνομον,
 δῖναί τι τὸ ἴδιον αὐτῷ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ, ἢ τὸ
 δικάσαι δίκαιον, δῖναί αὐτῷ κατὰ τὴν δι-
 καιοσύνην αὐτοῦ. Ἐν ἔθ' πᾶσαι τὴν λαὸν σου
 ἰσραὴλ γνώπιον ἐχθρῶν, ὅτι ἁμαρτήσονται σοί,
 καὶ ἐπιστρέψουσιν, καὶ ὁμολογήσονται ἔθ' ὀ-
 νόματί σου, καὶ προσεύξονται, καὶ δεηθήσονται
 ἐν ἔθ' οἴκῳ τούτῳ, ἢ σὺ εἰσακόμεν ἐκ τῆς ἔρημου,
 ἢ ἰλεως ἔσθ' ταῖς ἁμαρτίαις τῆς λαῶ σου ἰσραὴλ,
 καὶ ἐπιστρέψουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν ἢν ἔδωκας
 τοῖς πατράσιν αὐτῶν. Ἐν ἔθ' συνηθῆναι τὸν
 ἔρημον, καὶ μὴ γενέσθαι ἕτερον, ὅσοι ἁμαρτήσονται
 ταῖς σοί, καὶ προσεύξονται εἰς τὸν τόπον ἔρημον,
 καὶ ὁμολογήσονται ἔθ' ὀνόματί σου, καὶ ἀπό-
 τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν ὅταν τα-
 πεινώσῃς αὐτούς, ἢ εἰσακόμεν ἐκ τῆς ἔρημου, ἢ ἰ-
 λεως ἔσθ' ταῖς ἁμαρτίαις τῆς λαῶ σου, καὶ τὸ
 λαῶ σου ἰσραὴλ, ὅτι δηλώσεις αὐτοῖς τὴν ὁδὸν
 τὴν ἀγαθὴν πορεύεσθαι ἐν αὐτῇ, καὶ δώσεις
 ἕτερον ὡς τὴν γῆν ἢν ἔδωκας ἔθ' λαῶ σου ἐν
 κληρονομίᾳ, λιμὸς ἐὰν γένηται, θάνατος * ἐὰν
 γένηται, ὅτι ἔσαι ἐμπτωρισμός. βροχὸς * ἐρισύς
 ἐὰν γένηται. ἢ ἐὰν θλίψῃ αὐτὸν ὁ ἐχθρὸς αὐ-

τῶν, ἢ μιᾶ τῶν πόλεων αὐτῶν, πᾶν σωμαίντημα,
 πάντα νόνον, πᾶσαν προσευχὴν, πᾶσαν δέου-
 σιν, ἐὰν γένηται παντὶ ἀνθρώπῳ, ὡς αὐ γινώ-
 σι ἕκαστος ἀφ' ἑνὸς καρδίας αὐτοῦ, καὶ διαπετά-
 σπτας χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, καὶ σὺ
 εἰσακίσθη ἐκ τοῦ ὕψους, ὃς ἐτοίμου κατοικη-
 ρίου σου, καὶ ἰλεως ἔσῃ, καὶ ποιήσεις, ἢ δάσεις
 ἀνδρὶ κατὰ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καθὼς αὐ γινώσῃ
 καρδίαν αὐτοῦ, ὅτι σὺ μονώτατος οἰκίας τῆς
 καρδίας πάντων ἡμῶν ἀνθρώπων, ὅπως φο-
 βῶνταί σε πάσας τὰς ἡμέρας, ἅς αὐτοὶ ζῶσιν·
 πῖ ῥ γῆς, ἢς ἔδωκας τοῖς πατράσιν ἡμῶν, καὶ
 Ἰσραὴλ ἀλλοτρίῳ ὅς ἐκ ἔθιμ ἐκ τῆς λαῶ σου ἔστῃ,
 ἢ φουσι, ἢ προσεύξονται εἰς τὸν τόπον Ἰσραὴλ,
 σὺ εἰσακίσθη ἐκ τοῦ ὕψους ὃς ἐτοίμου κατοικη-
 τηρίσ σου, ἢ ποιήσεις κατὰ πάντα ὅσα αὐ ἐπίκα-
 λέσθηταί σε ὁ ἀλλότριος, ὅπως γινώσιν πάντες ὁ
 λαοὶ τῆ γῆς τὸ ὄνομά σου, ἢ φοβῶνταί σε καθὼς
 ὁ λαός σου Ἰσραὴλ, ἢ γινώσιν ὅτι τὸ ὄνομά σου
 ἐπικέκληται ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ ὅμ ἠκοσδόμησας·
 ὅτι ὃς ἐλεύσεται ὁ λαός σου εἰς πόλεμον ἐπὶ ἕκ-
 θερὸς αὐτοῦ ἢ ὁ δὲ ἢ ἀπορρέψῃς αὐτὸς, ἢ προ-
 σεύξεται ἢ ὀνόματι κυρίου ὁ δὲ ἢ πόλεως ὅς
 ὃς ἐλέξω ἢ αὐτῆ, καὶ τῶ οἴκῃ σου, ὃς ἠκοσδόμησας
 ἢ ὀνόματί σου, καὶ σὺ εἰσακίσθη ἐκ τοῦ ὕψους
 τῆς

τῆς δεισιπείας αὐτῶν, ἡ τῆς προσευχῆς αὐτῶν,
 καὶ ποιήσεις τὸ δίκαιωμα αὐτῆς, ὅτι ἁμαρτή-
 λονται σοὶ (ὅτι ἐκ δέξιν ἀνθρώπου ὅς ἐχ ἁμαρτή-
 σεται) καὶ ἐπάρξεις ἐπ' αὐτῆς, καὶ παραδόξ-
 σεις αὐτῆς γνώπιον ἐχθρῶν, καὶ αἰχμαλωτίζ-
 σιν αὐτῆς οἱ αἰχμαλωτίζοντες γῆν μακρὰν ἢ
 ἐγγύς, καὶ ἐπιστρέψουσιν αὐτῶν ἐν τῇ γῇ
 ἡμετῶν ἐχθρῶν ἐκεῖ, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ διε-
 ῶσί μου ἐν τῇ γῇ μετοικίας αὐτῶν λέγοντες:
 ἡμάρτομεν, ἡνομήσαμεν, καὶ ἡδίκησαμεν, ἐ-
 πιστρέψωσι πρὸς σε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ αὐτῶν, καὶ
 ἐν ὅλῃ ψυχῇ αὐτῶν, ἐν τῇ γῇ ἐχθρῶν αὐτῶν, ἡ
 μετήγαγες αὐτῆς, ἡ προσεύξονται πρὸς σε ὁδὸν
 τῆς αὐτῶν ἡς ἔδωκας τοῖς πατράσιν αὐτῶν,
 καὶ ἐν πόλει ἡς ἔξελεξω, καὶ ἐν οἴκῳ ἡ ὠκο-
 δόμησα τῷ ὀνόματί σου, καὶ εἰσακίσει ἐκ τῆ
 οὐρανοῦ ἡ ἐτοιμὰ κατοικητηρίου σου, καὶ ἰλεως
 ἔσῃ ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν, αἷς ἡμαρτόν σοι,
 καὶ κατὰ πάντα τὰ ἀθετήματα αὐτῶν ἡ ἠθέ-
 τησάν σοι, καὶ δόσεις αὐτῆς εἰς οἰκτιρμὴς γνώ-
 πιον τῶν αἰχμαλωτισάντων αὐτῆς, καὶ οἰκτι-
 ρήσῃ αὐτῆς, ὅτι λαός σου, κληρονομία σου,
 ἡς ἔξῃ γαγεῖς ἐκ γῆς αἰγύπτου, ἐκ μέσου χωρῶν
 τῆς οὐρανοῦ σιδηροῦ. καὶ ἐσωσαν οἱ ὀφθαλμοί σου,
 καὶ τὰ

Ἐὰν τὰ ὦτά σου ἠνεῶν μιλίαι εἰς τὴν δέξισιν ἤ δὲ
 δεξιῶν σου, Ἐἰς τὴν δέξισιν τῶ λαοῦ σου Ἰσραὴλ, εἴσα
 κέου αὐτῶν ἢ πάσι, τοῖς αὐτοῖς ἐπικαλέσονται
 σε, ὅτι σὺ διέσειλας αὐτοὺς σιαυτῶ εἰς κληρονο-
 μίαν ἐκ πάντων τῶ λαῶν τῆ γῆς, καθὼς ἐλάλη-
 σαι ἐν χειρὶ δίδου σου μαυσέως, ἢ ἐν τῷ ἐξαγαγεῖν
 σε εὐσπατέρας * ἡμῶν ἐκ γῆς αἰγύπτου κύριος
 κύνει.

* Εμπνευσμένη. Significationem habet hoc uerbum in-
 cendij. Sed in conuersis latinis est, corruptus aer. Id autem
 tem solet accidere in aestu. Vt illa pestilentia, apud Ma-
 ronem Autumnu incanduit aestu. Et Græci illa tempora
 ἀρχμὲς uocant.

* κύριος, κύριος In latinis, Domine Deus. id esset ad uer-
 bum κύριος θεός. Sed nomen Dei peculiare plerumque
 nomine Græci uerterunt.

Πρασευχή ἡτοιμῶν. λ.

Δύο αἰτῶμαι ἡγάσθαι, μὴ ἀφελῆς μὲ χάριτι
 πρὸς τὸ ἀποθανεῖν με. μάταιον λόγον, Ἐἰ ψευδὴ
 μακρὰν με ποιήσῃ. πλῆτορ ἢ, Ἐἰ πενίαν μὴ μοι
 δώσῃ; σωτήρα δέ μοι τὰ δεινὰ, Ἐἰ τὰ αὐτὰ
 κη. ἵνα μὴ πληθεῖς ψευδῆς γένωμαι, Ἐἰ εἶπα,
 τίς με ὄρα; ἢ πένης γενυθεῖς, κλέψω, καὶ ὁμοίως
 τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ.

Πρασευχή

Προσευχὴ νεμιά μακκαβαίων Β :

Κύριε, κύριε ὁ θεός, ὁ πάντων κτίστης, ὁ φοβε-
 ρός, ἡ ἰσχυρός, ἡ δίκαιος, ἡ ἐλεήμων, ἡ ὁ μόνος
 βασιλεὺς ἡ ἡγετός, ὁ μόνος χορηγός, ὁ μόνος δίκ-
 αιος, ἡ ἡπαντοκράτωρ, ἡ αἰώνιος, ὁ διασώζων τὴν
 ἰσραὴλ ἐκ παντός κακῶ, ὁ ποιῶντες εὖ πατέρας
 ἐκλεκτῶν, ἡ ἀγιάσας αὐτούς, πρὸς διεξαίτησιν
 οἴαν ὑπὲρ παντός τὴν λαὸν σου ἰσραὴλ, ἡ διαφύλα-
 λαίον τὴν μερίδα σου, ἡ καθαγιάζον, ἐπισυνά-
 γατε τὴν διασπορὰν ἡμῶν, ἐλευθέρωσον εὖς δια-
 λούσας ἡ τοῖς ἔθνεσι, εὖς ἄξυθνηκλίους, ἡ εὖς
 λυκτῶς ἐπίσει, ἡ γνώτωσαν τὰ ἔθνη, ὅτι σὺ εἶ ὁ
 θεός ἡμῶν, βασάνισον εὖς καταδιωκασθέντας,
 καὶ ἄξυθρίζοντας ἡ ὑπερηφανία, καταφύτε-
 σου τὸν λαόν σου ὡς τὸν τόπον τὸν ἅγιόν σου,
 καθὼς εἶπε μοῦσῆς.

Δευτικαὶ προσευχαὶ κωσιῶ

ἐξ ὄδοιο λβ.

Ἰνα τί κύριε θυμοὶ, ἄργῶ εἰς τὸν λαόν σου; ὅς
 ἄξυγατες ἐκ γῆς αἰγύπτου, ἡ ἰσχυρὴ μεγάλη, καὶ
 ἡ εὖς βραχίονί σου εὖς ὑψυλῶ, μὰ πότε εἶπω
 σιμοὶ αἰγύπτιοι λέγοντες μετὰ πονηρίας ἄξυ-
 γαγευαὶ αὐτούς ἀποκτεῖναι ἡ τοῖς ἄρεσι, ἡ ἄξυθα-
 λῶσαι αὐτούς ἀπὸ τῆς γῆς, παύσαι τὴν ἄρεν τῶν
 θυμῶν

θυμῶ σου, καὶ ἔλεως γένετι ἐπὶ τῆ κακίᾳ τοῦ λαοῦ
 σου, μνηθεὶς ἀβραάμ, καὶ ἰσαάκ, καὶ ἰακώβ τῶν σὸν
 οἰκτιρῶν, οἷς ὁμοίως αὐτοῖς κατὰ σταντο, καὶ ἐκ
 λαλήσας πρὸς αὐτὸς λέγων. πολὺ πληθύνω τὸ
 σπέρμα ἡμῶν, ὡσεὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ ἔσονται
 πλῆθεις, καὶ πᾶσαν τὴν γῆν ταύτην, ἢ εἰπὼς διδύ-
 ναι ἔσονται σπέρματι αὐτῶν, καὶ καθεξῆς αὐτῶν
 τὸν αἰῶνα.

ἐξόδοσ λδ.

Κύριε κύριε, ὁ θεὸς, οἰκτιρῶν, καὶ ἐλεεί-
 μων, ὁ πολυέλεος, ὁ ἀλύθινός, ὁ δικαιοσύ-
 νων τεκνῶν, ὁ ποιῶν ἔλεος εἰς χιλιάδας, ἰσχυροῦ
 ἀνομίας, ὁ ἀδικίας, ὁ ἁμαρτίας. καὶ ὁ φέ-
 ρων ὁ καθαριστὴς, ἑπάγων ἁμαρτίας πατέρων αὐ-
 τῶν τέκνα, ὁ αὐτῶν τέκνων, αὐτῶν τρίτων, ὁ πε-
 τάρτιον γενναῦ, εἰς ἕνα χάριν φιλανθρωπίας σου
 συμπορευθήτω κύριε μεθ' ἡμῶν. ὁ λαὸς γὰρ
 σκληροτράχηλός ἐστι. ὁ ἀφελῆς σὺ τὰς ἁμαρ-
 τίας, καὶ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, ὁ ἐσόμεθά σοι.

Υαλμός. γ.

Ἐλέησόν με ὁ θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.
 καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου, ἵνα
 λαβῶν τὸ ἀνόμημά μου, ἐπιπλέωρ πλῆθύνω με
 ἀπὸ τῆ ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου
 καθαίρω με.

καθαρισμόν με . ὅτι τὴν ἀνομίαν μὴ ἐγὼ γενέ-
 σκων , Ἐἴ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ὄντι διαφαν-
 τός . Ἐἴ μόνω ἡμαρτον , καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου
 ἐποίησα . ὅπως αὐτὸν δικαιοῦσθε ἐν τοῖς λόγοις σου ,
 καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεισά σε . ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνο-
 μίαις συνέληψέν με , Ἐἴ ἡ ἁμαρτία ἐκίστησέν με
 ἡ μητὴρ μου . ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας . τὰ ἄ-
 δολα , Ἐἴ τὰ κρύφια σοφίας σου ἰδύλωσάς
 μοι . ἔραυτίεις με ὑποσώπω , καὶ καθαριθήσομαι ,
 πλυνῆς με , Ἐἴ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι . ἀκού-
 τίεις μοι ἀγαλλίασιν , Ἐἴ ὀφροσυνῶ , Ἐἴ ἀγαλ-
 λιάζονται ὅσα τέταπεινώμια . ἀπόστρεψον
 τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου , καὶ πά-
 σας τὰς ἀνομίας μου ὄξυσον . καρδίαν καθα-
 ράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ θεός , καὶ πνεῦμα ὀρθὸν ἐγκα-
 νισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου . μὴ ἀπορρίψῃς με
 ἀπὸ τοῦ προσώπου σου , Ἐἴ τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅ-
 γιον μὴ ἀντανέλθῃ ἀπὸ ἐμοῦ . ἀπόστρεψέ μοι τὴν
 ἀγαλλίασιν σωτηρίαν σου , Ἐἴ πνεύματι ἡγάμα-
 νικῶ σήμερον με . διδάξω ἀνομίαν τὰς ὁδοὺς σου .
 Ἐἴ ἀσεβεῖς ἐπὶ σε ἐπιστρέψουσιν . ῥυσά με ὄξυσον
 τῶν ὀφθῶν , ὁ θεός σωτηρίας μου . Ἐἴ ἀγαλλιάσθ-
 ηται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου . κῆ-
 ρισέ τὰ χείλη μου ἀνοίξεις , καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγε-
 λῆται τὴν ἰσχύϊν σου . ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν ,

ἔδωκε αὐτῷ. ὀλοκαυτώματα ἐπὶ ἐνδωκῆσεις. Ἐ-
 σία ἔσθ' θεῷ πνεῦμα σωτηριεμβλόν, καὶ
 δία σωτηριεμβλόν, ἔτι τὰ πεινωμένω θεῷ
 ἐκ ἐξουσιώσεως. ἀγάθου κύριε γὰρ τῆς ἐξου-
 σίας σὺ τῶν σιῶν, ἔτι ἐκδομηθῆτω τὰ τείχη ἰε-
 ρουσαλήμ. τότε ἐνδοκῆσεις θυσιῶν δικαιοσύ-
 νης, ἀναφοράν, καὶ ὀλοκαυτώματα, τότε ἀν-
 οσοῦν ὑπὲρ τὸ θυσιῶν σου μοχθῶς.

FORMVLAE PRECA-
 TIONVM PIARVM RECENTES.

Ως αὐτῷ προσεύξῃ ἔσθ' θεῷ πατὴρ
 οὕτως.

Παντοκράτορ, ἀθάνατε, αἰεὶ θεός, ἔσθ' ἔτι
 βασιλεύων ἀρχῶν, ἢ ἀτελευτήτως, ὁ
 πατὴρ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ ὁ ἐμφάνης σεση-
 τὸν ἡμῶν χριστότητι ἀμετρήτω, ἔτι φεγγάμελῶ
 πειλῶ ἡμῶν, κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ, ὅτι ὁ ἔστιν ὁ
 ἡμῶν ὁ ἀγαπητός, αὐτῷ ἀκούετε: ποιητῆς, καὶ
 κτίσης ἀπάντων, σωτήριε, καὶ προσάτης ἀμα-
 τῶν σωμαϊδίων ἡμῶν κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ, ὅς αὐτῷ
 διάχθῃ γνωριθεῖς γὰρ ἱεροσολύμοις, καὶ συμβε-
 σιλῆναι σοὶ αἰεὶ, μετὰ πνεύματος ἁγίου ἐκκε-
 χυμένῳ

χυμῶν ἀπὸ τοῦ ἀποστόλου, σοφός, ἀγαθός, ἐλευ-
 μων, ἐλεύθερος, δίκαιος, ἰσχυρός, ἅγιος, ὁ εἰσὼν,
 ἦ ἐγὼ ἐγὰρ ἀδῶναί κύριε, ὃ βούλομαι ἵνα
 ἴαται τὸ ἁμαρτωλὸν, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι τὸν ἄσε-
 βη ἄπο τοῦ ὁδοῦ αὐτοῦ, καὶ ζῆν αὐτόν. καὶ αὐτίς,
 ὁ βέλων τὸν θάνατον τὸν αἰῶνα, ὡς τὸ ἄποστρέ-
 ψαι αὐτόν ἐκ τοῦ ὁδοῦ αὐτοῦ τῆς πονηρίας. Ἐὰν
 οὖν, ἐπιπέλασαι με γῆν ἡμερᾶ θληψέως, καὶ ὄξε-
 λῶμαί σε, καὶ διοξάσεις με, θέομαι ὡς εἶς, μόνος,
 ἀληθὴς θεός, ἐλέησον ἐμέ, ἵλεως γενόμενος διὰ
 τὸν ἵόν σε κύριον ἰησοῦν χριστόν, ὃν οὐ δόκνησας θε-
 ναί σφάγιον, καὶ θῦμα ὑπὲρ ἁμαρτιῶν, καὶ με-
 σίτην, καὶ ὑπερέντευκτῶν μόνον· ἀγάγε, κυβερ-
 να, χεῖρα γῶγε, διόρθω πάσας διωκάσεις ψυχι-
 κὰς, καὶ φώτιζε, τὴν καρδίαν ἐμὴν, γινώσκας γῆν αὐ-
 τῆ τῶν νοερῶν δῶν πνεύματος ἁγίου σου, ἵνα δια-
 λάμψῃ γῆ ἐμοὶ γνώσις ἀληθὴς περὶ σου, καὶ πε-
 ποϊθήσις ὑπὸ σε, μετ' ἐπικλήσεως διηνεκῶς,
 καὶ πίσεως ἀθραύστου, καὶ γῆτόντος δύχαριστίας γῆ
 ὑπακοῆς ἀδιακρίτου, καὶ ταπεινώσεως ἀνυποκρί-
 τῶ, πρόσθετι σκεπάζων, καὶ τῆ κραταιᾶν χεῖρά
 σου ὑπερέχων ἀεὶ ἐπὶ ἐκκλησίας σου, κατὰ τὴν
 ἐπαγγελίαν ἠρῆπας. αὐτῆ αὐτοῖς ἡ παρ' ἐμὸν
 διαθήκη, τὸ πνεῦμα τὸ ἐμὸν ὁδοῦν ἐπί σοι, καὶ
 τὰ ῥήματα ἀἰδίωκα εἰς τὸ σῶμα σου, ὃ μὴ ἐκλί-

πη ἐκ τῶν σωματίων σου, καὶ ἐκ τῶν σωματίων τῶν ἀσπίων
 τῶν σου, ποιῶν φάνειν ἅσι τὸ φῶς τῶν ἀγγέλων
 ἐν ἡμῖν, ἐν δυνάμει ἐν ἀληθείᾳ ἡμῶν διδασκ
 ασιων, τῶν φυλάττων ἀνεγκλον τόντε νόον ἡμῶν, τῶν
 τῶν ψυχῶν ὅλων, τῶν μήποτε ἐκβραδύναι ἡμῶν οἱ
 ομοῖς σύρτησι τινὰς αἰοίας ἐπικυρίας, ἢ ἄλλας ἀσι
 νας ἐν μαριώδεις δόξας, καὶ ἀτόπως φλυαρίας.
 τῶν δὲ διδασκαλίαν κοινῶν ἐκκλησιαστικῶν
 ρησον καθαράν, καὶ ἀλώβητον, καὶ ὑπεράσπι
 τῶν πολιτικῶν ὅσαι προξενος παρέχουσι αὐτῶν
 ἐν τῇ γῆ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συλλόγοις, αὐτῶν
 θι ἅσι ὑπὲρ Ἰαλακίων ἡμῶν τῶν προβατίων
 μαχόμενος λύκοις, καὶ λέσσι τοῖς ἐνεδρεύουσι τῶν
 σωτηρίας ἡμῶν, ζῆλαι, τῶν ἀποδίστατον πᾶν πνεῦ
 μα ἀκάθαρτον, ψευδῆς, ἀνθρώπων κτόνον, ἀσε
 βῆς, ἀντίχριστον, καὶ θεοεχθρον, καὶ μήποτε περὶ
 σθῆς ἡμῶν ἀρπαζομένους ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Χρισ
 τῶ σου.

Υἱὸν θεῶν δὲ προσευχόμενοι ὡς
 ἀνθρώπων.

Ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς ἡμεῶν ζῶντος, θεὸς ἀληθινός,
 λόγος, καὶ εἰκὼν αἰδίου πατρὸς καὶ ἀπαύγασ
 μα δόξης αὐτοῦ, ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν,
 καὶ παθὼν τῆ σαρκί, σαυρωθεὶς, καὶ ζωοποιθη
 θείς

θεῖς πνεύματι, ἀσπασ, καὶ ἀαληθεῖς συμβαί
 σιλεύωρ σὺν τῷ πατρὶ παντωδωάμω, κα
 θήμεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὡσεὶ δίδνααι δόματα
 τοῖς ἀνθρώποις γνύχης ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ με
 σιτεύσης ἀεὶ πρὸς τὸν πατέρα, ὁ εἰπὼν δεῦτε
 πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες, καὶ πεφορτισμέ
 κοι καὶ γὰρ ἀναπαύσω ἡμᾶς. καὶ γνύχης ὑ
 πὲρ ἐμῶ πρὸς τὸν πατέρα, ὁ ἀγιάζει ἐμὲ πνεύ
 ματι σῶ ἀγίω, ὁ ἐπέμφας, ὡσπ δρέπηγγείλω,
 παρὰ κλητορ, καὶ ἐπίτροπορ, αὐτὸς ὅχ ἡττορ
 συμπαρῶν, καὶ φυλάττωρ αὐτῶ ἐαυτοῦ κατὰ τὸ
 εἰρημῶν, καὶ ἀφίσω ὑμᾶς ὀρφανῶν, ἐλεησορ ἐ
 με γένόμεν ὁ ἀεὶ ἐκείτης ὑπὲρ ἐμῶ, εὐδυνορ ἐμῶ
 ὁδηγῆσαι, καὶ καταρτίσαι τῷ ἀγίω πνεύμα
 τίσει, καὶ ἀπάλεξορ πᾶσαν ἐφοδορ διαβολι
 κῶ τῶ ἐφορμῶσαι διὰ τε ψευδολογίας ἀσε
 βῶν, καὶ ματαλόφρονον ὁ ἀδολεχίας, τῶ προσαρ
 ραχθῆναι ἡμᾶς τῆτε ἀκαθαρσία, ὁ μολυσμοῖς
 κῆματῶ, καὶ ἄλλοτριωθῆναι παρατραπέν
 τας τῆς μόνου σωτηρῶν ἀληθείας σῶ. πνευμά
 των γὰρ ἐργα ὁ δὲ τάδε φιλοψευδιῶν, καὶ δο
 λῶν, καὶ ἀσελγῶν, καὶ φονικῶν, σκότους τε, καὶ
 ζοφῶ γνῶικων. σὺ δὲ ὡ χριστῶ, ἡ ἐθεῶ, ἡλθεῖς ἵνα λύ
 σης τὰ ἔργα αὐτῶν.

πρὸς δ' ἅγιον εἶν πνεῦμα τρίτω
 δὺχῆς ὁδε.

Ὡ παράκλητε πνεῦμα ἅγιον θεός, ὃν πνε
 σεύομεν ὑπὸ τῶν ἀποστόλων θεόθεν ἐκκεχῦσθαι ἐφ'
 θαλμοφανῶς, καὶ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐκκλη
 σίας ὑποχρισθῆσαι σωτῆρ^{ος} ἡμῶν θεός, πρὸς τὸ ἐν ἡμῶν
 θῆναι ἐν αὐτῇ διάπυρον ἐπίκλησιν τῶν ὄντων
 ὄντων θεός, καὶ τυλαυγῆ γινῶσιν ἀληθείας, κατὰ
 τὸ γεγραμμένον, ἐκχεῖται ὑπὸ τὸν οἶκον διαβίβ
 πνεῦμα χάριτος, καὶ οἰκτιρῶν, καὶ κατὰ τὴν
 ἐπιμαρτυρίαν τῶν μακαρίων πατέρων, ὅτι ὁ θεός
 ἐξέχευεν τὸ ἅγιον πνεῦμα ἐφ' ἡμᾶς πλοσίως,
 διὰ Ἰησοῦ χριστοῦ τῆς σωτῆρ^{ος} ἡμῶν, ἡμεῖς ἐγεννη
 σθαι ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, πίσι βεβαίαν, καὶ
 γενερόν, καὶ αἰδῆσιν ἀκριβῆ ἐλέος, ὃ ἡμῖν θεός
 πατὴρ ἐπηγγείλατο διὰ ἡοῦ αὐτῶν κυρίου ἡμῶν
 Ἰησοῦ χριστοῦ, γίνεσθαι καὶ ἡμῖν παράκλητος, καὶ συν
 νήγορος ἁγαθός, ἐν πάσαις ἐνθὺμῆσεσίν τε, καὶ
 πράξεσιν, βοηθῶν ἡμῖν, καὶ ὑπόμιμνος ἡμᾶς ἐκ κιν
 δύνων ἡμῶν πειρώσθαι ἡμᾶς ἐκασοτε ἐν τῷ κόσμῳ
 μα, κίνησον καὶ τὰς φρένας ἡμῶν διανάμειχάρι
 τός σου, ἵνα τῇ τ' ὀφειλομένης ὑπακοῆς ὡσε
 δὴ, τότε αἰδίον πατέρα, καὶ ἡοῦ σωτῆρα, καὶ
 σὲ ἅγιον πνεῦμα παράκλητον σέβωμεν θεο
 σκεύοντες, καὶ ὑμνοῦντες αἰεὶ, ἕνα, μόνον, πάν
 σε πᾶσι,

σε πῶς, καὶ προσκύνῃτομ θεόν. ἀμὴν.

Ἐτέρα δὲ χή.

Ὡ χριστὲ ἰησοῦ σωτὴρ ἀνθρώπων γένος, πρέ-
 σβι ἡμῶν φυλάττωρ, καὶ προνομήτωρ, μή πο-
 τε ἀφελκνῶμι ἀπό σε ἀναρπαζόμενοι ὑπό
 διαβόλου, ἢ κατενεχθῶμι εἰς ἄβυσσον ῥοσειά-
 ας, προσέχοντός σου ψευδολογίας, ἢ μιαζόμενοι
 αἵματιν ἢ πῦρονομίας, ἢ ἀθεμιτοργίας. φώτε-
 ρον τὰς καρδίας ἡμῶν, ἢ καθεύθυνον τὰς φρέ-
 νας, μή πως ἀνατραπῶμι ἢ ταισφαλέντες διο-
 κήσαι, ἢ πῆλασάντες ἀδενεία. σὺ οἶδα ὅση ἀξίω-
 σία ἔφύσεως ἡμετέρας ὄσι. γνοῦ δὲ ἐκείτης
 ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν αἰῶνον θεόν πατέρα, Ἰη-
 λασάμεν ἑαυτὸν πῆ ῥήτινξαι σου, τὸ κύνει-
 νηθῆναι θεόθεν τόντε νοῦν, καὶ πᾶσιν δωάμεν
 ψυχικὰς ἡμῶν, ἵνα εὐγνωμονοῦντός σου ὀρθῶς βῶ-
 λεν σώμεθα, ἢ λυσιτελοῦντως πωρὶ πάντων
 κοινῶτε, ἢ ἰδίᾳ, καὶ πρόδεις ἐχθρὸν τὰς καρδίας
 ἡμῶν, τὸ δύναντα ἔπεισσαι τὰς ἀγίας ῥήτο-
 λαις, καὶ πείθεσθαι τῷ σωτηρίῳ λόγῳ σου, ἵνα
 διατελῶμι ὑπάρχοντός σου ἐκ ὀργῆς ἀλλὰ ἐλέος
 σκέυη πρὸς δόξαν θεοῦ, καὶ ἀφέλειαν ἢ ἐκκλη-
 σίας σου, ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τῆς διαβολικῆς τυραν-
 νίδος, ἢ ἐκτελεῖ τῶν ἁμαρτιῶν ἀίχμαλωσίας,

ἐκ τε πάντων κακῶν, καὶ Ταλαεπωρίων, καὶ ἅ-
 ρα αἰτία μεριμνῶν βιωτικῶν, ἐκ τε σκανδάλων
 δημοσίως τε, καὶ ἰδίᾳ ἐρχομένων: ἵνα ἐλευθερο-
 θέντες ἐν τῇ δὲ ἀθλίᾳ, καὶ μοχθηρᾷ διαγωγῇ
 καταληψώμεθα τὸ ἐν χάριτός σου θεῖου δώρου
 ἑσπέρου, καὶ δικαιοσύνης, καὶ ἀγιασμοῦ, καὶ τῆ
 λθ κληρονομίᾳ σωμν κληρονομίαν, Μακαρίαν
 ζωῆς αἰώνις: ἀναληφθέντες εἰς τὰς ἐραυίας μο-
 νὰς πρὸς σε, ζήσονται αἰεὶ ἐν χαρᾷ ὑπερβαλλούσῃ
 πάντων αἰδουσι τῷ τῆς αὐθρόων μετὰ πᾶσι
 των ἁγίων παρὰ τοῦ αἰδίου πατρὸς, καὶ σοῦ συ-
 ναῖ δίου ἡμῶν, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος
 τῶ ἐνὶ μόνῳ, αἰδίου, ἀθανάτου, ἰχυρῶ, δύσασ-
 χνω θεῷ, τιμῇ, δόξᾳ, δύνάμει, κράτῃ εἰς αἰῶ-
 νας τῶ αἰώνων. ἀμήν.

ὑπερ εἰρήνης.

Δὸς εἰρήνην κύριε ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, ὅτι
 οὐκ ἔστιν ἕτερον ὅς ὑπεραπίστανται ἡμῶν, εἰ
 μὴ σὺ ὁ θεὸς ἡμῶν.

Εὐχή.

Παντόκρατος, αἰδίου, δύσαστα χνε θεός, ὅς
 εἰς ἐνδύσεις ἁγίας, ὁρθὰ βδλεύματα, καὶ ἕτερα
 δίκαια πάντα, δὸς ἡμῖν τοῖς δόξοις σου εἰρήνην
 ἢ ὁ κόσμος δίδου ἀδυνατεῖ: ὅπως τῶν ἡμε-
 ρῶν

τῶν καρδιῶν ταῖς ὑπόλοιπαις σὺ γολαζαῶν
 καὶ ἐλευθέρων γενομένων πάντος φόβου, καὶ πο-
 λεμοποιῶν ταραχῶν, ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἀγάπῃ ἡμᾶς
 διαγένοιτο λατρεύει σοί, καὶ ἀδιαλείπτως θῦ-
 σαι θυσίαν δυνάμεσιν προσευχῶν, ὁ αἰνέσεως,
 ἰστικαλομένων, καὶ δοξάζοντάς σε, ἕνα καὶ μό-
 νομ παντοδύναμον, πολυέλεον, καὶ πανοικτίρ-
 μονα, θεὸν δι' ἡσὺ χριστὸν κυρίον ἡμῶν μονογενῆς
 ἡσὺ, σὺν ᾧ ἐνότητι πνεύματι ὁ ἅγιος ζῆς,
 καὶ βασιλεύεις αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

Προσευχὴ ἰδιώτη λεγομένη μεταφρα-
 σθεῖσα ὑπὸ ἰωχαῆμ. Καμμερ.

Ὁ κύριε ἡσὺ χριστέ, ὁ πλάσας τε, καὶ αἶνα
 πλάσας ἐμέ, ὃς ἀπολέσθαι ἐθέλεις ἄσθενά, ὃδ' ἐ-
 χείρεις τῆ τῶν ψυχῶν ἀπωλεία. ἐπ' ἀκρότητι
 δυνάμεων μὴ ἀμαρτωλῶ ὄντι ὁ ἀσεβειάτη, καὶ
 βδελυροτάτη. ἡσὺ διὰ τὴν ἐπιείκελάν σου ἐγώ τοι
 ἐμοῦ βίος ἀνάπλευσας κακίῶν, καὶ ἀμαρτιῶν πλέ-
 σοντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸ μέγεθος μεγίστων. ἀεὶ
 φόβω παλλομένη τῆ καρδίαν ἡσὺ μὲν ἡσὺ σιωπῆ
 ἡσὺς ἀκίᾳ. ὃ μὴ ἐν ψεύσει ληπίς κόσμου καδ'
 ἐν πλανῶμαι, παρὰ γὰρ σῶμα δὲ μὴ ἐγγίξει τῶν
 πηρώματι. ὁ βραχὺς μὲν ὁ λοιπὸς βίος, μάλλον ἢ

ἀκαριαί⊕, ἀδύλος τε ἢ τελευτή, ἢ δὲ ἔξοδ⊕
 φοβερὰ. ὁ θάνατος⊕ ἐπικρέματα, ὁ Διάβολ⊕
 ἡμεδρεῖσαι πανταχῆ, ὁ χρόνος⊕ δραπέτις, ἢ
 κρίσις σὲ ἔρχεται. ἐγὼ δὲ καὶ σαυτὸν, ⊕ ὅσα δὲ
 ἔλαυ βρίζω μὴ ἐβίβω, καὶ ἔδωκ' ἐτήρησα ἀνα-
 πηχθηνόλον ἐμοὶ ἀπαύτων. ⊕ Δὴ καὶ σὲ μὲν
 πρὸς τὴν ζωὴν καλόντα ἀπεσερῶφω, εἰσὸ μὲν
 δὲ τῷ ἐχθρῷ τῷ Διόκοντι πρὸς τὸ θανατῶσαι.
 τῆσσι δ' ἡσὶς θανῶς βασιλεύωμαι, τῆ κατα-
 κρίσει τῆ μελλούσῃ, ἢς οἶδα ἄξιός ὢν δι' ἃ εἰργασ-
 μαί, διεδίττομαι, διανοῶ μὲν⊕ περὶ ἐμαυτοῦ
 φρίσσω τῷ δέει, ἄλλοσὲ ποι βλέπω, ἔχω πρὸ
 ὀφθαλμῶν τὸν θάνατον ἀπαρῆκτον, ἔκ δὲ
 ὅπου λάθοιμι φεύγων, καὶ πρὸς τὸ ἀναφάνεσθαι
 τρέμω. τοσῶτοι γὰρ κατήγοροι ἐπιτρέχουσιν,
 ὅσαι εἰσὶν αἱ ἁμαρτίαι μὲν, ὧν ἔκ δὲ ἀρῶ μὲν,
 σὺ δὲ αὐτὸς ἀναγκαστὴρ κατήγορός μὲν, σὺ μίε-
 τος ἀληθῆς, σὺ δικαστὴς ἀσθεναστὴρ. τὸ συνέ-
 δριόν σου κατήγορον ἐμὸν. κατήγοροι δὲ ἐμὲν
 βίαισιν οἱ κοινοὶ ἐχθροί, ὅς ἐν τῷ κόσμῳ πάλαι ποῖς
 ἔδειξεν ἀκωνῆσα. ὁ συνερῶν, ἢ ὑπεραπολογού-
 μιν⊕ ἢ προΐσαδά ἐμὸν τολμήσων προσδίκαι-
 ⊕ ἔδειξεν, τὰ μὲν ὠφελῆσαι θυνάκματα, ἀπέ-
 ρειξα ἀσκολάσως, τὰ πολέμια δὲ εἰς τὸν κόλπον
 ἐξέκλω. καὶ νῦν μονοθεῖς κείμαι ἀβοήθητος,
 πᾶσι

πᾶσι γέλωσ, καὶ ἔμπαιγμα. ἔγγυς δὲ ἡ ἡμέρα τῆς
 κρίσεως σὺ εἰ φρικτῆς, γῆ ἢ πάντα τὰ ὑπὲρ ἐμῶ
 πιπραγμένα ἐξεταδιόνονται, μέχρι καὶ τῶν με-
 κροτάτων, καὶ ἀφανεσάτων διαλογισμῶν, μὴ
 ὅτι γε ἀργῶν, καὶ φαύλων λόγων, τότε ἀποκα-
 λυφθήσονται ἡ αἰχὴν ἡμῶν, καὶ πρόσδηλον ἔσται
 ἡ ἀτιμία. τί γὰρ ἐγένονεν ἄλλο ἢ διγύδιον ἀκαρ-
 πων, ἢ ὅσον ἀπορῆρη εἶδαι εἰς πύραϊόνιον καυ-
 θησόμενον, ὅπως ἐπίδοξός εἰμι διπτα παθεῖν τὰ
 ὀδυμπρότατα, ὑφ' ὧν κοινωνός, ὅ ἐταῖρος γινῶ-
 σθε γενέσθαι ἐκ ἐφυλαξάμενον, τὰ τῶν ἀκαθάρ-
 των πνευμάτων φύλα λέγω, πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς
 κατὰ δίκην δικλονότι, ἀνάσπασθαι πρὸς τὰς
 ἀτελευτήτους τιμωρίας τῆς τῆς σῆς δικαιοκρίσεως
 γνώμης ἐκδοτῆς γεγονώς ἀρπαχθήσομαι, πά-
 σης ἀφαερεθείσης ἐλπίδος τῆς ἀπολυθῆναι, ἢ
 ἐλευθερωθῆναι πώποτε τὸν ἐκκλησιολογία των
 τελευτῆς ἐλεημοσιώης, ἢ τῶν οἰκτιρισμῶν σὺ.
 ὦ ταλαίπωρον, καὶ ἀβλιον ἀνθρώπου ἐμὲ. ἀπο-
 λῶμαι τοίνυν, καὶ οἰθήσομαι μετὰ τῶν κατη-
 ραμένων εἰς κόλασιν αἰώνιον, καὶ, ὅπερ δεινό-
 τατον, τῆς προσάψεως σὺ στερηθήσομαι, ὅ ἀπε-
 λαθήσομαι τῆς σωσεως. ὅκ ἔσται ἰδοῦ, ὅ δὲ γε-
 νήσεται. ὅ δὲ τεθνήξομαι ἀλλὰ ζήσομαι. ὅ δὲ ἀπο-
 λῶμαι ἀλλὰ σωθήσομαι. λέγειτε γὰρ τὸ ἀνεκφρα-

σου, καὶ αὐτὸν πῆλοιο, καὶ ἀμέτρητον ἔλεος,
 καὶ τὸ πρᾶον, ὁ χριστὸς σε κύριε. δύθυμότης,
 οὐκ γίνομαι, καὶ εὐδαρσίσειε, ὅτι σὺ ἀγαθὸς,
 καὶ οὐκ ἀπολαγχοῦ, καὶ ἐκ ἐθέλων θανατόν ἐπι-
 μαρτωλῶ, ἀλλ' ἀναστροφῶν ζωῶν. τίς δὲ χριστὸς
 ἡμῶν τοῦ ἔθους μὴ νοσοῦντι; ἢ καταλίθουσι
 τὸν μὴ τετραυματισμένον; ἢ ζητοῦντος τὸ μὴ
 ἀπολύμενον; ὡ φίλε χριστέ, ἢ νόσος βαρῆα, πλε-
 ον τὸ τραῦμα, τὸ ἀπολωλὸς ἐν μέσῳ, διὰ τὸ
 ἐκτίδω γενόμενος, ὑπὸ σε ἐλυθῶν ἀχμα-
 λωτιᾶς, ὁ ἐλευθέρωθι ὑπεξοικτιῶν τῆς ἀ-
 μαρτίας, καὶ ἐσώθι, παραδοθείς εἰς θάνατον.
 χάριτί σου, καὶ φιλανθρωπία, ὁ δὲ ἦν καταγ-
 νηαι τῆ δικαιοσύνης σου. ἐλέησον τὸ ἐλεεινόν, σύγ-
 γνοθι ἔθους μετανοῶντι, καὶ ἀπόφθονοι πλὴν γνο-
 μῶν θλίψεως ὁ κατὰ τὴν ἐμὴν ἀξίαν, ἀλλὰ κα-
 τὰ τῆς σὺν ἐνδοκίᾳ σου κύριε, ὁ δὲ σὺν σὺν
 καὶ ἴσως πρὸς τὴν διάπλασιν, ὁ γένεσίν μου,
 ἔφθασε γὰρ τὴν τὴν ἄσπαστον ἀρχὴν ἢ σὺν εὐεργε-
 σία. τύχοιμι δὲ θλίψεως ὡς αὐτῶν, ὁ δὲ
 μὴ ἔχω συμβαλεῖν πρὸς αὐτὴν, ἔτοιμος δὲ ἔθους
 ἀλεξάντα τὸ χορηγόμενον, καὶ χαρίζομενον, τὸν
 πῆλοιο μὴ ἀποσκορακίσης, ὁ πατήρ πενήτων
 καὶ πῆλοιο, ἀλλὰ τὸ ἐλεός σου μανέτω ἐπ' ἐμὴν
 πειρί-

περιέποι, ἢ σκεπάζου εἰς αἰῶνας τῷ αἰῶνι.
ἀμὴν.

Ἐτάρα.

Ὁ ἐλεῆμον, ἢ οὐκ ἴσθις κύριε, δύσκολα γινώσκων,
καὶ ἁγίος θεός, τίς ἐλέησεν ἐμὲ; τίς ὑπερασπί-
σα, τίς παρακαλέσεται; εἰ μὴ τὸ πλάτθῃ τῆς
ἀγάπης σου, Ὁ ἴψος τῆς δυνάμεως, καὶ μὴκθ
τῆς ἀξίας τῶν παθημάτων σου. γινώσκων μὴκθ
γὰρ ἂν διελογισάμην, Ὁ ἀναθεωρῶν τὸς τε λό-
γους, καὶ τὰς πράξεις ἐμοῦ, λαποφυγῶ ὑπὸ
ἀσθμονίας, καὶ σκοτοδινίῳ ἐκπεπληγμένθ,
ἢ ἀλγῶν, ὅτι ἀποβεβληκὸς ἀναδίδεσάτα τὴν
τῆς δικαιοσύνης, Ὁ ἁγιοσύνης σου λυγρῶ, ἢ μ
ἢ σὺ χάρις ἀμφέσαστο ἐμὲ, γινώσκων σάμην ἐδῆ-
τα ἀνομίας, βδελύγμα τοῖς εὐσεβέσιν, ἐμπε-
λυσμένθ ὅπως ἐκ κεφαλῆς ἄχρι ποσῶν, ὅπως
τὸ σὸν πλάσμα ἀσχημον ἐποίησα, Ὁ ἄν ποτε ὅ-
μοῖός σοι, γέγονα παντῶν ἀνομίῳ. ὅδοις
ἀνθρώπων Ὁ κῆμαι κατεργασμένθ, ὅδοις
πάρει τῷ ἀνασῆναι, ἢ ἀνορθῶσαι τὴν κεφα-
λήν. οἰκονόμθ γέγονα ἀδικίας πολυτρόπως
διαβεβλημένος ὅτι κύριε, ὅτι δικαιοσύνη σου ἴα ἔ
πάρχοντά σου, ὅσα διακεχείρικα, χάριτός σου ἢ
φύσεως, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, νῦν πάντως ἐμὲ,
καὶ γυμνὸς πάσης ἀγαθοποιίας. γινώσκων καὶ
λιμαγχο-

λιμαγχοῦμαι ἀπολύμνησθ' ἢ οὐκ ἐπίσταται
 φῆς ψυχικῆς αὐτίμαται τοίνυν, ἔρχομαι πρὸς
 τὸ ἔλεός σου, κὴ λέγω ἀπὸ καρδίας κλαυθμῶν
 εὐχόμενος ἐν μετάνοιᾳ ὡς πᾶτερ οἰκτιρῶν, ἔσθ' ὁ
 πάσης παρακλήσεως, ἡμαρτορῶν τὸν ὄρατον,
 καὶ ἐνώπιόν σου, κὴ τὸ ἐπιβάλλον ἐξ ὅσας με-
 ρῶ, διεσκόρπισα ζωὴν ἀσώτως, ὅτι ἐμὴ ἀξί-
 κληθῆναι ἕως σου, ποιήσον με ὡς ἕνα τῶν
 δουλοῦ. διεξάδω δὲ ἡ με τὸ σὸν ἔλεός σου φέλλημα,
 ἔσθ' τὸν σιτυτὸν μόχθον τρέουσαι, τὸ τίσι τῶν
 χᾶσιν σου ἀνακαίνισον ἢ πικρῆ ἢ ψυχίμα, κί-
 νησον ἐν ἐμοὶ δάκρυα ἀρέσκοντά σοι, κὴ ἐν πρᾶσι
 τὸν ἔξοντά σε, ὑφ' ὧν ἀπελείφθω μακρὰν πο-
 ἀποκεχωρηκότων, ὡς κύριε μὴ ἐπιλάβῃς ἐμοῦ,
 μηδ' ἀποσρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. φῶ-
 τισον αὖτ' ὀφθαλμοῦς μου, ἔσθ' ἐπίφανον τὸ πρᾶσι
 σωπὸν σου, ἔσθ' σωθήσομαι, σὺ δὲ ἔλθε πρὸς ἐ-
 μέ, ἐγὼ γὰρ μακρὰν ἀπέστρω ἀπὸ σου. διὰ δὲ σου
 δὲ τῶν ὁσίων ἐν ἡ πορευόμενος ἔλθοιμι αὖ πρὸς
 σε καὶ γὰρ, ὅ γὰρ αὖ ποτ' ἔλθοιμι μὴ μαδῶν ἐπὶ
 σου τῶν ὁσίων, τὸ ὄντος αὐτοῦ ἡ ὁσίου. ἀπέλασθ' ἡ
 μακρὰν πᾶν ψεύδῃ, ἔσθ' πᾶσαν πλάνην, σὺ
 γὰρ ἀλήθεια ὑπάρχεις. ῥῦσαι ἐμέ ἐκ θανάτου
 αἰφνιδίως τε ἔσθ' αἰωνίως, ὅτι σὺ ἡ ζωὴ. σὺ ὁ ἐλε-
 κτὸν μὴ παρίδῃς ἀλλοτρίωθενθ' ἐμὴ τῶν ἐλεῶν σου.
 καὶ

και ο προσδοκων εν μακροθυμια του μετανοη-
 σαι μελλοντα αμαρτωλου, λεξει θυμωδως τον
 ιπανασρεφοντα. ελθετω εω' εμε το ελεος σου, **Θ**
 τυχομι συγνωμης τη πραοτητι σου, και απε-
 σω η ελ τιμωριας αιδουσις εις αιωνας. μη σκλη-
 ρον παρεξης σε, ω λυτρωτα μου, υφ' ε' θρυγορα-
 δω τιμη αδικηγητω. ακου ε' φωνης κραζον-
 τος μου, και ανοιξον τη θύραν τη κροοντι. μη
 αδετησως τη κτισιν ελ αγαθουργιας σου, ειδικας
 γε κακίας ιδίας απεχώρησά σου, αλλά η χρησό-
 της σου ανακαλεσάω με, και ε'ασον ανακτη-
 σεσθαι εμε μετανοοντα σου οικτιροντος, το απα-
 λωδος το βα πηίσματ **Θ** πλίσσιου δώρον, ωσε
 εν αγατη ήμερα, εινάε σε δικαστω τε θυμωη,
 και ήλεωμ προσάτω. ινα ο εν ταυθα δωλ **Θ** α-
 χριος, εν τη μακαρία εν αιθια εν κειω ανηφρα
 σου κλει **Θ** υμνωμ, και θεωρων σε προσωπον
 εις προσωπον, χρησιμωσ λατρευωρ σοι διατε-
 λωσω, δυλογων, και επαινωμ, και τιμων, εν δλο
 φαζωμ σε εις αιωνας των αιωνων. αμην.

ΚΑΘΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥ-

χη προς ισοδν χρισον.

ει δε φίλε χριστε βροτων μόνι σπτερ ιου,
 φυλαξωμ' οσιν ονθαδε σωθισιμ.

ονθαδε

οὐδ' ἄλλ' οἶσα σὺ παρῶν κίλλαι· τὸ σὸν ἄμμα λαβέσθαι,
 σὸμ' ἀτρικῶς τι φασεῖν, αἰμ' ἀτρικῶς ἑπιείρ,
 ἔμ' ἤφρησ' ἔντα· τότε ἀναμάντω παρὰ βρομῶ
 ἰούχαι, καὶ γνώμης ἀνιστρύβειος·
 μωκλιῶν παδαρὸς μὲν ἱγῶν ἰπὸ σέο γενομένων,
 ἔλιπεν εἰς ὑπισιωτῶν δ' ὑπὸ χρομὶ δίκην,
 σὰ τε Διαιασύνη ζωστροὺς ἐμοὶ κολογιάδω,
 καὶ πᾶσ' ἀντιπαθίαι, καὶ μὲν ἀντίμορ·
 ἔτω τ' ἐφ' ἐφροντοῦ ἰγῶ μετ' ἔπειτα τρέπω αἶον
 ἀντήσασμι τῆς φαιδρὸς ἀναστᾶσιος.
 τῶν δὲ μὲν οὖν πρὸς ἐμοὶ δὲ κτήμ' ἀγαθῶν ὑπογιάδω,
 ἄχρ' ἄννα δ' ἄτορ ἐφροντοῦνε·
 αὐτὰρ ἐμὲ πᾶρα, τῶν πρὸ τῶν μετ' ἀνοία τιλεῖαδω
 γυῖομ' οὐ λαβροῖς δ' ἀκρυσὶ παρβασιῶν,
 καὶ πίσι φυλακῆτι λόγῳ σωτηρίας, ἐν σὺ
 αὐτὸς ἴφης πατρὸς οὖν αἰδέοιο λόγῳ·
 ἦμ δὲ ποτ' ἀδ' ἐνί σαρπὸς κηρόκτι βαρυσθεῖς
 εἰρηγίτα βάλιν ἀσκαπ' ἐκτὸς ὁδοῦ,
 ἄμνημων χάριτος τε τῆς, ἐντρισιῶντι,
 ἀλλὰ σὺ μὴ σφετέρης λυθὸ χρησοσύνης.
 ἀντιλαβὸς τὴν ἀμνοτ', ἀν' ἀσπὸν τι πρὸν ὄντα,
 καὶ πᾶσι ἐν ἰθύοις πρὸς σ' ἰωαννιχοιδίω.
 πάντ' οὖν ἔρδομην δ' ἄβ' ὠμοδογικέτι, μὲν τε
 χωρίοις ἡμᾶς ξυμφορὰ ἔδιδε.
 ἐν ἀτιχῶς λύσασσι βιοτῆς, ἐν ἀργαλίοιο
 δευρὸν ἰωισπύχορ πάντοτε χρῆμα φόβῳ·
 ἐτ' ἴφης γλυκύνουμ'· ὁμῶς πωίνοντ' ἀφροῦς τε
 οἰσαμπρ' ἐπὶ σοὶ φροντὶ δ' αἰσάν' ἔχω,
 μὴ δ' ἰλπίσι φάσει φροντὶς ἡμετέρης, πᾶρα κείνου
 ἦρ' ἀπὸ κήντημα σῆς ἰλημοσύνης.

ἡμεῖς δ' ἡμῶν μάρτυρας ζωῆς θάνατος καταπαύσασθε,
 ἡμετέρον δ' ἔξου δὴ τότε συζυγίαν,
 διωμόν τ' ἀρρηκτοῦ συνκλήτος, ἵνα τ' αἰὸν ἅμ' ἡμῶν,
 ἐκλυθῶν οἰκίαν δ' ἁμαρτίας ἀθιρήσῃ,
 καὶ οὐ μὲν, ὡ φίλοι χριστ' αἰὸν πιστοὶ, καὶ ἀληθεῖς,
 ἡδ' ἀγγελιαγωγῶν ἀσφαλείας ἕστην ἑσθῶν,
 ἅμ' ἡμῶν ἰγὼ παναμάρτυρος, φαῦλός τε, κακίστος,
 ψυχοαἰθέρος πωσάκης ῥητὰ σωμειδοσύνης,
 ἀλλὰ φίλῶν ῥωπῶν τὸ σὸν ἄσπλαγχόντ' ἐλιόσθη
 χριστ' τὸ κέρον ἡμῶν καρδίῳ γνωστῶν, φρέν.
 ἡλῶσα δ' ἀγνωμοσύνης, μετὰ δ' αὐθι νοῦντα
 δ' ἴσα ἅμ' ἡμεῖς χριστοσύνης ἀγάπῃ,
 μὴδ' ἀπ' ἡμῶν ἀγίον σε πνεῦμα ἀλιτόντας ἀφαιρῶν,
 συγγνώμην δὲ τ' ἡμῶν νεμόν ὑπερβασίης.
 ἡμεῖς γὰρ ἀπὸ ῥητῆμα πάντως, ἐπὶ σοὶ τί πεποιθῶς
 ἡσπερ καὶ πρῶτον ἡμῶν δια, χριστ' ἐπιθῶ.
 καὶ διὰ δὴ ἐκτίσασθαι σέθεν παρὰ γ' ἰσχυρόντος,
 καὶ τὸν τραυματίαν αἰὸν ἀκριασκέλης,
 ἡμῶν καὶ χριστ' ἡδ' εἰ μὴ ἰσχυρῶν ἡμῶν,
 τασέτω δαῖσον μάλλον ἰγὼν ἀγαθός.
 ἡμῶν δ' ἐγμῶν ἡμῶν ἴσασθαι, καὶ ἡμῶν ῥητὰ κομίσθαι,
 ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν, καὶ κατακλύμα τῆς
 ἡμῶν ἡμῶν πρὸς ἡμῶν ἡμῶν, νόσμον δ' ἀνὰ τῶν
 ἡμῶν ἡμῶν ὡς ἀγίλης οἰς ὑπολειπομένη.
 ἀλλ' ἀνάγων ἡμῶν δὴ ποιμῆν ὑπερβασίης ἀριστῶν,
 ἡμῶν ἡμῶν αἰσῶν κατὰ πᾶν μέγεθος,
 ἡμῶν δ' ἀπὸ ῥητῆμα, σὸν δὲ προσδέξασθαι ἀνιόντας,
 ἡμῶν γὰρ ῥητῆμα ἡμῶν ἀφαιρομένην,
 ἡμῶν ἀπορρῆμα κατὰ πᾶν, ὅτ' ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν,
 σπῆρμα τῆς ἡμῶν ἀγαθῶν ἡμῶν ἡμῶν, κατὰ πᾶν

τὸν πατέρα ἄλλὰ παραύτησαι σὺ χριστὲ εὐαγγέλιον,
 ὡς κομίειν γαίης γλισχροφόροιο φυτὸν,
 μὴ δέ τ' ἴσσαι πᾶμωσαν ἀποξηρανθῆν ὀλίθωαι
 μὴ δὲ σβίατ' ὀλίγης βραχὺν ἔναυσμα φλογίς.
 ἐμὶ τίος γὰρ ἐγώ. τίος αἰὸς βόλαμαι ἴναι,
 ἤξει σὺ δὲ βολαυθῆς, αἰὸς ἐγὼ τ' ἴνομαι.
 αἰὸς ἐγὼγ' ἴνομαι. σὺ δὲ χριστὲ μοι αἰὸς ἀρωγὸς
 εἶης, ἤξει σωτὴρ πάντοτ' ἀδελφίμου.

Ἰωαχάμ.

Εὐλογία τῷ μελχισεδέκ ἱερέως τῷ
 θεῷ ὕψισ. γενέσεως. ιδ'.

Εὐλογημὸν ἄβραάμ τῷ θεῷ ὕψισ, ὅς
 ἐκτίσε τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ἡ δὲ δολογητὸς ὁ
 θεὸς ὁ ὕψισ, ὅς παρέδωκε τὸν ἐχθρὸς σου, ὑπὲρ
 χειρῶν σοί.

Εὐλογία τῷ Ἰσαάκ περιῖακῶβ,
 γενέσεως. κβ'.

Ο θεὸς με δολογήσαι σέ, ἡ δὲ αὐξήσαι σε, καὶ
 πληθύναι σε, καὶ ἔσθαι εἰς συναγωγὰς ἐθνῶν,
 δώκ σοι τὴν εὐλογίαν ἄβραάμ τῷ πατρὸς μου,
 σοί, ἡ δὲ πνεύματί σου, μετὰ σε, κληρονομίαι
 σοι τὴν γῆν ἡ δὲ πνεύματί σου, ἡ δὲ δώκ σοι
 θεὸς τῷ ἄβραάμ.

Εὐλογία τῷ Ἰακώβ περιῖακῶβ Ἰωσήφ.
 γενέσεως. μθ'.

Ω θεός

ὁ θεὸς ᾧ ἐκτίθησαν οἱ πατέρες με γνώπι-
 ἰν αὐτῷ ἄβραάμ, καὶ ἰσαάκ. ὁ θεὸς ὁ τρέφων με ἐκ
 νιότητός μου ἕως ἧς ἡμέρας ταύτης· ὁ ἄγγελος
 ὁ ῥυθμιζόμενός με ἐκ πάντων τῶν κακῶν. εὐλογη-
 σαι τὰ παιδία ταῦτα, καὶ ἐπικληθήσεται αὐ-
 τοῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ τὸ ὄνομα τῶν πατέρων μου,
 ἄβραάμ, καὶ ἰσαάκ, καὶ πληθυνθεῖσιν εἰς πλῆθος
 πολὺ ὡς τῆς γῆς.

Εὐλογία ἀρχιερατικὴ ἀριθμῶν .5 .

Εὐλογησαι σε κύριε, καὶ φυλάξαι σέ ἐπι-
 φαΐαι κύριε τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐπί σε, καὶ
 ἐλεήσαι σε ἐπάρασε κύριε τὸ πρόσωπον αὐτὸ
 ἐπί σε, καὶ δώη σοι εἰρήνην.

Εὐλογία βασιλέων . Βασιλέων
 τρίτης . η .

Εὐλογητός κύριε ὁ θεὸς ἰσραὴλ σήμερον, ὃς
 ἐλάλησεν ἐν σώματι αὐτῷ περὶ διαβίβει τοῦ πα-
 τρός μου, καὶ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῷ ἐπλήρωσε λέ-
 γων. ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐξήγαγον τὸ λαὸν με ἰσραὴλ
 ἐξ αἰγύπτου, ὃς ἐξελεξάμην ἐν πόλει ἐν ἑνὶ σκῆ-
 πῳ ἰσραὴλ, τὸ οἰκοδομῆσαι οἶκον, τὸ εἶναι τὸ
 ὄνομά μου ἐκεῖ, καὶ ἐξελεξάμην ἐν ἱερουσαλὴμ, τὸ

L

ἐν τῷ ὀνόματι μου ἐκεί. Ἐξελείξαμιν τὸν Δαβὶδ,
 τὸν ἐν ἀγάπῃ μου ὑπὲρ τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ. καὶ ἐπέ-
 νητο ὑπὲρ ἐξουσίας Δαβὶδ τῷ πατρὶος μου οἰ-
 κοδομήσαι οἶκον ἐξ ὀνόματι κυρίου θεοῦ Ἰσραὴλ.
 καὶ εἶπε κύριος πρὸς Δαβὶδ τὸν πατέρα μου. αὐ-
 τὸν ἤλθερ ὑπὲρ καρδίας σου τὸ οἰκοδομήσαι οἶκον
 ἐξ ὀνόματι μου, καλῶς ἐποιήσας, ὅτι ἐγενήθη
 ὑπὲρ τὴν καρδίαν σου. πλὴν σὺ ἐκ οἰκοδομήσεις
 τὸν οἶκον ἀλλ' ἢ ὁ γόνος σου, ὁ ἔξελθὼν ἐκ τῆς πλευ-
 ρῆς σου, ὅς ἐστι οἰκοδομήσει τὸν οἶκον ἐξ ὀνόμα-
 τί μου. καὶ ἀνέστη κύριος τὸ ῥῆμα αὐτοῦ ὅ ἐλά-
 λησε, καὶ ἀνέστη αὐτὸν Δαβὶδ τὸν πατέρα μου.
 καὶ ἐκάθισα ὑπὲρ τῶν θρόνων Ἰσραὴλ, καθὼς ἐλάλη-
 σε κύριος. καὶ ὠκοδόμησα τὸν οἶκον ἐξ ὀνό-
 ματι κυρίου θεοῦ Ἰσραὴλ, ἔθετό μου ἐκεῖ τὸ πορτὴν
 κυβωτῶν, ἧν ἔθετο Δαβὶθ ἡ κυρία, ἣν εὗρετο κύ-
 ριος μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν γὰρ ἐξ Ἰσραὴλ
 γῆρ αὐτὸς ἐκ γῆς αἰγύπτου.

Εὐλογία ἐς Δαβὶδ. ζ.

Εὐλογητὸς ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὃς ἐ-
 δωκεν γὰρ καρδίαν τῷ βασιλεῶς ὄντος, τῷ Δαβὶθ
 σαι τὸν οἶκον κυρίου τὸν γὰρ ἱεροσολῶν. καὶ ἐπέ-
 ἐμέ ἐκλινεν ἔλεος γὰρ ὀφθαλμοῖς τῷ βασιλεῶς,
 καὶ

καὶ τῶν συμβέβηκεν αὐτῷ, καὶ πάντων τῶν ἀξί-
χόντων τῶν ἐπιημελιῶν.

Εὐλογία προσευτικὴ

Αἰνῶ φλόγα σβέννυσι πᾶσι τῶν τριῶν
ἐν τῶν τριῶν ἡμεῖς ἢ ἔδεν νῆσι.

Εὐλογητός εἶ κύριε ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡ-
μῶν, ὁ αἰνετός, ὁ βλοφασμένον τὸ ὄνομά σου
εἰς αἰῶνας. ὅτι δίκαιος εἶ πᾶσι τοῖς ἐ-
ποίησας ἡμῖν, καὶ πάντα τὰ ἔργα σου ἀληθι-
νὰ, καὶ δύθειαι αἱ ὁδοί σου, καὶ πᾶσαι αἱ κρί-
σεις σου ἀληθεῖς, καὶ κρίματα ἀληθείας ἐποίη-
σας. ὅτι γινώσκω ἀληθείαν, καὶ κρίσεις ἐποίησας ταῦ-
τα πάντα ἐφ' ἡμᾶς, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν.
ὅτι ἡμάρτομεν, καὶ ἠνομήσαμεν ἀποσῆναι
ἀπό σου, καὶ ἐξημάρτομεν γινώσκοντες, καὶ τῶν
ἐπιτολῶν σου ἠκούσαμεν, ὅτι ἐσωτηρήσα-
μεν, ὅτι ἐποίησαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα
εὖ ἡμῖν γένηται. ὅτι πάντα ὅσα ἐποίησας ἡμῖν,
καὶ πάντα ὅσα ἐπέταξες γινώσκοντες ἡμῖν, ἀληθινὰ
κρίσεις ἐποίησας. καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖ-
ρας ἐχθρῶν ἀνόμων, ἐχθιστῶν ἀποστατῶν, καὶ
βασιλῆς ἀδίκων, καὶ πανηροτάτων πᾶσι πᾶ-
σαν τὴν γῆν. ἡγνῆμεν ὅτι ὅσον ἡμῖν ἀνοίξαι τὸ στόμα.

αἰχὺνη, καὶ ὄνειδος ἐγενήθημεν τοῖς δούλοις
 σου, καὶ τοῖς σεβαμένοις αὐτοῦ. μὴ δὴ παραδῶμεν
 ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ μὴ διασκο-
 διάσης τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποσῆσης τὸ
 ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν. διὰ τὸ βραχίονα τοῦ ἡγαπήμα-
 νορ ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ ἰσαάκ τοῦ δούλου σου, καὶ
 ἰσραὴλ τοῦ ἁγίου σου, οἷς ἐλάλησας πληθῆναι τὸ
 σπέρμα αὐτῶν, ὡς τὰ ἄστρα τῆς οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὸ
 ἄμμου τὴν παρά τὸ χεῖλος τῆς βαλίας. ὅτι
 εἰσποταεῖς μικρύνθημεν πρὸ πάντων τῶν ἔθ-
 νων, καὶ ἰσμεν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῆ σήμερον, διὰ
 τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ ὅτι ὄνειδος ἐστὶν καρ-
 τῶν ἀρχῶν, καὶ προφητῆς, καὶ ἡγῶμεν, ὅτι
 ὀλοκαύτως, ὅτι θυσιά, ὅτι προσφορά, ὅτι θυ-
 μιάμα, ὅτι ὁπλοῦσαι ἐνώπιόν σου, ὅτι
 εὐρεῖν ἐλεῖ. ἀλλ' ἐν ψυχῇ συντετριμμένη, καὶ
 πνεύματι ταπεινώσειως προσδεχθείμεν, ὡς
 ἐν ὀλοκαυτώμασι κριῶν, καὶ ταυρῶν, ὡς ἐν μ-
 ρίσιν ἀρνῶν πιόνων. ὅπως γνέσθω ἡ θυσιά ἡ-
 μῶν ἐνώπιόν σου σήμερον, καὶ ἐκτελείσθω ἐπι-
 ὀφείσει. ὅτι ὄνειδος αἰχὺνη τοῖς πεποισμένοις ἐπι-
 σοι. καὶ νῦν ὄγκαλοθεῖμεν ἐν ὅλη καρδίᾳ, καὶ
 φοβούμεθά σε, καὶ ζήτομεν τὸ πρόσωπόν σου. καὶ
 κατααἰχύνῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ ποιήσομεν μεθ' ἡμῶν κα-
 τὰ τὴν ἐπιείκειάν σου, ὅτι κατὰ τὸ πλῆθος τῶν
 ἐλεῖς

ἰλέως σὸν. ἄγγελοῦ ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμάσιά σου, ὁ
 δὸς δόξαν ἑσὶ ὀνόματί σου κύριε. ὁ γίντραπείη-
 σαν πάντες γίνδαικνύμενοι τοῖς δόξοις σου κα-
 κά, καὶ κατακρυβεῖν ἑσὶ ἀπὸ πάσης δυνα-
 τείας, καὶ ἡ ἰχὺς αὐτῶν σιωτρεῖν. ὁ γνώτω-
 σαν ὅτι σὺ εἶ θεός, καὶ γίνδ' ὁξ' ἑφ' ὄλιω πῶ οἰ-
 κούμενω. **ΕΥΛΟΓΗΤΟΣ** εἶ κύριε ὁ θεὸς τῶν
 πατέρων ἡμῶν, καὶ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυ-
 ψόμενος εἰς αἰῶνας, καὶ δόλοζυμλίου τὸ
 ὄνομα ἑσὶ δόξης σου, τὸ ἅγιον, ἰὸ ὑπερύμνητον, καὶ
 ὑπερυψόμενον εἰς αἰῶνας. δόλοζυμλίον
 εἶ γίν' ἑσὶ ναῶ τῆς ἁγίας δόξης σου, ὁ ὑπερύμνη-
 τος, ὁ ὑπερυψόμενος εἰς τὸς αἰῶνας. εὐλογημέ-
 νος εἶ ὁ βλέπων ἀβύσσους, καθήμενος ὑπὲρ τῶν
 χερσίν, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψόμενος εἰς
 αἰῶνας. εὐλογημένος εἶ ὑπὲρ θρόνου δόξης ἑσὶ βα-
 σιλείας σου, ὁ ὑπερύμνητος, ὁ ὑπερυψόμενος
 εἰς αἰῶνας. εὐλογημένος εἶ γίν' ἑσὶ σερεώμα-
 τι τοῦ ὄρανῶ, καὶ ὑπερύμνητος, ὁ ὑπερυψόμε-
 νος εἰς αἰῶνας. **ΕΥΛΟΓΕΙΤΕ** πάντα
 τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-
 ψάτε αὐτὸν εἰς αἰῶνας. δόλοζυτε ἄγγελοι
 κυρίου, ὄρανοὶ κυρίου τὸν κύριον, ὑμνεῖτε ὁ ὑπερυ-
 ψάτε αὐτὸν εἰς αἰῶνας. εὐλοζυτε ὁ ὄλα τὰ πᾶ-
 τα τὰ ὑπεράνω τῶν ὄρανῶν, πᾶσαι αἱ δυνάμεις

κυρίῳ τῷ κυρίῳ, ὑμνεῖτε ἃ ὑπερυψῶτε αὐτῷ
 εἰς οὐδ' αἰῶνας. ὀλογοῦτε ἡλιοῦ, καὶ σελήνη, ἄ-
 στρα τῷ ὄρανῳ τῷ κυρίῳ, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-
 ψῶτε αὐτὸν εἰς οὐδ' αἰῶνας. εὐλογοῦτε πᾶς ὁμο-
 ῆροῦ, ἃ δρόσος πάντα τὰ πνεύματα τῶν κύ-
 ριου, ὑμν. καὶ ὑπερυψ. αὐ. εἰς οὐδ' αἰῶν. Εὐλο-
 γοῦτε πῦρ καὶ καῖμα, ψύχῃ, ἃ καύσωρ ἃ
 κύριου, ὑ. κ. ὑ. ἃ. εἰς τ. αἰῶν. εὐλογοῦτε δρόσοι,
 καὶ νιφετοί, πάγοι, καὶ ψύχος τῷ κυρίῳ. ὑ. κ.
 ὑ. αὐ. εἰς τ. αἰῶνας. Εὐλογοῦτε πάχλαι καὶ χιῶ-
 νες, ἄσραπαὶ, καὶ νεφέλαι τῷ κυρίῳ. ὑ. κ. ὑ. ἃ. εἰς
 τ. αἰῶν. Εὐλογοῦτε φῶς, ἃ σκότῃ, νύκτες, καὶ
 ἡμέραι τῷ κυρίῳ, ὑ. κ. ὑ. αὐ. εἰς τ. αἰ. Εὐλογοῦ-
 τε ἡ γῆ, ὄρη, ἃ ἔθνη, πάντα τὰ φυτόμλα γῆ αὐ-
 τῷ τῷ κυρίῳ. ὑ. κ. ὑ. αὐ. εἰς τ. αἰ. Εὐλογοῦτε πη-
 γαί, θάλασσαι, καὶ ποταμοί, κήτη, ἃ πάντα τὰ
 κινόμενα γῆ ὑδασι τῷ κυρίῳ, ὑ. κ. ὑ. αὐ. τ. αἰ.
 Εὐλογοῦτε πάντα τὰ πετεινὰ τῷ ὄρανῳ, τὰ θυ-
 ρία, ἃ πάντα τὰ κτήνη τῷ κυρίῳ. ὑ. κ. ὑ. αὐ.
 εἰς τ. αἰ. Εὐλογοῦτε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, εὐλο-
 γάτω ἰσραὴλ τῷ κυρίῳ. ὑ. κ. ὑ. αὐ. εἰς τ. αἰ.
 εὐλογοῦτε ἱερεῖς κυρίῳ, δούλοι κυρίῳ τῷ κυρίῳ,
 ὑ. κ. ὑ. ἃ. εἰς τ. αἰ. Εὐλογοῦτε πνεύματα, καὶ
 ψυχαὶ δικαίων, ὅσοι, ἃ ταπεινοί τῆ καρδίας
 τῷ κυρίῳ. ὑ. κ. ὑ. ἃ. εἰς τ. αἰ. Εὐλογοῦτε αἰε-
 τῶς

νία, ἀζαρία, μωσαὶλ τὸ κύριον. Ὑ. κ. Ὑ. α. εἰς τ. αἰ.
 * εὐλογεῖτε ἀπόστολοι, προφῆται, καὶ μάρτυρες
 κυρίου τὸ κύριον, Ὑ. κ. Ὑ. αὐ. εἰς τ. αἰ. εὐλογῶμεν
 πατέρα, καὶ υἱόν, καὶ ἅγιον πνεῦμα τὸν κύριον,
 ὕμνομεν, καὶ ὑπερυψῶμεν εἰς πάντας αἰώ-
 νας. ἀινῶμεν, εὐλογῶμεν, προσκυνῶμεν τὸν κύ-
 ριον, ὕμνουτον, καὶ ὑπερυψῶντες αὐτὸν εἰς αἰ-
 ώνας.

* Que in fine huius doxologiae addita leguntur, ea
 manifeste indicant posterioris aetatis autorem. Cum qui-
 dem semper dubitatum fuerit de hymni huius auctore to-
 tius. Quamvis ista appendix alterius quoque esse pos-
 sit, quam eius a quo hymnus fuit compositus.

Ζαχαρία τῷ πατρὸς Ἰωάννη τῷ βα-
 πτίστῃ. λδκᾶ. α.

Εὐλογητός κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐ-
 πισκέψατο, καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐ-
 τῷ, καὶ ἤγαγεν κίρας σωτηρίας ἡμῶν ἐν τῷ οἴκῳ
 Δαβὶδ τῷ παιδὸς αὐτοῦ. καθὼς ἐλάλησε διὰ
 στόματός ἀγίων τῶν ἀπὸ αἰῶνος προφητῶν.
 σωτηρίαν δὲ ἐχθρῶν ἡμῶν, καὶ ἐκ χειρὸς πᾶ-
 των τῶν μισούντων ἡμᾶς. ποιῆσαι ἔλεος μετὰ
 τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ μνησθῆναι διαθήκης

ἔργια αὐτοῦ, ὄρκου δὲ ὠμοσε πρὸς ἀβραάμ τὸν
 πατέρα ἡμῶν τὸ δῶναι ἡμῖν, ἀφόβως ἐκχερᾶς
 τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ῥυθύνοντας λατρείαν αὐτοῦ
 ἐν ὁσιότητι, Ἐ δικαιοσύνη ἐνώπιον αὐτοῦ πά-
 ρας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, Ἐ σὺ παιδίον
 προφήτης ὑψίστου κληθήσῃ, προπορεύσει γὰρ πρὸ
 προσώπου κυρίου ἐτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ, τὸ δῶ-
 ναι γνῶσιν σωτηρίας τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἐν ἀφίσει
 ἁμαρτιῶν αὐτῶν διὰ ἀπλάγχνα ἐλέους θεοῦ ἡ-
 μῶν, ἐν οἷς ἐπέκλυτο ἡμῖς ἀνατολή δὲ ὑψίστου
 ἐπιφάναι τοῖς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ θανάτου κα-
 θημένοις, τὸ κατευθῦναι αὐτὸν πρὸ ὁδοῦ ἡμῶν εἰς
 ὁδὸν εἰρήνης.

Εὐλογία τοῦ ἑλισαβέτ ἐπιπεπλεγμένα
 τοῦ ἀγγελικῶ ἀσπασμῶ.

Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ κύριος ἔμετά σὺ, δὲ
 λογημένη σὺ ἐν γυναίξιν, Ἐ δὲ λογημένη ἔσκαρ-
 πος τῆς κοιλίας σου, καὶ μακαρία ἡ ψισενύχασα,
 ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις σου τῆ πε-
 ρὰ κυρίου.

Ησαΐα. ιβ. μετὰφρασις.

Αἰνῶ πύριος ὁ λόγιων, ὁργιστοῦντο
 θυμὸς αὐτῶν σὺ ἀπείσπραπται, καὶ μὴν ἐπαύθη
 ἀλλαχθεῖς ὁ ἐλεημοσύνη, καὶ ἀπειρίτω οἴκτω,
 ἦν σὺ θεὸς σωτὴρ ἡμῶν ἔσται ἡμῶν πᾶσα.

εὐτὶ ἐπὶ ἡγίωσι αἰῶσι αἰεὶ φησὶ πτωχοὶ ὡς
 ἐν βῆμασι ἀτελευτήτοις, καὶ βασιλείῃ σφ.
 κῆρι & ἔρανοι & μῦνον & βίος αἰὸς ὑπάρχον
 ἀνέστω μοι, καὶ δόξης κτῆμι ἀγλαῶν ὄσση
 ἐς ταύτην γεγονὸς ἔρυσσας ἐμὲ ἐξ ὀλέθροιο.
 δῶρ δ' ἂν ἀπὸ ἀνάγκης σωτηρίον ὕδωρ,
 ἐπι δὲ φωνῆσας, ἀντήκισον ὑφρουσιθυμῶ.
 πᾶσι δ' ἔμνησον ἀνακτα βῶη κλέων κελαιδανῆ
 τῶνομα φωνῆσθ' ἐρόντι μίλι τ' ἀλαλαχμῶ,
 ἐκ θάλασσαν ψαλμοῖς γλυκύνθοις, ἢ βαρβίτη ἀύδῃ.
 ἄγγελος δ' ἐτιρογλώσσοισι παρ' ἰθυσί κῆρυξ
 εἰς αὐτὸν δόξα βίος ποιήσας ἐξ ἑαυτῆ
 παντοκράτωρ γνωρισθῆναι & κατὰ κῆρι & αἰων,
 καὶ βασιλῆος ὑψιστῶν ὡς ἀνθρώπων ὑπερφῶ.
 μνήμη δ' ἔποιε ὅλοιτ' ἔργων ἡν κῆρι & ἔριξε
 θαυμασῶν, μεγάλων, ἀνυπερβλήτων, περὶ φήμων.
 ἀλλὰ δειγείσθω, καθέσθον ὁ δὲ ἴν & ὄσση, ἕκαστος
 εἰς ὁ δὲ, ὅσ' ἰσάκωσ' ἴσα μὲν χθονὶ δῶλα γίνετο
 ὡς πᾶσι, λαὸς δὲ κατοικῶν ἀμφὶ σῶνα
 κῆρι ἀγαλλόμενος τ' ὑφρουσιθυμῶς τι, παρ' αὐτῶ
 μίσησ' ὅσ' ἰσάκωσ' βίος ἰσραὴλ & ἀκίτων,
 τῆς, τιτράκωσ' ἄγι &, πᾶν πῆρι τῶν, ἀμφοῖ &, ἀγῶσ,
 ἴσῶν ἰσραὴλ, τι, καὶ δόξα, καὶ ἰσχύς.

Ἰσακ. καμῆρ.

τωβ. ιγ.

Εὐλογητὸς ὁ θεὸς ὁ ζῶν εἰς πάντας αἰῶνας, καὶ ἡ
 βασιλεία αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς μασιγοῖ, καὶ ἐλεῖ, κα
 τὰ γὰρ εἰς ἅσθω, καὶ ἀνάγει, καὶ ὅκ ὄσση ὅς ἐκφεύ
 ξεται

ξεται τῆ χειρα αὐτοῦ. ὁμολογεῖτε αὐτῷ ἡ
 ἰοὶ ἰσραὴλ ἡνώπιον τῶν ἔθνῶν, ὅτι αὐτός ἐστι
 πειρῶν ἡμᾶς ἡν αὐτοῖς ἐκεῖ. ὑποδείξατε τῷ
 μεγαλωσίῳ αὐτοῦ, ἵνα ὑψῶτε αὐτὸν. ἡνώπι
 ον παντός ζῶντος, καθότι αὐτός κύριος ἡμῶν,
 καὶ ὁ θεὸς αὐτός πατήρ ἡμῶν εἰς πάντας αἰῶ
 ῶνας. καὶ μασιγῶσθε ἡμᾶς, ἡν ἰαῖς ἀδικίας ἡμῶν.
 καὶ πάλιν ἐλεήσει, καὶ συλλάξει ἡμᾶς ἐκ πάντων
 τῶν ἔθνῶν, ὅτι ἀδικοῦσθε ἡν αὐτοῖς, ἐὰν ἐπι
 σρέψατε πρὸς αὐτὸν ἡν ὅλη τῆ καρδίᾳ ὑμῶν, καὶ
 ἡν ὅλη τῆ ψυχῇ ὑμῶν, ποιήσατε ἡνώπιον αὐτοῦ
 ἀλήθειαν. τότε ἐπισρέψει πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὁ μὴ
 κρύψατε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ ὑμῶν. καὶ δεῖ
 ξαθεῖ ἅ ποιήσει μεθ' ὑμῶν, καὶ ὁμολογεῖτε
 αὐτῷ ἡν ὅλα τῶ σῶματι ὑμῶν, ἵνα ὑψώσθε
 τὸν κύριον ὅτι δικαιοσύνης, καὶ ὑψώσατε τὴν
 βασιλέα τῶ αἰῶνων. ἐγὼ ἡν τῆ γῆ ὅτι ἀρχαλα
 σίας με ὁμολογεῖμαι αὐτῷ, * καὶ δεκνύω τῆ
 ἰχὺν, καὶ τῷ μεγαλωσίῳ αὐτοῦ ἔθνη ἀμαρ
 τῶν. ἐπισρέψατε ἀμαρτωλοὶ, καὶ ποιήσα
 τε δικαιοσύῳ ἡν ὅπιον αὐτοῦ. τίς γινώσκει
 εἰ θελήσει ὑμᾶς, ἵνα ποιήσθε ἐλεημοσύῳ ὑμῶν.
 τὸν θεόν με ὑψῶ, καὶ ἡ ψυχὴ με τὸν βασιλέα
 τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀγαλλιάσεται τῷ μεγαλωσίῳ
 αὐτοῦ. λεγέτωσαν πάντες, ἵνα ὁμολογεῖτε
 αὐτῷ

σαν αὐτῶν, δικαιοσύνην ἔρξαλήμ, πόλις ἁγία,
 μασιγώσαι ὑπὸ τὰ ἔργα τῶν ἡρώων σου, καὶ πάλιν
 ἐλείψει αὐτὸ ἕως τῆς δικαίωρ, ἰδοὺ μολογὸς θεοῦ κυ-
 ρίου ἀγαθῶς, ἡ δὲ δόξα τὸν βασιλεῖα τῶν αἰώνων,
 ἵνα πάλιν ἡ σκηνὴ αὐτῶν οἰκοδομηθῆ ὑπὸ σοὶ με-
 τὰ χαρᾶς, καὶ εὐφρανῆ ὑπὸ σοὶ αὐτὸ ἐκείναι ἀίχμαλώ-
 τος, ὅτι ἀγαπήσαι ὑπὸ σοὶ αὐτὸ ταλαιπώρος εἰς πᾶ-
 ρας τὰς γενεὰς τῶν αἰώνων, εὐνη πολλὰ μακροῦ
 θῆν ἡξία πρὸς τὸ ὄνομα κυρίου τῆς θεῶν, δῶρα ὑπὸ χερ-
 σὶν ἔχοντες, δῶρα θεοῦ βασιλεῖ τῶν ὀρατῶν. γε-
 νεῶν γενεῶν αἰνέσσει σε, καὶ δώσουσιν ἀγαλα-
 λίασιν, ἐπικατάρτατοι πάντες οἱ μισθόντες σε,
 ὑπολογημένοι ἔσονται πάντες οἱ ἀγαπῶντες
 σε εἰς τὸν αἰῶνα. χάριτι, καὶ ἀγαλλίασαι ὑπὸ
 αὐτῶν ἕως τῶν δικαίων, ὅτι σωμαχθήσονται,
 καὶ εὐλογίησαι τὸν κύριον τῶν δικαίων, ὡς
 μακάριοι οἱ ἀγαπῶντες σε, χαρῆσονται ἅδι
 τῆ εἰρήνης σου. * καὶ μακάριοι ὅσοι ἐλυπήθη-
 σαν ὑπὸ πάσαις ταῖς μάστιξι σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ χα-
 ρῆσονται θεοσάμνοι πᾶσαν τὴν δόξαν σου,
 καὶ εὐφρανθήσονται εἰς τὸν αἰῶνα. ἡ ψυχὴ
 μου εὐλογεῖ τὸν θεόν τῆς βασιλεῖα τῆς μέγα, ὅτι
 οἰκοδομηθήσεται ἔρξαλήμ, ἡ ἀφείρω, ἡ σμα-
 ράτιδι, ὅτι λίθω ὑπὸ τῶν τῶν τέχνη σου, ὅτι οἱ πύργοι
 καὶ

καὶ οἱ προμαχῶνες ἐν χρυσίῳ καθαροῦ, ἑὶ αἰ πλε
 τῆσαι ἱερσαλήμ ἐν βυρύλλῳ * καὶ αὐθρακι, καὶ
 λίθῳ ἐκ σοσφείρ ψηφολογηθήσονται. ἑὶ ἔρδοσι πᾶ
 σαι αἰ ῥύμαι αὐτῆς ἀλλυλαία, καὶ αἰνέσονται λέγον
 τὸν, ὄλογιτός, ὁ θεός, ὃς ὑψώσε πάντας τοὺς
 αἰῶνας.

* Magnus es Domine. Vertit initium hoc Hiero-
 nymus.

* Mutata forma & loco hoc est, sententia non admo-
 dum mutata. Sic enim latina, quoniam ostendit
 maiestatem: Similiter & deinceps Græca alica
 bi à latinis discrepant.

* Hoc loco multa in latina interpretatione non les-
 guntur, que extant in Græca.

* Neq; Berylli, neq; Carbunculi nomen legitur in la-
 tinis. In quibus Smaragdi nomen est, hic non
 positum.

Ἀρσλημ Βυθίλας φαρεαῶν μωσῆς
 λέγει. ἐξόδου. ιε.

Ἀσωμην τῷ κυρίῳ, καὶ δόξας γὰρ διεδόξασαι
 ἔππον, καὶ ἀναβάτῳ ἐξήρριψον εἰς θάλασσαν βο-
 ρός, καὶ σκεπασῆς ἐγενετό μοι εἰς σωτηρίαν. ὁ
 τός με θεός, καὶ δόξασω αὐτόν, θεός τῷ πατρί
 με, καὶ ὑψώσω αὐτόν. κύριε σωτρίων πατρί-
 μες, κύριος ὄνομα αὐτοῦ, ἄρματα φαρεαῶν, καὶ τῶ
 δυνάμην

Δύναμις αὐτῆς ἐξήρψεν εἰς θάλασσαν ἐπιπέκτους
 ἀβάβυτας τρεῖς ἄβυθους κατέπνυψε γὰρ ἐρυθρὰ
 θαλάσση. πόντω ἐκάλυψε αὐτὸς, κατέπνυ-
 σεν εἰς βῆθον ὡσεὶ λίθος. ἡ δεξιὰ σου κύριε δι-
 δόξασαι ἰσχύϊ. ἡ δεξιὰ σου χεὶρ κύριε ἔθραυσεν
 ἐχθρὸς. **Ε**ὐπλήθει τὴν δόξην σου συνέτριψας
 αὐτὸν ὑπερναυτίος. ἀπέσειλας τὴν ὀργὴν σου, κα-
 τέφαγεν αὐτὸς ὡσεὶ καλάμῳ, καὶ διὰ πνεύ-
 ματος τοῦ θυμοῦ σου διέσει τὸ ὕδωρ, ἐπάγει ὡσεὶ
 τῆχος τὰ ὕδατα, ἐπάγει ἢ τὰ κύματα γὰρ μέ-
 σω τὴν θαλάσσης, εἶπεν ὁ ἐχθρὸς, διόξας κατα-
 λήψομαι, μεριῶ σκῦλα, ἐμπλήσω ψυχῶν μου,
 ἀνελῶ τῆς μαχαίρας μου, κυριεύσει ἡ χεὶρ μου. ἀπέ-
 σειλας τὸ πνεῦμά σου, ἐκάλυψε αὐτὸς θάλασ-
 σον, ἔδυσαν ὡσεὶ μόλιβδος γὰρ ὕδατι σφοδρῶς.
 τίς ὁμοίος σοὶ γὰρ θεοῖς κύριε, τίς ὁμοίος σοὶ; διε-
 δόξαμένον, γὰρ ἀγίοις θαυμασὸς, γὰρ δόξως ποιῶν
 τέρατα. ἰδέτεινας τὴν δεξιὰν σου, κατέπνυψε αὐ-
 τὸς ἡ γῆ. ὠδηνῆσας τῆς δικαιοσύνης σου τὸν
 λαόν σου ὡς ὅταν ὁρῶ ἐλυτρώσω. παρεκάλεσας τῆς
 ἰσχύϊ σου καταλύμα ἀγιόμου σου, ἤκουσαν ἔθνη,
 καὶ ὠργίσθησαν, ὡς δὲ ἴνους ἔλαβον κατοικῶντας φι-
 λιστιμῶν τότε ἔπαυσαν ἐγεμόνες ἐδῶμ, καὶ ἄρ-
 χοντες μωαβιτῶν, ἔλαβον αὐτὸς τρόμον. ἔτα-
 κησαν πάντες οἱ κατοικῶντες χαναάν, ἐπιπέ-

Οὐκ ἐπὶ αὐτὸς φόβῳ, ἐπὶ τρόμῳ, μεγέθει βραχί-
 νος σου ἀπολιθωτήτων σου, ἕως αὐτῶν παρέλθοι ὁ λα-
 ὸς σου κύριε, ἕως αὐτῶν παρέλθοι ὁ λαὸς σου ἵνα
 ἐκτίσω. εἰς ἀγαγὼν καταφύτου σου αὐτὸς εἰς
 ὄρῳ κληρονομίας σου, εἰς ἐτοιμοῦ κατοικητήρι-
 οῦ σου, ὃ κατεργάσω κύριε. ἁγίασμα ὁ ἴδιός σου
 σου αἰ χεῖρες σου, κύριε βασιλεύων τῶν αἰών-
 ων, ἡ ἐπὶ αἰῶνα, ἡ ἐτι. ὅτε εἰσὶ ἡλδην ἔπῳ
 φαραὼ σὺν ἄρμασι, καὶ ἀναβάταις, εἰς θάλασ-
 σαν, ἐπὶ πύργῳ ἐπὶ αὐτὸς κύριος τὸ ὕδωρ
 θαλάσσης, οἱ δὲ ἦοι ἰσραὴλ ἐπορεύθησαν διὰ ξη-
 ρᾶς ἡν μέσω τῆς θαλάσσης.

Θεὸν γεραίρει χίρα τίκτοσα ξένως.

Ωδὴ ἁννης ᾠδὴ ἑλκανᾶ, α. Βασι-
 λεῶν, β.

Εξερεώθη ἡ καρδία μου ἡν κυρία, ὑψώθη κέ-
 ρας μου ἡν θεῶν μου. ἐπλατύνθη σῶμα μου ἐπὶ ἔχ-
 θρὸς μου, εὐφράνθην ἡν σωτηρίῳ σου. ὅτι ἔκ δεξιῶν
 ἁγίου ὡς ὁ κύριος, καὶ ἔκ δεξιῶν δίκαιος ὡς ὁ θεὸς
 ἡμῶν, ἡν ἔκ δεξιῶν ἁγίου πλιῶ σου. μὴ καυχᾶ-
 σθε, ἡν μὴ λαλεῖτε ὑψηλὰ εἰς ὑπεροχῆν, μηδὲ
 θηλεθῆτω μεγαλοφροσύνην ἐκ τοῦ σώματος
 ἡμῶν. ὅτι θεὸς γνώσεωρ κύριος, καὶ θεὸς ἐπι-
 μάτων ἐπιτηδευμάτων αὐτοῦ, τόξον σωμάτων
 ἡν δένυσεν,

ἠδὲ γένῃσθε, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ περιέζωσαν δύναν-
 μι. πλήρεις ἄρτων ἠλαττώθησαν, καὶ οἱ παι-
 νῶντων ἤξηκαν γῆν. ὅτι σῆρα ἔτεκεν ἐπ' αὐ-
 τὴν πολλὴ γὰρ τέκνοις ἠδὲ γένῃσθε. κύριε θανα-
 τοῖ, ἡ ζωογονοῖ, κατὰ γαίης ἄδου, ἡ ἀνάγει.
 κύριε πτωχίζει, καὶ πλουτίζει, ταπεινοῖ καὶ ἀνυ-
 ψοῖ, ἀνίστα ἀπὸ γῆς πένητα, καὶ ἀπὸ κοπρίας
 ἐγείρει πτωχόν, τοῖς καθίσει αὐτὸν μετὰ δυνά-
 των λαοῦ, καὶ θρόνον δόξης κατακληρονομήσῃ
 αὐτῶν. διδοὺς εὐχλὴν καὶ εὐχομένην, ἡ γὰρ
 λόγησεν ἐν δικαίῳ, ὅτι ὅκ γινώσκεις δυνατὸς
 αὐτῆς γὰρ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, κύριε ἄγιε, μὴ καυ-
 χάσθω ὁ σοφὸς γὰρ τῆς σοφίας αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχά-
 σθω ὁ δυνατὸς γὰρ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, ἡ μὴ καυ-
 χάσθω ὁ πλούσιος γὰρ καὶ πλοῦτος αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ
 γὰρ τὸ καυχάσθω ὁ καυχώμενος, γὰρ τῶ σωτῆρι,
 καὶ γινώσκει τὸν κύριον, καὶ ποιῆσιν κῆμα, καὶ
 δικαιοσύνην γὰρ μέσω γῆς. κύριε αὐτῆς
 εἰς ἄραυτος, καὶ ἐβρόντησεν. αὐτὸς κρινεῖ ἄκρα
 γῆς δίκαιοι ὄν. καὶ δώσει ἰσχύον τοῖς βασιλευ-
 σιν ἡμῶν, ἡ ὑψώσει κέρας χριστῶν αὐτοῦ.

Δοξὴ εὐλογητικὴ τῆς Δαβίδ, β'.

Βασιλευσῶν, κβ'.

Κύριε

Κύριε πέτρα μου, καὶ ὀχύρωμά μου, ἢ ἄρα
 ῥόμβος ἐμοί. φύλαξ μου ἔσαι μοι, ὁ θεὸς μου. φύ
 λαξ μου ἔσαι μοι, πεποιθὼς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ, ἕ
 περασπιστὴς μου, καὶ κίρας σωτηρίας μου, αὐτὸς
 λήψω με, καὶ καταφυγή μου, σωτηρία μου, ἢ ἄρα
 καὶ σώσει μέ. αἰνεῖτόν ἐπικαλέσομαι κύριον, καὶ
 ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου σωθήσομαι. ὅτι περιέσχον με
 σωτρεῖ μοι θανάτου, καὶ χεῖμα ῥῆσι αὐτοῦ ἐ
 δάμνησάν με. ὡσίνες θανάτου ἐκκύλωσάν με.
 προέβησάν με σκληρότετες θανάτου, καὶ ἐπὶ
 θλίβεσάν με ἐπικαλέσομαι τὸν κύριον, καὶ πᾶς
 τὸν θεὸν μου βοήσομαι, καὶ ἐπακούσεται ἐκ ναὸ
 ἁγίου αὐτοῦ φωνῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου ἐν τοῖς
 ὠσίν αὐτοῦ, καὶ ἐταράχθη, καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ, καὶ
 τὰ θεμέλια τῆς ἔδρας ἐσείσθησαν, καὶ ἐτα
 ράχθησαν. ὅτι ἐδυμῶθη κύριος αὐτοῖς. ἢ αὐ
 ῥηκα πῶς ἐν ὄρει αὐτοῦ, καὶ πῦρ ἐκ σώματος
 αὐτοῦ κατέβη. ἄνθρακες ἔξεκαύθησαν ἐπ'
 αὐτῷ, καὶ ἐκλίνεθ' ἔρανός, ἢ κατέβη, καὶ γέ
 φος ὑποκάτω τῶν ποσσῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπέκλι
 σθη ἡ γῆ ἐπὶ τῷ χερσὶν, καὶ ἐπέτασθη, καὶ ὠφθη αὐ
 τῷ πῆρ' ἄνω ἀνέμων, καὶ ἔδειτο σκοτός ἀποκρυφῶ
 κῦτος. κύκλω αὐτὸς ἡ σκηνὴ αὐτοῦ, σκοτὸς ἕ
 διάτων ἐπάχνηεν ἐν νεφέλαις ἁέρων. ἀπὸ τοῦ
 φέγγος ἐγένετο αὐτῷ ἔξεκαύθησαν ἄνθρακες
 πυρός,

πύρος, ἢ ἐβρόντησεν ὡς ἔρανος ὁ κύριος, καὶ ὁ
 ὕψις ἔδωκε φωνὴν αὐτῷ, ἢ ἀπέσειλε βέλη,
 καὶ ἐσκόρπισεν αὐτὸς, ἢ ἤσραψεν ἀσραπλῶ, καὶ
 ἔσειπεν αὐτὸς, ἢ ὠφθησαν ἀφ᾽ ἑσθῆς θαλάσσης,
 καὶ ἀπέκαλύφθη θεμελίαι τῆς οἰκομένης ἐν τῇ ἐ-
 ωπιτιμῶσει κυρίου, ἀπὸ πνοῆς πνεύματός θυ-
 μῆς αὐτοῦ. καὶ ἔλαβέ με, καὶ ἔλαβέ με,
 καὶ ἔλαβέ με ὡς ἕνα τῶν πολλῶν. ἐξήντησάν με ὡς
 ἕνα τῶν πολλῶν, ἐκ τῶν μισόντων με, ὅτι ἐκρα-
 ταιώδησαν ὑπὲρ ἐμέ. προέφθασάν με ἐν ἡμέρα
 θλίψεως, καὶ ἐγένετο κύριος αὐτίς ἕργμά μου,
 καὶ ἔλαβέ με εἰς πλατυσμόν, ἢ ἔλαβέ με
 ὅτι ἠνδύκησεν ἐν ἐμοί, καὶ αὐτὰπέδωκεν ἐμοί
 κύριος κατὰ τῆς δικαιοσύνης μου, ἢ κατὰ τῆς
 καθαριότητος τῶν χειρῶν μου αὐτὰποδώσει μοι.
 ὅτι ἐφύλαξα τὰς ὁδοὺς κυρίου, ἢ οὐκ ἠσέβησα ἀπὸ
 τῆς θεῆς μου, ὅτι πάντα τὰ κρίματα αὐτῆς κατεραν-
 τίον μου, καὶ τὰ δικαιώματα αὐτῆς οὐκ ἀπέση-
 σαν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἔσομαι ἄμωμος αὐτῷ, καὶ προ-
 φυλάξομαι ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ αὐτὰπο-
 δώσει μοι κύριος κατὰ τῆς δικαιοσύνης μου,
 καὶ κατὰ τῆς καθαριότητος τῶν χειρῶν μου ἀπεί-
 ναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, μετὰ ὁσίων ὀσιωθή-
 σῃ, καὶ μετὰ ἀνδρῶν τελείῳ τέλει ἔσῃ, καὶ μετὰ
 ἐκλεκτῶν ἐκλεκτός ἔσῃ, ἢ μετὰ σρεβλῶν σρεβλῶν

θήση, καὶ τὸν λαὸν τὸν πῆλοισιν σώσεις, καὶ ὁφ-
 θελήσῃ ὑπερέφανον ταπεινώσεις, ὅτι σὺ φη-
 σίαι μοι τὸ σκότος μου, ὅτι γὰρ σοὶ δραμάμαι με-
 νόων, * Ἐγὼ ἔρῃ θεῶν ὑπερβύσομαι τῶ
 χυμῷ ἰσχυροῦ, ἄμωμῷ ἢ ὁδὸς αὐτοῦ, τὸ ῥῆμα κυ-
 ρίου πεπωρωμένον, ὑπεραπισθῆς ὡς πᾶσι τοῖς
 πεποιθῶσιν ἐπ' αὐτόν, ὅτι τίς ἰσχυρὸς πλιῶν κυ-
 ρίου; Ἐ τίς κτίσις πλιῶ τῷ θεῷ ἡμῶν, ὁ ἰσχυρὸς, ὁ
 κραταῖωρ με δυνάμει, καὶ ἔθετο ἄμωμον πῶ-
 ὄδιόν μου, τιδεῖς τὸς πόδας μου ὡς εἰλαφον, καὶ
 ὡπὶ τὰ ὑψηλὰ ἰσῶν με, ὁ διδάσκων χεῖρας μου
 εἰς πόλεμον, Ἐ πατάξας τόξον χαλκῶν ἐν βρα-
 χίονί μου, καὶ ἔδωκός μοι ὑπεραπισθῆσιν ὁμο-
 ρίας μου, καὶ ἡ ὑπακοή μου ἐπλήθυνέ με, πᾶσι
 τυνεῖς τὰ διαβήματά μου ὑποκάτω μου, καὶ ἐκ-
 ἔσαλεύθησαν τὰ σκέλη μου, * Διώξω ἐχθροὺς μου,
 Ἐ φανῶ αὐτοὺς, Ἐ ἔκλυον ἕως αὐτῶν συντε-
 λῶ αὐτοὺς, καὶ θλάσω αὐτοὺς, καὶ ἐκ αὐτῶν ἐκ-
 χύσεις με δυνάμει εἰς πόλεμον, κάμψας τὸς
 ἔστανισα μὲν ἐπ' ἐμὲ ὑποκάτω μου, καὶ ἐκ
 ἐχθροὺς μου ἔδωκός μοι νῶτον τῶν μισῶντιές μου,
 Ἐ ἔδανάτωσας αὐτοὺς, βοήσονται, καὶ ἐκ ἔσταν
 βοηθῶν, πῶς κύριον καὶ ἐκ ἐπὶ κτῆσιν αὐτῶν
 καὶ ἐλίανα αὐτοὺς ὡς χνῶν γῆς, ὡς πηλὸν ἄβυσ-

ἤκου ἑλέπηννα αὐτὸς, καὶ ῥύση με ἐκ μαχάρι
 ρας λαῶν, φυλάξη με εἰς κεφαλῶν ἐθνῶν. λαὸς
 ὁρᾷ ἐγνώιδόλευσέ μοι, εἰς ἀκοήν ὡτίς ὑπὴ
 κσάε μσ. ἦοι ἄλλότριοι ἐψεύσαντό μοι, ἦοι ἄλλ
 λότριοι ἀπορρήφισονταί, καὶ σφαλῶσιν ἐκ τῶν
 συγκλεισμῶν αὐτῶν. Ἰὴ κύριε, καὶ δύλογη
 τὸς ὁ φύλαξ μσ, καὶ ὑψωθήσεται ὁ θεός μσ ὁ φύ
 λαξ τῆ σωτηρίας μσ. ἰσχυρὸς κύριος ὁ διδύς ἐκ
 δικήσεις ἐμοί, καὶ παιδεύων λαὸς ὑποκάτω
 μσ, ὁ δὲ ἀγαγῶν με δὲ ἐχθρῶν μσ, καὶ τῶν ἐ
 πιγερομένων ἐπ' ἐμέ, ὑψώσεις με, δὲ αὐθρῶν
 ἀδικημάτων ῥύση με. διὰ τῶν δὲ ὁμολογήσο
 μά σοι κύριε, ῥῆθνεσι κύριε. καὶ τῶν ὀνόματι
 οσ φαλῶ, μεγαλύνω τὰς σωτηρίας τῶ βασι
 λείας αὐτοῦ, ὁ ποιῶν ἐλεῶ τῶ χρισῶ αὐτοῦ, τῶ
 λαβιδ, καὶ τῶ σπέρματι αὐτοῦ ἕως αἰῶν.

* Quod hoc loco ponitur ἰσχυρὸς, id Latinus inter=
 pres fecit, Deus.

* ἡ γραμῶ, uera scriptura, ut opinor, ἀφανῶ, id est de=
 lebo. in Latinus est conteram.

* Et ab his dissentit latina interpretatio, que est ta=
 lis. filij alieni resistēt mihi, auditu auris obedient mihi:
 filij alieni defluerūt, & cōtrahentur in angustijs suis.
 Etsi istud, auditu auris obedient mihi, quod precedit
 in Grecis, utrum suo in Latinis loco positū sit, an non;
 queri potest.

Εὐχαισήμερος προσευχή Ἰζεκίας Βασι-
σιλέως, ἡ (αἰ) λη.

* Εγὼ εἶπα γὰρ ὅτι ὕψι τῶν ἡμέρων μου, προ-
ρεύσομαι γὰρ πύλαις ἁδὲς, καταλείψω τὰ ἐπι-
λοιπὰ ἐπίλοιπα, εἶπα, ὅκτι ἐμὴ ἰσχύς τὸ σωτήριον
οὐκ ἐστὶν ἐν τῆς γῆς ζώντων, ὅκτι ἐμὴ ἰσχύς
τὸ σωτήριον οὐκ ἐστὶν ἰσραὴλ ὑπὸ γῆς, ὅκτι ἐμὴ ἰσχύς
* ἀνδρωποῦ μετὰ κατοικόντων. ἔξελιπον ἐκ
Ῥι συγγενείας μου, κατέλιπον τὸ ἐπίλοιπον Ῥι
ζωῆς μου, ἔξῆλθε, καὶ ἀπῆλθε ἀπ' ἐμοῦ ὡς περὶ ὅκα
ταλύων σκηνῶν πῆξας, τὸ πνεῦμά μου παρ' ἐμοῦ
ἐγένετο ὡς ἰσὸς ἐρίδου ἐγγίσεως ἐκτεμῆσθαι,
γὰρ τῆς ἡμέρας ἐκείνης παρεδίθην ἕως πρωῆς, ὡς λέ-
γων τις ὅτι σιωπῆσθαι πάντα τὰ ὄσα μου, ἀπὸ
γὰρ τῆς ἡμέρας παρεδίθην ἕως νυκτός, ὡς χελε-
δῶν ὅτι φωνήσω, καὶ ὡς περὶ ἑστῆ ὅτι μελε-
τήσω, ἔξελιπον γὰρ μου οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπὸ τῆς βλά-
πην εἰς τὸ ὕψος τῆς ἐρανῶ πρὸς τὸν κύριον, ἕως
* ἔξελετό με, καὶ ἀφείλετό με τὴν ὀδύνην τῆς
ψυχῆς, κύνει περὶ αὐτῆς γὰρ ἀναγέλιθοι, ἕως
ἔξυγερῆς μου τὴν πνοῶν, ἕως παρακληθεῖς ἐξο-
γα, εἶδο γὰρ μου τῆς ψυχῆς ἵνα μὴ ἀπόληται,
καὶ ἀπέριψας ὀπίσω μου τὰς ἁμαρτίας, ὅτι γὰρ
οἱ γὰρ ἁδὲς ἀνέσουςί σε, ὅτι οἱ ἀποθανόντες οὐ
λογήσουσί σε, ὅτι ἐέλπιθουσιν οἱ γὰρ ἁδὲς τὴν ἐλεη-
μοσύνην

μοσύνω σου, οὐ ζῶντες δύλογός σοι σε, ὁμ τρὸ
 πορ κὰ γῶ. ἀπὸ * γὰρ εἰ σήμερον παιδία ποιή
 σω ἂ ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην σου εἰ σω
 τηρίας μου, καὶ ὃ παύσομαι δύλογόν σε μετὰ
 ψαλτηρίας πᾶσαι τὰς ἡμέρας τῆ ζωῆς μου, κατῆ
 ναυτι τοῦ οἴκου τοῦ θεοῦ.

* Fortasse verum sit, ὅτι τῶ ἡμίσει. Sic enim Latinus in-
 terpres, In dimidio dierum meorum.

* Latina sic, non aspiciam hominem ultra, & habi-
 tationem quietis.

* Multa in Græcis desunt hoc loco, quæ in latina in-
 terpretatione leguntur, unde & assumi illa par-
 fuerit.

* Etiam hoc loco diuersa sunt Græca à Latinis, quæ
 diligentia studij eorum qui ista legent conferri
 poterunt.

Ἦμνοϛ τῆς ἰσθμῆ. ἰσθ. 15.

* Ἦμνήσω τῷ κυρίῳ Ἦμον, καὶ αἶνον. κύριε
 μέγας εἶ, καὶ ἐνδοξοϛ, θαυμασὸς, γνῖχ' αὐ-
 πέρβλητοϛ. σοὶ διδουσάτω πᾶσα ἡ κτίσις
 σου, ὅτι ἐπάς, καὶ ἐγενήθησαν. ἀπέειπας τὸ
 πνεῦμά σου * καὶ ὠκοδόμησε. καὶ ὃκ ὄσιν ὅς αὐ
 τισήσεται πῆ φωνῆ σου. ὅρη γὰρ ἐκ θεμελίῳ
 σὺν ὕδασι σαλευθήσονται, πέτραι δὲ ἀπὸ προ-
 σώπτου σου ὡς κηρὸς τακῆσονται. ὡὶ δὲ τοῖς φο

Ἐξ μὲν οὖν σὲ σὺ δ' ἰλατεύσεις αὐτοῖς. ὅτι μὴ
 κρῶν πᾶσα θυσία εἰς ὄσμιν δυνάδ' ἵας, κ' ἐλάχισ-
 στον πᾶν εἶαρ εἰς ὄλοκαύτωμά σου. ὁ δὲ φοβούμε-
 νος τὸν κύριον μέγας διαπαντός. καὶ ἔθεντο
 ἐπιφανισαμλίοις ἵδ' γίνεαι μὲν. κύριος πάντοτε
 τῶν ἐκδικήσει αὐτὸς ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, δίδου-
 σὺν, καὶ σκόληκας εἰς σάρκας αὐτῶν, κ' κλαί-
 ονται ἐν αἰδίσει ἕως αἰῶν.

* In Latinis est, Cantemus hymnum Domino, hym-
 num novum cantemus Deo nostro. Adonai do-
 mine Deus. &c.

* In Latinis paulo aliter, creata sunt, pro φροδύμα-
 σι.

Ἐξομολόγησις ἰησοῦ ἰδ' σερᾶχ.
 μετὰ νεθετήσεως.

Ἐξομολογήσομαι σοι κύριε βασιλεῦ, καὶ αἰ-
 νήσω σὲ τὸ θεὸν σωτήρᾳ μου. ἔξομολογήσομαι τῷ ὀ-
 νόματί σου, ὅτι σκεπασῆς, κ' βοηθὸς ἐγένεο μοι,
 καὶ ἐλυτρώσω τὸ σῶμά μου ἐξ ἀπωλείας, καὶ
 ἐκ παγίστου διαβολῆς γλώσσης, ἀπὸ χειρῶν
 ἐργαζομένων ψεύδι. καὶ ἐναντιοδραΐδου
 κώπων μοι ἐγένεο βοηθός, κ' ἐλυτρώσω με κα-
 τὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐλέους τῶν ὀνομάτων σου, ἐκ
 βρυγμῶν

Βρυγμῶν ἰτοιμῶν εἰς βρῶμα. ἐκ χειρὸς ζυτῶνα
 τῶν τῶν ψυχῶν μὲ, ἐκ πλειόνων θλίψεων ὧν
 ἔχου ἀπὸ πνιγμῶ πυρὸς κυκλάδων. ἐκ μίση
 πυρὸς ἐκ δέξικαυσα ὁ ἐκ βάθου κοιλίας, ἢ ἀ-
 πό γλώσσης ἀκαθάρτου, ἢ ἐκ λόγου ψευδοῦς, βα-
 βασιλεῖ διαβολῆ, ἐκ γλώσσης ἀδίκου. ἢ γῆσιν
 ἢ ὡς θανάτου ἢ ψυχῆ μου, καὶ ἢ ζωῆ μου ἢ ἰγῆς
 ἀδίκου κατωτάτου. περιέχου με πάντοτε, καὶ
 ἐκ ἡμῶν βοηθῶν. γίνεσθε μοι εἰς ἀντίληψιν ἀν-
 θρώπων, καὶ ἐκ ἡν. καὶ ἐμνήσθη τὸ ἔλεος σου
 κύριε, καὶ τὴν ἐργασίαν ταύτης ἀπὸ αἰῶνος. ὅτι
 ἔλαβον ἐσὺ ὑπομένοντας, καὶ σώσεις αὐτοὺς ἐκ
 χειρὸς ἐχθρῶν. ἢ αὐτῶν ἀπὸ ὀργῆς ἐκεταίαν
 μου, ὁ ὑπὲρ θανάτου ῥήσεως ἐδέχθη. ἢ ἐπεκα-
 λεσάμην κύριον πατέρα κυρίου μου, μὴ ἐγκα-
 ταλιπέμ με ἐν ἡμέρα θλίψεως, ἐν καιρῶ ὑπε-
 ρφανῶν ἀβοηθησίας. αἰνέσω τὸ ὄνομά σου ἐν δε-
 λεχῶς, ἢ ἐμνήσω σε ἐν ἔξομολογήσει, ἢ εἰσηκῆ
 διὴ ἢ δέσεις μου. ἔσωσας γὰρ ἡμῶς ἐξ ἀπωλείας.
 ἢ ἐξείλας με ἐκ καιροῦ πονηροῦ. διὰ τῶν ἔξομολο-
 γήσομαι, ὁ αἰνέσω σε, καὶ ἐυλογήσω τὸ ὄνομά
 σου κύριε. ἔτι ὧν νεώτερο πλὴν πλανηθῆναι
 με, ἐζήτησα σοφίαν προφανῶς ἐν προσευ-
 χῇ μου ἐναντιναὸ ἡξίου περὶ αὐτῆς, καὶ ἔως

ἔχοντες ἐκζητήσω αὐτῶν. ὅτι αὐτοὺς ὡς περὶ καρ-
 διας σαφυλῆς δύφραίνθη ἡ καρδία μου ἐν αὐτῇ,
 ἐπέβη ὁ πῶς μου ἐν δύβυτητι, ἐκ νεότητός μου ἐ-
 χνεομαι αὐτῶν. ἐκλίνα τὸ ὄσ μου ὀλίγον, καὶ ἴδτε
 ἔαμίω, καὶ πολλῶν ἔντρον ἐμαυτοῦ παιδείαν.
 προκοπή ἐγένετό μοι ἐν αὐτῇ. Ἰδοὺ δισιδόντι μοι
 σοφίαν δώσω δύναμις. διανοήθην γὰρ τὸ
 ποιῆσαι αὐτῶν, καὶ ζυλάσσαι τὸ ἀγαθόν, καὶ ὃ
 μὴ ἀέχουθῶ. Διαμεμάχηται ἡ ψυχὴ μου ἐν αὐ-
 τῇ, καὶ ἐν ποιήσει λιμὸς διηκειβασάμιω. τὰς χε-
 ρὰς μου ὄξε πέτασα πρὸς ὑψῶ, ἵνα τὰ ἀγνοήμα-
 τα αὐτῆς ἐπενόησα. τῶν ψυχῶν μου κατέβηθυνα
 εἰς αὐτῶν, καὶ ἐν καθαρισμῶ ἔντρον αὐτῶν, καρ-
 δίαν ἐκλήσάμιω μετ' αὐτῶν ἀπ' ἀρχῆς, διὰ ὅτι
 ὃ μὴ ἐγκαταλείψῶ, ἵνα ἡ καρδία μου ἐταράχθη
 ζητῆσαι αὐτῶν. Ἰδοὺ ἐκτίθειμι ἀγαθὸν
 κτήμα. ἴδωκε κύριος γλῶσσαν μου ὀμίον μου, καὶ
 ἐν αὐτῇ αἰνέσω αὐτόν. ἐγγίσατέ μοι ἀπαιδευ-
 τοι, καὶ αὐλίσθητε ἐν οἴκῳ παιδείας. διότι
 ὑμερεῖτε; ἢ τί λέγετε ἐν τῶτοις. καὶ αἱ ψυχὰς
 ὑμῶν διψῶσι σφόδρα. ἠνοῖξα τὰ ὄμα μου, καὶ
 ἐλάλησα. κτήσαδε ἑαυτοῖς ἄνευ ἀργυρίου. τὸν
 τράχυλον ἡμῶν ὑπόθεθε ὑπὸ ζυγόν, καὶ ἐπι-
 δεξάσθω ἡ ψυχὴ ὑμῶν παιδείαν. ἐγγὺς ἔστι
 ἔντρον αὐτῶν. ἴδτετε ἐν ὀφθαλμοῖς ὑμῶν ὅτι ἐ-
 κοτώιασα

κοπίασαι, καὶ εὖρον ἔμαυ τῷ πολλῷ ἀνάπασ-
 σιμ, μετὰ χετε παιδείας γὰρ πολλῶ ἀριθμῶ ἀρ-
 γυρίσ, καὶ πολλῷ χρυσὸν κτήσασθε γὰρ αὐτῆ. δι-
 φραυθεῖν ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὡς τῷ ἐλεῖ αὐτῶ, καὶ
 μὴ ἀίχμηθεῖτε γὰρ αἰνέσει αὐτῶ. ἐργάσασθε τὸ
 ἔργον ὑμῶν πρὸς καρῶ, ἵ δώσῃ τὸν μισθὸν ὑ-
 μῶν γὰρ καρῶ αὐτῶ.

Ἑμνησις ἀγνῆς μητροπαρθένου
 κόρης.

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μετὰ τὸν κύριον, καὶ ἀγαλ-
 λίασε τὸ πνεῦμά μετὰ ὡς τῷ θεῷ τῷ σωτηρί-
 με. ὅτι ἐπέβλεψεν ὡς τὴν ταπείνωσιν τοῦ δού-
 λου αὐτῶ. ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νιῦ μακαριῶσί με
 πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ
 δυνατὸς, ἵ δόξῃ τὸ ὄνομα αὐτῶ, ἢ τὸ ἔλεος αὐ-
 τῶ εἰς γενεὰν ἢ γενεὰν τοῖς φοβημένοις αὐτόν.
 ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτῶ, διεσκόρω-
 σεν ὑπερηφάνους διανοίαν καρδίας αὐτῶν. κα-
 θῆκε δυνάστας ἀπὸ θρόνων, ἵ ὕψωσε ταπει-
 νός, κενῶντας ἐνέωλησεν ἀγαθῶν, καὶ πλά-
 τῶντας ἵσχυροὺς ἐκένωσε. ἀντελάβετο ἰσραὴλ
 παιδίον αὐτῶ, μηροῦναι ἐλεός. καθὼς ἐλάλη-
 σε πρὸς τὸς πατέρας ἡμῶν τῷ ἀβραάμ, ἵ τῶ
 ἑσπέρματι αὐτῶ ἕως αἰῶν.

Ὑμνος ἐξιτήριος, τῶν συμμεῶν
μετάφρασις Ἰωαχέμου.

Νυνὶ χρόνῳ ποτὶ σὸς λύπης ἀπὸ κύριε δόλορ
σίμκατὰ ῥήμα μετ' εἰρήνης οὐτιδύριοντα.
ὀφθαλμοῖς γὰρ ῥιμῶσι τὸρ σωτήριον αὐτὸς
εἰσεῖδον, κατιναυτι παρσκιωασμῶν ἰθύνῳ
πάντων, ὅσα τρίφει πολυφιβῶς ἰδρανα γάινε.
ἔτα φῶς τελευγίς οὐ ἰθῆσι πᾶσι φακίον,
δόξα δ' ἰσραήλ ἀγατῆ λαὸν ἰφίλλον
εἰσοκ' ἰπ' αἰώνων αἰώνις ἰλιχέουσται.

Ὑμνος δοξολογίας καθολικῆς.

Δόξα γν' ὑψίσοις θεῶ, καὶ ὑπὸ γῆς εἰρήνη,
ἀνθρώποις οὐλοκία. αἰνῶμιλί σε, δόλοξομιλί
σε, προσκιωοῦμιλί σοι. Δοξάζομιλί σε, εὐχασ
ριδῶμιλί σοι διὰ τὴν μεγάλην δόξαν σου. ὦ κύ
ριε βασιλεῦ ἔρανε, ὁ θεὸς πατὴρ παντοκρά
τωρ. ὦ κύριε, μονογενὴς υἱός, ἰσοδύναμις, ἰσο
μαχίμιος. ὦ κύριε, θεὸς, ἀμνός θεὸς πατρός.
ὁ αἴρων τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου, ἐλεῆσον ἡμᾶς.
ὁ αἴρων τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου, δόξα σοι τὰς
σείσεις ἡμῶν. ὁ καθέμιλος γν' δεξιᾶ πατρός,
ἐλεῆσον ἡμᾶς. ὅτι σύ μόνος ἅγιος κύριος, σύ
μόνος κύριος, σύ μόνος ὑψίστος, ἰησοῦ χριστοῦ,
σὺν

σὺν πνεύματι ἁγίῳ, ἐν λόγῳ θεοῦ πατρὸς . ἀ-
μῶν.

Ὑμνος εἰς τὴν θείαν τριάδα.

Πάντα ἐξ ἡμῶν καὶ προσκυνήσιν ἅπαντα
κτίσματα, καὶ θεῶν συνδοξάσθ' ἰσοτιμῶς
ἀδρανστομ φύσις ἐνόητ' αἰώνιον ἀγῶν
αἰδὲς φάτος το ποιήσαντ' ἐπέστα.
σὺ γὰρ ἕως αἰῶν ἐόντ' ἐκτίσθησ' ἑαυτῶν,
καὶ κτίσθησ' αἰδὲς ζωῆς ὅτ' ὀλωλότ' ἑαυτῶν,
ἔργον αἷος ἀγάπης ὑπερβόησ' ὅσον ἀγαθόν.
ἡ σὺ πάσῃ θεῶν ἀειτίμων, ὡς πληγὴν ἑλεῖμασ
πάντα κίων σῶσαν, καὶ ῥυθμῶν ὅ, καὶ ὀφείλων.
πίστον ἑλευθερίας ἀῶρο μθῆσαν τὴν ἀθάνατον.
οἱ δὲ προσκυνοῦντες ἐν ἡμῶν μόνω θεῶ αἰῶν,
ἔκρας ὅ, ὅσον ἀνίκητον δύναμίστι μεγίστη,
οἱ δὲ ὕμνος ἀδοντες ἀνάμασιν λογικῶν τε
αἰνῶσις θυσιῶν προσεγγησιν ἡμῶν πάντα,
καὶ εἰς ἀφροντὸν καὶ ἔνομα σὺν καλίοντι,
πάσα γὰρ ὅσην τιμὴν τιμῆτ' ἀρετήτις
ὑψιστοῖ ἀγῶν, πανυπερτάτη, ἀθανάτου,
ἐκρυβῶ, δλωατο, χριστῶ θεῶ, ὡς περ ἑαυτῶν
ἀρχῶν, καὶ νῦν, καὶ εἰς αἰῶνας ἅπαντας.

Ἰωαχὴμ

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΓΕΝΕΟΛΙΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΣΩΨΘΙΣ.

ΝΥΠΩΤΙΚΟΣΥ ΠΕΙ ΤΡΙΣ ΠΟΣΤΗΚΟΣΙΟΥ
 ΧΕΜΑΤΩ ΞΑΡΧΩ ΔΙ ΔΙ ΠΡΕΠΛΗ ΤΡΩΗ,
 Η ΠΟΤΙ ΤΕΙΣ ΠΡΟΤΕΡΩΣΙ ΔΙ ΞΜΑΤΑ ΠΟΤΕΚΙΔΩΣ,
 ΠΙΜΠΛΩΝ ΙΝ ΉΛΙΑΚΟΝ ΠΩΤΑΚΙ ΛΗΓΕ ΦΑΘ.
 ΑΙΔΙΣ ΒΙΟΣ ΑΙΔΙΩ ΠΑΤΡΟΣ ΥΟΣ ΙΤΙΧΘΗ,
 ΑΧΡΑΝΤΙΟ ΛΑΒΩΝ ΣΑΡΗ ΑΠΟ ΠΑΡΘΕΝΙΚΗΣ
 ΑΤΕΤ ΉΜΜΗΓΩΝΤΟ ΔΑΒΙΔΙΔΩ ΑΝΔΡΕΙ ΓΟΝΙΘΛΩ
 ΟΥ ΝΑΨΑΡΑΩΝ ΟΙΚΙ ΉΧΩΣΑ ΠΟΛΕΙ.
 Η ΓΑΡ ΚΑΙ ΡΟΣ ΕΠΗΛΘΟΝ ΑΓΩΝ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΨΡΑΝ,
 ΔΙ ΤΙ ΒΙΩ ΒΕΛΛΗΣ ΔΥΔΟΚΙΝΗ ΤΙΛΙΣΑΣ,
 ΉΤΙ ΒΙΩ ΛΟΓΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΠΡΩΠΑΡΟΙΘΟΝ ΑΠ ΑΝΤΩΝ
 ΑΙΩΝ ΙΟΝΤΑ ΘΕΩΝ ΒΕΟΦΑΝΗ ΤΙ ΓΟΝΟΝ,
 ΕΚ ΠΑΤΡΟΘΩ ΠΙΜΦΘΙΝΤ ΉΔΙ ΓΗΝ ΜΟΡΦΗΝ ΑΝΓΙΛΙΔΩ
 ΔΑΛΕΙΑΝ ΒΡΟΤΙΩ ΣΩΜΑΤΙ ΓΕΝΑΜΕΘΟΝ.
 ΚΑΙ ΤΟΤΙ ΔΙ ΠΡΟΣΙΕΠΙ ΦΙΛΩΝ ΓΟΡΕΤΗΣ ΒΙΟΣ ΥΟΥ
 ΕΚ ΠΑΤΡΙΝΗΣ ΜΥΧΕΘΟΝ ΦΘΗΓΓΟΜΕΝΩ ΚΡΑΔΙΩΣ,
 ΕΡΧΟ ΜΕΝΟΥΓΕΙΣ ΤΙΝΩ ΑΧΡΟΝΟΝ, ΑΙΩΝ ΨΑΡΧΩΝ,
 ΛΑΜΠΡΩΝ ΑΝΚΡΑΨΩ ΝΥΔΙΩ ΉΧΩΝ ΓΗΝΤΗΣ,
 ΉΧΩ ΚΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΚΡΗΜΝΟΝ ΕΙΛΔΩΣ,
 ΛΥΤΡΟΝ Ψ ΠΕΡΒΡΟΤΗΣ ΙΑΨΩΔΩΝ Ψ ΦΥΣΙΩΣ.
 ΗΣ ΠΕΡΙ Τ ΑΙΩΝ ΙΝΑΔ ΉΝΙΤΗΣ, ΙΛ ΑΣΑΟ Τ ΕΡΓΙΩ
 ΗΜΕΤΕΡΩΝ, ΦΑΨΚΩΝ ΑΥΤΟΣ ΑΠ ΑΝΤΑ ΤΙΣΕΝ
 ΉΣΑΙΣ Τ ΉΤ ΉΝΟΧΩ ΚΕΙΝΗ ΠΑΡΑ ΠΙΜΑΨΩ ΉΣΑΨΤΕ
 ΑΜΠΛΑΚΙΩΝ ΑΝΘΜΩ ΚΑΘΩ Ψ ΑΡΠΕ ΔΙΚΩΝ.
 ΤΟΝΔ ΑΠ ΑΜΕΙΒΙΜΕΝΩ Ψ ΠΡΟΣΙΦΗ ΠΑΤΕΡ ΨΝ ΒΙΟΣ ΥΟΣ,
 ΠΑΝΤΑ ΚΑΘ ΉΜΕΤΕΡΩΝ ΝΟΥΜ ΤΑΔ Ή ΠΑΡΦΡΑΨΑΟ.

τῶν γὰρ ὑποσχισίῳν μέμνημαι ἡμετέρων
 καὶ κατ' ἔργον ἔργα πάντα βέλματα τῶν.
 ἡ πρὸς τ' ἀγγέλου αὐτῆ ἡ ἔω Γαβριηλὸν ἰδὲ τῶν
 αὐτὰ ἀθέσται ὄψις ἰσάουτον.
 βίαι ἰδί πῆσι θεῶν βίαιον τὸ πρὸς παρθένον ἀγγέλου
 ἡ γὰρ πρὸ πασάντων τῶν δι' αὐτῆ χάριτος
 ἡσι θεῶν μητὴρ ἀμίαντος ἰσοσ γένεσθαι,
 κείνη δ' ἡμετέρης λόγια κατεπιφρονέει.
 αὐτὰρ ὁ βῆ κατ' ὄλυμπον ἰωεὶ θεῶν ἰκλυε φωνῆ
 ἡμετ' ἐκ δαίμων φύλον ἐς ἐν πατόρων
 ἡδ' οὐρανῶν πόλει ναζαριδί παρθένον, ἡ πῶ
 σχοίνας δις σολύμων καὶ ἀπὸ πῶν ἱερῶν.
 ἡ χίτε πρὸς βερίλω αὐμῶν γαλιλαί' ἀναχωρεῖ
 καὶ βλίπει κῆνος ἔγγιον εἰς θαλάσσης.
 αἰψά δι' παρθένην καὶ τοῖσι ἔπισιν προσέειπεν
 ἔγγυθι πρὸς κείνῳ ἀντιπρόσωπον ὄρων,
 ἡράνιον δὲ φάσθ' ἀγγηλικοῖσιν ἄνω ὄσοις,
 ἐκ τῶματ' ὁ δ' αὐθιῶν ἀνδρῶν ἰεὶ βροτίλω.
 παρθένη θεοῦ χάρις καλλῶνυμε χαίρει μαρία,
 παντοκράτωρ μετὰ σὺ κύριος ἡ δὲ θεός.
 ἀλλοτρίῳ δ' ἰδίῳ σίβον ὁ πάσαισι γυναιξί.
 αὐτὰρ ἰδὼσαν ὁ δὲ τίω δ' ἰτ' ἀραξε λόγος.
 σκίπτειτο δ' ὄρκατὰ θυμὸν ὄθιντ' ἡ δὲ ἀγγιλ' ὄντ'
 καὶ τίν' ἄσπασμὸν τοῦ ὄντι λόγος.
 τίω δὲ παρθερίων ἀγαθῶν ἰωεὶσι προσέειπε
 ἀγγιλ' ἡδ' ἀπαλῶν ἡλιφύβον πραπίδων,
 παρθένη θεοφιλὴς μὴ δειδύχθαι δὲ μαρία
 ἐκ πλάσσει κατὰ σὸν ἔμμεσι τοῖσι δὲ νόον,
 ἀγγιλήν χάριτος τι φέρω βαλῆς τε θεῶν,
 παρθενηκῆ λήψε γὰρ σίρι τῆσιν ὄντι.

καὶ τίς φίλον ἔσται, ὅς ἐστι δ' ἄνθρωπος,
 σφόνδι' ἀπὸ λαοῦ ἰὸν σέβει ἀμαρτίαν.
 εἰς αὐτὸν δὲ μέγας, καὶ δὴ καλίσσεν ἅπαντας
 ἰψίσοι ἀειψοῦντα βίῳ.
 ἐν δὲ λόγῳ καθεῖναι κείνον πατὴρ εἰς δαβὶδ, ὅς
 ὅς ἔρουντ' ἐμὶ σοὶ ταῦτα προῦκιν, θίεις.
 Ἡ δ' ἰακωβέας βασιλείας σκηπτοῦ καθεῖναι
 πατρὶ ἀτιμώτερον σὺς κρᾶτ' αὐτὸ λαβῶν.
 ὡς ἔφατ' ἡ δ' ἐτι μάλ' ἔλεον ἐθαυμάσθη αἴσα,
 πρὸς τ' ἰσὶ δ' ἄρα ἰὸν τοῖα δὲ πρὸ βίω ἴση.
 πᾶς δὲ σὺ τὸτ' ἔρημας, ἐγὼ τὲ γὰρ ἀνδρακάτοις αἰ
 μηδένα, καὶ κατὰ νῦν σέθεν ἐμὶ λόγῳ
 ἰσὶ γὰρ, ἄγγελ' ἔπ' ἄφαντος, ἀκήρατ', ἀγνή
 τὸτο δ' ἐπιχέμενον πνεῦμα ἁγίου τελέσει.
 ὁψίσοι δ' ἰσὶ σοὶ δύναμις σκίωσα βίῳ,
 ἄχραντον σκεπᾶσει πάντοθι σέω δέμας.
 τῷ δ' ἄρα καὶ γέννημα ἁγίου τέρον, ἀτρεπίε ἔφα
 ἔρημα, παῖς κληθεὶς ἀθανάτοιο βίῳ.
 ἴσθ' ἴα πάντα βίῳ δ' ὄσιν καὶ ἀνήνυτον ὄσιν,
 ὅτι καὶ ἐξ ἑρῶ ῥῆμα αἰὶν σήμερ' ἔφατ'.
 ἀνίδε καὶ σοὶ ἴσθ' ἄρα γένουε πρὸς ἐλπίσ' ἀβίτου
 ἔγκυρον ἐξ ἑμῶν γαστέρα τὸ σέλι φορέ.
 ἢν τι πᾶν ἔφηρον, σέθεν ἔφατ' ἰὸν ἅπαντας,
 ἡ δὲ δ' ἐν ἑρῶ σφόνδι' ἔφατ' ἰὸν ἄβιτος.
 καὶ δὲ σὺ σέθεν ἰσὶ κέρη. τὸτ' ἄρ' εἶπε μαρία
 ἡ θεραπαινὶς ἰσὶ τῆ δὲ πᾶρ ἑμὶ βίῳ.
 ἀτ' ἴα δ' ἴσθ' ὅτι μοι πᾶν ὄσιν ἰσὶ τελέσειτο.
 ἀλλ' ἄν' ἀβίτος ἄγγελ' ἔλθῃ δέμας.
 ἡμᾶς δ' εἰς τὴν ἐξ ἑρῶν σωτήριον ἡμᾶρ
 ἀσπίδας εἰς φρασίνας ἰσὶ τῶν ἡμῶν.

ἦν ἀγάπην διὰ τῆς θεῆς κλείοντας αἰθεραῖς
 ἡμῶν τ' ἀφ' ἡμῶν φθύμασι λοβολόγων,
 κρύσσοντας ἡμῶν διὰ ἀμβροτον αἶον ἰσοῦν
 ἄχρονον, ἀρχέρονον, παντοκράτη τρυφῶν.
 ὅτι ἰλαίης μορφῆς τρεῖς ἀσύγκυτα πάντα πρόσωπα,
 τὸν πατέρα, ἡδὲ υἱόν, πνεῦμα ἅμα τοῖσδ' ἅγιον.
 τὸν τι πατρὸς ὡς τῶν υἱῶν ἐν ἐκείνῳ οἰκτιρμονα βολῶν,
 ἡδὲ δι' ἀπέθεσ' ἔργων ὡς πατρὸς.
 ἰσοῦν καὶ βροτῆος ὕλην ἀνδ' ἔλατο σαρκίος,
 ἀνθρώπου τ' ἰσῶς γὰρ ἰσῶσιναι πίδαλον,
 ἰσῶσιναι φύσιν πᾶν ἰσῶσιναι ἰσῶσιναι ἀπαντα,
 πλὴν γὰρ ἀσφαλείης ὅτι δ' ἰσῶσιναι ἰσῶσιναι.
 χαίρει δὲ θεὸς ἡμῶν χριστὸν δι' ἡμῶν
 ψυχῶν βροτῆος ἰσῶσιναι θανάτου γυνῆος.
 χαίρει καὶ ἐμῶν ἀγνωστον τῶν ἡμῶν ἰσῶσιναι
 ὅτι χαρῶν καὶ δὲσ θύοπικῶν ἡμῶν,

Απόστολος Κωνσταντίνος.

ΕΙΣ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣ

Σαντος ἡοῦ θεοῦ, τῷ σωτῆρος ἡμῶν
 Ἰησοῦ Χριστοῦ κυρίου ἡμῶν.

Π Ἀρθινῆς τόπου ἀδύσων ἡμερτῶν κείνου.
 ὅππῃ ἡμῶν ὅσῃς ἀίλατο σάρκα θεῶν.
 μητῆρ δ' αὐτῆν ἔγυντ' ὡδινῶν χωρὶ ἰσῶσιναι.
 τικνεγόντ' καθὰ πρῶτότεροσιν κέρι.
 πρὸ φθῶν δέ μοι ἰσῶσιναι αὐτῶν ὑπέδυσιναι
 ὡς ἡμῶν ἰσῶσιναι σῶμα τυλιτῶν.

ἔγερ' ἐν τόπῳ ἰν καταλύματι, τόσῳ ἔπ' ἠλθὼν
 ἄστυ κατ' ἰωφράτης ὄχλῳ ἰ' ἰωακίμῳ.
 ὠθελάμους μιντρός ηγεὶ δήμενα θεοτοκίας,
 ὦ σίο τῆς δ' ἠδὲ γῆς σπάρτανα βαμβασοιδιῶν,
 οἱ δ' ἄλλοι πόσει ἠγεὶ βρώσει ἔξ' ἔρω ἔντις
 κνώσσειν σφίμνας κείμνοι δὲ μαλακαῖς,
 ἄλλοι δ' αὖθ' ἔτι δεωνῶσιρ, βορυβῶσι λίτ' ἄλλοι,
 ἄλλοσθαπῶν γὰρ ὄλ' μισὸς ὑπὲρ χι δέμῳ,
 πῶς δὲ τις ἰθάμινεὶ διάγωρ ἰσκήφατο, σοὶ δὲ
 μῦνα λείπει' ἀλόγωρ ἀλλ' ἠποσὺ γῶν.
 ἄτ' αὖθ' ἐξ' ἐγὶ παρῶν, πρὸς δ' ὠ εἰ δ' ὄτ' ἰκύνθωσ.
 πῶρ δὲ βροτοῖς τιμῆς ἑλλαχίς ἰδαμίας.
 ἀλλὰ εὐ σὲν γόνου ἠψίσο βῖν ἠνί τιμας,
 σκύνισιρ οἷς εἶχε, παρβίνι, χρησαμλύν.
 ἠδ' εἰς σπάρταν ἰθικας ὑπ' ἀμαχίνηρ φορέσσω,
 ἠπὲρ ἐν φατῶν δειράματα χερταρίς.
 αὐτῷ δ' ἔρ' ἠνι βασιλῆος ἀνά δὲ νεογνίδος
 ἀρτίτοκορ, κτανῶν δέμιν ἵκατο βρέφω.
 ηγεὶ σφίμνα τοῖοις ἠρῖσικετ' οὐ ἠδῶσι τάντη
 ὅς πάντ' οἰκέοις χίρσ' οὐτ' ὠλοτορ ἔχει
 ἀλλ' ἔγ' ἄρ' τρυφῶν ἠνικος σοβαρῶτι βίοισ'
 ἠλθε, προήρτα τῶδε λαχέω τοικεῖ.
 τίς δέ σι, παρβινικῷ, μαινόσαστο; πῶς δ' ἑλοχῆθης;
 πῶς ἔτιμης δ' ἀγνοῶ σῶματι, ηγεὶ παβαρῶ;
 ἔτω δὴ ἠλερ ἔδ' ὡσπερ ἀνύμφωτ' συνιλῆφω,
 ἔγ' ἄμορ ἔδ' ἰωλὺ ἀνδρὸς ἑπισαμλύν.
 οἱ τ' ἄρ' ἄφωσ' κόρη ἑκ βεῖθ' ἑγνωμονῆθης
 σοὶ τὸτ' ἔπ' ἀκτίσθ' πνύματ' ἔρχουλθε,
 ὠσαύτως μιντῆρ ἑγίνε θανμασσοτόκωσ,
 ἔδ' ἑλοισ λαγόνων ἰώματα παρβινίωρ.

ἢ δὲ θὸς κρείων ἄλλο πάντ' εἰς χεῖρ' ἔμελλ' αὐτῆς·
 αἰεὶ βέλῃ δόγματ' ἐκτελέσας,
 ἵππ' ἀεινήσι φύσεως ὑπὲρ ἀνδρωπείας
 ἵππ' ἐντύφαισι τῆς ἐκείνου πατῆρ.
 τὸ γὰρ θύετος βροτῶ σατύριον ἴδεν
 ἵππ' ἴφ' ἄφρατ' ὁμοφρον κείνου ἅπαντα τόκον.
 ἦ δὲ δ' ἰκὼν ἵος γενετῆρ' ἴφ' ἠμοσύνησι
 δ' ἄτ' ἔπειθ' ἐπὶ θνητῷ συζυγίῃ γίνεσθαι,
 παρθενοῦ εἰς ἀγίης κελύρας δ' ἔποθεύσασα κήλησθαι,
 ἢ βασιρῶν εἶχε Μαρία πόλιρ,
 ἰσπομῆν τε μὲν εἰς τὸ τ' ἀνίρ' ὅς ἐνόμισθαι,
 βυδλῆμιν διαβίβω πρὸς πτολιεργον ἔβη.
 ἴφ' ἠκούσκει παρθένος δὲχ' ὁδοπορήσει
 πότιν' ἀναγκάσας ἴφ' ἠκούσασα κόρη.
 αὐτὴ δ' ἄν' ὄρανόθεν μέγας φῶς ποιήσασιν ἴλαμψαι,
 δόξαν ἰδῶσ' αὐτὴν ἐμ' ἐπιφάσσει θεῶ.
 ἐπὶ τι προσφώνῃν θεῶ ἀγγεῖλ' ἀγρῶλοισι
 πάντα φόβον δειλῶν ἐξιδάσασα πρῶτ' ἰδῶν,
 φαρσῆτ' ἀροπόκων αἰὼν ἰπίσθ' ἐν θυμῷ,
 ἀγγεῖλιν ἰδῶσ' ἠμῶν τ' ἔμμι φέρω,
 παντὶ δ' ἅμ' ἰνταυδοῖ τε χεῖρ' ἄλλοθεν χάρματα λαφῶ,
 μήτις ἔτ' ἠλύπης, ἢ μετῆχοι ταραχῆς.
 ἦ δὲ γὰρ σωτῆρ' ἀνθρώπων χριστὸς ἐτίχθη,
 ἀρχὴν θείας δεικνύμενος λογίσι.
 νυνὶ δ' ἐν ἐπφράτῃς ἐνρήσειτε τόνδε πολίτην,
 αὐλαίων σαβμῶ σπικὸν ἄν' οὐτιλίθαι.
 ἴφ' ἠκούσκει ἰφ' ἠκούσκει μετὰ τῆς ἴφ' ἠκούσκει
 φραγίης πλῆθος αἰθῆρ' ἐν σφίλαις,
 κερύσασα θεῶν μεγαλωνύμοισιν ἐν ὠδαίς,
 χεῖρ' ἠκούσκει τῆς ἐν σφίλαις λόγος.

Δόξα θῶ, τῆρα τε, καὶ ὑλογίη, καὶ ἰωαν^Ϟ
 καὶ κλί^Ϟ, ὑψίτοις ναυταύτοι Δόμοις.
 εἰρήνη δ' αἰά γὰρ ἀγαθῶν δώματα γίνετε,
 οὐ δὲ βάλοι θυητοῖς ἰβ^Ϟ ἀνδοκίη.
 ἀλλὰ σὺ, ἡ φίλι χριστῆ, βροτῶν μόνι σῶτηρ ἰησῦ,
 ἀγγελικῶσι κλυτέρ αὐθι: δὸς ἄμμι μίλως
 ἔστι γενθλιακῆς ἄμι ὑπὸ χεῖρ ὑμῶν ἀοιδίης,
 τηρῶσά τε νόον ῥήματ^Ϟ αἰετῆ.
 ἀλλήλοσ τ' ἕγαυῶντας οὐ εἰρήνη βιοτεύειν,
 ἐν ἀγορεύοντας σοὶ ὄνομ' αἰρ' ἀναξ.
 καὶ σὺ δὲ τῶν κοινῶν τῶν ἀντὶ^Ϟ ἔχθρων,
 οἱ διαβάλλοντες σὺν μινύθουσι κλί^Ϟ,
 εἰ κατὰ σὺ φανερῶσ μὲν ὁπωλιόμην' οἱ δὲ λαβραῖουσ.
 εἰτ' ἀπάταισ δολίησ, εἰτ' ἀνόμω δυνάμει.
 πάντων, καὶ βρῆφοσ ὦν, κρέττωρ ῥῶσ' ἰου' ἰησῦ,
 αἰδιόδω τῶν σὺν χεῖρ ὑπὸ φανει.
 καὶ σὺ μὲν ἰασι βρῆφοσ, νῦν τ' λείποισ κατὰ κείσασ,
 τῶν ἰδὲν κόσμωσ πάντοσ ἰλατῆσ ἀναξ.
 καὶ διὰ μὲν θυητοῖσ γίγονασ βροτοῖσ, ἐξάνιθρ δὲ
 ἔκ' ἰλατῆσ γονῆσ ἀθανάτοισ θρόνον.
 χαῖρ, φιλανθρώπω γίνεσθε ἡ' ἰλοχέασ
 ἐξ ἀδελγητῆσ χριστῆ παρ' ἄμμι φανείσ.
 χαῖρ, καὶ ἡμετέρη βασιλεῦ πρὸσ πθι βίοισ,
 πάντ' ἀπὸ σοῖσ ποιμῶ δὲ τῶν τρέπων ἀγίλων,
 δὸσ θ' ἡμῶσ συνόδοισ ὁμοθυμαδὸν ὑσβεῖασισ
 σὺ πῆρι συμφωνεῖμ πολλάκισ ἄσματόκοσ,
 ἧ δ' ἰδιό γῆσ συναγαρομίνοσ, κατὰ σὺν ἰπῆλοισ,
 καὶ μετὰ ταῦτα μοναῖσ αἰδὸν οὐ ἔρανίασ.
 δ' ρημο δὲ φίλι χεῖρ' ἕλιγν νῦν ὄσση ἀπάσῃ
 οἱ χροῖσ, σοῖσ αὐλῆσ καὶ ἰδιόλεπτο μίλῆσ

ἄγγιον οἱ βασιλεῖς αἰεὶ νόον κατιόντες,
 λοιποὶ δ' εἰσὶ νόμου σὺς σχεδὸν ἀλλότριος
 ἀνοσιβητοὶ κατ' ἀμαρμακίαν, προιάσονται νότισ,
 ἰσπερὶ κινεῖς δυτικῆν πυροφόροντι κλίσειν.
 ἰλαθὶ δ' ἀφίλε χερσὶ, σὶδιν κρατ' ὅτι μύγισον
 ἰσ' ἰλε' ὅτι κρατὸς ἰδ' ὄν ἀφανρέτιρον.
 ἰλαθὶ, τυνὶ γὰρ δικτιρμὸς ὄδ' οὐ καιρὸς ἀπαιτῆ,
 ἰλαθὶ, καὶ θέκε μῆνιρ ἀπέργε δ' ἰκκ.

ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΕΘΡΗ ΧΡΙΣΤΟΥ
 ἰσοῦ μόνου ὑπεροπτικῆς, καὶ μωίτε, καὶ σω
 πῆρ', χιλιοσῆ ποτακκοσιοσῆ, καὶ μὲ ἰσὶ
 πιντικμοσῆ, ἰωαχ. Καμπεραχ' κα
 βιργύς ἰσάει.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ

Πνεῦμα.

Πνεῦμα ἅγιον ἠροπορνούμενον βίβον, θεὸν αὐτόν
 αὐθῆσω μιλιῶν φθίγμασ' ὄν ἡμετίρων.
 πῶρ δ' ἰσὶ μῆτι νόον καθαρὸς, μῆτ' ἀρ φροῦσε ἰσάει
 μῆτι πὸλύπληκτορ γλῶττωρ ἀδῆ' ἰσάει
 πῶρ σὲ προσκόντως ὑμνῶσ' οἷσ' ἰσάει
 τῶρ ἰσάει, ὑπατον πνεῦμα θεοῦ θεόν
 εἰσὶ πῶρ τὸ μὲν τῶν τῶν τομῆσ' ἰσάει
 ἰσάει ὄν τῶν γόνε ἡμετίροις φύλαξ.
 ἀνθρώποις τὶ πᾶρει δεινοῖς ἰσάει πᾶσι ἀρωγός.
 μῶρ ἰσάει ψυχῆς ὄμμα τιθεῖς καθαρόν.
 φθμῶν φουλί τὶ κατάρτισον τὶ νόμα.
 ὄδ' ἰσάει τ' ἰσάει γνημοσύνου κραδίος.
 ἰσάει ἄγνορ τὶ βροταῖς οἷ, σὶ πᾶρα πᾶρ τόδ' ἰσάει
 ἰσάει ἰσάει, ἀνθρώπων ἀλλοθ' ὄδ' ἰσάει.

πᾶσ' ἀνεργεία τι φιλανθρώπων μα τίτυκται,
 καὶ δὴμ' ἐπεράνιορ τοῦ ἄσα σὸρ ἐνι χάρις.
 καὶ σὺ παρὰ κλητ' ὁ θεὸς ἡμῖν ἱμῶν ἐπιμῶθε
 ἐκ πατρὸς ἀνώως πνεῦμα πορευόμενον.
 δεχ' ἕτορ δ' ἡμ' πνεῦμ' ἐγγ' ὅτι πατρὸς ὑπάρχας,
 καὶ σὺ γὰρ ἀμφοτέρω πνεῦμα μίσην τιλίθει,
 ἐκπληρῶν θεῖας φύσις τριάδ' ἢ περὶ κλητῶν,
 μίσησ' ἀποσφίγγωρ δισημὰ θεῶν θεός.
 προσκυνῶν τὰς διδυμὴς σὴσ' ἐμυστήρια μὴ δὲ
 πειρήντι λαλέω ὅσα μὴ ἐνι νοῦν.
 ἀλλ' ἄτ' αὐτὸ σὺ τῶν βρότοιω τῶν πνεῦμ' ἐκιδιάξω
 κατ' ἥρας λογίωρ κείθεν ἀρετὰ γραφίης,
 καὶ δὲ ὑπερσίας ἀνδρῶν, ὅς ποιεῖνας εἶνα
 πνευματικὸς κτίλης βόλῳ χειρὶ ἀδ' ὁ
 τῶν ἄρα κἀξέποιμι λέγων, μελιτῶν τε νοῦμα
 αὐτῶ ἡμοῖ τ' ὄφλ' ὁ σὸι τ' ἐπίπρα φέρω.
 ἐπὶ λόγῳ τοίνυ σφετέρω θεός ἐπιτοί κόσμον,
 ἔδινός ἐξ ἀρχῆς αὐτὸς ἀύλαρ ἰλιάρ,
 ἐπὶ τε γὰρ θεός, αὐτὰρ ἔπειτα τὰ πᾶντ' ἐφαιάβη,
 αὐτῶ γῆ, πόντ' ὁ, ἕ ὡς ἅμα τοῖσ' ἀσ' ὄνι,
 διὰ τὸτ' ἐφ' ὑδρασι πνεῦμα τὴ δύναμις περὶ ἀπ' ἡ
 φοιτῆσασα ἕκιν ὡροπρὸς δι οἰνοδομῶν.
 σὺ δ' ἐ τῶν πατέρω ὅσις φροσὶν ἐμφιλοχόρῳ
 σφῆρῶν οὐ πνευσας θεοφίλοισι μῖν ὁ,
 ἐκ ἀλίγειν θνητῶν μὴ δ' ἐμ κατὰ πάντα λογισμῶν
 ὀνησίαις τι θεῶ μῶν ὑπερτίειν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ χρόν' ἦλθ' ἐμπεπλαμῶν ὀνιαντῶν
 ἡς σὺ ὅ θνητῶν σάρμα θεοῖο λάβοι,
 ἰσχὺς δὲ τὸτ' ἐσὶ ἐπὶ παρδίνον ὑψόθεν ἦλθον,
 ὡστὶ τῶν ἀνδρῶν ὄνι ματέρια παῖδα τῶν ὄνι

βεβήκοντες αὐτῶν πατέρες αὐθρότοις ἐλάλησαν,
 ῥήματα ἀδελφῶν αὐτῶν θεῶν ἀπὸ στόματός,
 μαρτυροῦντες ἀποδοῦντο ἰσὺς φωνῶν αὐτῶν,
 ὅτι ἵνα, νικῶν ἡθὺς λυγρὰ λησῶν.
 αἴψα δ' ἀνεσταμένων ἀπὸ κλῆτος κείνι συνήχθη
 σύστημα ἰκλικτῶν χειροφιλοισι λῶν.
 κύριον ᾧ καὶ νῦν ἐκκλησία ὄνομα ἔτ' ἔστι,
 σοὶ φίλος οἰκεία καὶ εἰς ἡρᾶς.
 ἦν ἢ καὶ τί ὄντι χαρίσματα, νῦν μὲν ἀμαυρὰ,
 πρῶτον δ' ἀχράντα λάμπρον ἐφ' ὀμυγύριος.
 ἀλλ' ἔθ' ὅμως οἷ καὶ νῦν τὸ μὴ γὰρ σύγει παμπασ
 λέψης τοῦ χειρῶν τῆ δ' ἰδίην ἀγέλιω.
 τῆτο δ' ἐκείνους πρῶτον ἀψιδίε ὑπὸ σῆτος κείνους
 φάντος ὅτ' ἰδὲ ἡμῶν αὐτὸς ὅπουδ' ἔμινα,
 μὴ δ' ἰάσαι ποτ' οὐ ὀρφανῆς σφίτινος ἀλγεῖσιν,
 ἀλλὰ βοηθήσει πάντοτε τοῖσδε παρῶν.
 κείνους δ' ἔρ' τίνες εἰσι, μόνου λόγου οἷον δέχονται
 πειθόμενοι θεῶν ῥήμασιν ἀγγελίας.
 καὶ παρὰ τούτοις καὶ σ' ἄγιον πνεῦμα ἔμμεν' ἀσάει
 ἔλα γὰρ ἀποσταῖς πνεῦμα γὰρ χειρῶν ἰσῶν.
 ὦ παρὰ δὲ καὶ νῦν ἡμῖν σῆδ' ἢ μεγάλα γὰρ
 χρεῖα νῦν αἰτῆ φροντίδα σὺς φυλακῆς
 κειρῶν ἰσχατικῆς. περὶ ὧν τὶ σὺ χυτὸ προῖπθες
 διηλώσαν τούτους σχῆμα κατασάσεις.
 ὅμοιοι κρῆνται ἰκείνα τελευθῶντα καὶ ἡμᾶς,
 ἢ παρὰ ἡμετέρη ἔντι τ' ἐφ' ἡλικίην,
 ἰσχήθη σὸς λαός. ὅσ' ἑμπελῆνται πραπίδων
 δέγμα τῶν ῥάπτων ὅσ' ἰφίσις ἄνθρωπος.
 καὶ τῶ μὲν συναγαγόμεν ὅσ' τὰχ' ἰφίσις ἄνθρωπος
 ἐνυμλῆς, κατεῖσαι καὶ νῦν ἀρροκόμηνος.

αὐτὰρ ὁ τὰς ὀφρῦς σιμῶν εἰς ἡψ' αἰσώων
 μυθεῖ' ἄσα λίγων κρονοόοισιν ἄδ' ἔ.
 Δημοκῆπ' ἔτλη κροῖ, ἰδὲ ὄνδ' ἐν πολλὰ τυρίων
 πωμύλ' ὄβρις κ' ψυχὰ πᾶτης, διοτρός.
 ἔπληθ' δ' ἐπόρυσαν ὅπως ξυνήκων ἴπ' ἔ.
 ῥήτορος ἔχλομανῆς ἠρώσαν ὄσα.
 πολλοὶ γὰρ μολε κινώμενοι χάρουσι, ὄδ' αὐτοῖς
 αὐτὰ πητείας ἀκίτ' ἀριστὸς ἀνὴρ.
 δ' ἄλλ' ἄλλ' ἔφυλάλα γλώττης, καὶ λοιοδριόου
 κούτας, ὅσκι ἔγνω μάλλον ἔλογις.
 δ' ἄδ' ἄμ' ὑπερσοῦντες κούνησ' οἰκοῖ, ὡς
 γνῶν αὐτὸν διοκίειν πᾶντ' ἰόλιγον δ' ἔτρενε.
 ταῦτ' ἄρα τοι λαοὶ δ' ἰρίοντες τελέουσι,
 σφιν μὲν ἔριον βλαβερὸν ἔχθοσπῆν δ' ἐβίω.
 ἄδ' ἄδ' ὅμοι τῶν θειῶν, λόγον ἄδ' ὄνομα ἄγνεον
 εἰσι δ' ἄδ' ἔρροσσι καὶ βίωσαν ἀδομίκε.
 κρείττω δ' αὐτὰ χίρσσι, κακῶν δ' ἄμ' ἔσ' ἀλιωρῆ.
 οὐ δ' ἔφθορα κόσμ' κέμενός ἔστιν ἄπας.
 καλεῖται μὲν ἀπιστοσύνη φίος, ἄδ' ἀπόλασι
 τίσις οὐ ἀλομύκας δυοῖ ἀνατώσα φρεσίν.
 ἄδ' ἀγάπη πρῶτον ἔραυόρ τε καὶ ἄνομα βίον,
 ἰσθ' ἄδ' κ' κραδίωρ οὐ κακότητ' ἀσφῶν.
 μισὸν γὰρ πᾶς πᾶντ' ἄμ' ἐφίλιασι προθύμως,
 ἄδ' ἔτ' οὐ ἀνθρώποις ἔσ' ἰλιμοσύνη.
 ἔτρε δ' οἰκτιρμός, τὸ δ' ἐκόσμιον ἔσ' ἀρῶναι ἔ.
 σωφροσύνη δ' ἀνά φᾶσ' ἀνδιδυβίην.
 ἀνδρεί' ἄδ' ἰταμῆς, τὸ δ' ἀναρχὸν ἰλυθέρ' ἔσ' ἔ.
 λῶτες δ' αὐτὰ πάντων ὅστις ἀτακτότατ' ἔ.
 ἔσ' ὄν δ' ἐκόσμοι τι μάχατ', ἀνδροκτασίαι τε,
 χῶραιτ' αἰκοί, πρῶτα δ' ἐπὶ πόλιν.

ἄλλὰ τὰ δ' οὐ νόσῳ δὲ γίνεθ' ὄν' ἰλθὼν ἰλιγέει
 ὅτ' ἄνομα τ' ἔστιν, ἤξει κἀκός, ἢ δ' ἄδικ'.
 πῶς ποίμνα δ' οὐ ταῦτα σὺ' ἔτι δακνῆ, ἤξει ἄκικυς,
 πᾶσα πικρὰ ἐχάρῃσι ἱμπερικλευδόν,
 πῶς μινίαι; μὴ δ' ἄρτ' ἀλατωσφοδὺν διολεῖται;
 ἴασετ' ἱρημαίων ἱρκαῖα πῶι οἴων;
 ἀλλὰ μὴ εἴτε βεβαία ἄμους ἢ δ' ἢ δ' ἀσάλιυτ'.
 ἔδωκε δ' ἔτι βίη λήψιμ' ἔτε δόλω.
 πῶς γάρ τ' ἐπὶ κῆρ' ἰδράει, μή δε τις αὐτίω
 κινῶν ἢ σεισμῶν ἢ κί ποτ' ἐς αὐτίων.
 μήτε φατερομυθίοιο δίδε σπῆντ' ἄρ δαμάσσαντο,
 μήτ' ὄρμη θλάσει τίω δ' ἀποσιχθονίη.
 αὐτὰρ ὅς οὐ χεῖρας ἴχεα πῆυρ, ἔτ' ἀλώκω
 αὐτ' ἐπιρροῦν θύσθ' ἴνυ καθαρῶν.
 λιμῆσει δὲ πρὸς λιγυρῆς ὕποιοτ' ἱρωῆς,
 χωρίζων τε κρινεῖ πυρὸν ἄπ' ἐφ' ἀχύρων.
 θεῖ' ἔλθης ταχίως λιμῆκτηρ, σείο γὰρ ἴγυρ
 τῶτο μόνον, τοίη σύγχνοις ἔτι βίω.
 εἰ ἔλθης σπῆνδω ἐπὶ σπῆ μάκασρ ἀνερ ἄρραυ,
 μήτ' ἀμυλῆς ἰδὺς δισποτα δειρὸν ἀτρῶ.
 ἀλλὰ σὺ πνῆμ' ἄγιερ, τὸ γιόργισρ οὐβάδε μιμρὸν,
 ὄσον δ' ἔρῆτῆρ γ' ἔδωκεν ἢ τίον,
 σπῆς δυνάμει χάρετ' σπῆπασου, χρεῖσθ' τε φύλαξορ,
 αὐτ' ἀλώβητον, σοὶ γὰρ ἱκῆντ' ἰάμ
 αὐτίε ἐς ἔρανίος οἴκας παρακάθειτ' ἱκῆνο,
 ἵνα ταῦτα τῆρ κτήμαθ' ὑπὸ σιοπίησ.
 ἤξει πρὸς κῆνα σὺ πνῆμ' ἀγ' ἐπιτρωτ' οὐβάδ' ἰπῆμφθες,
 μή πρὶ γῆρ σφίτερον κῆρ κληρὸν ἴδης.
 ἄμ' αὖ μοι χάρετ' μείρισον δῶρα μ' ἀτι βῆνε,
 πνῆμ' ἱμ' ἰκῆα δειλὸν σαῖς πηρὸν γλασι λαβῶν.

ὃν δ' ἱερῶ χριστῶ διακλῶς μὲν αἰὼν ὁμίλῃ
 ὡς μετὰ σφειτέρων καὶ μετὰ γυναικῶν οἴου.
 καὶ σ' ὑμῶν ἅγιον πνεῦμα ἐκ θεοῦ θεοῦ οἴου
 σὺν πατρὶ καὶ ἡῶ, καὶ μένοντα θεῶν.
 πνεῦμα ἅγιον, παράκλητον, ἀληθεῶς ὡς ἐπίσημον,
 ἐκθέτον θεῶν ῥήματα διδασκαλίας.
 πνεῦμα ἅγιον χαριώδες τε, καὶ ἰθυγώμονον ὀρχῆς.
 πνεῦμα ἀτελευτήτου δωτορῆτος οὐκ ἔστιν.
 χαρὶς θεοῦ ὡς ἡμεῖς ἐστίν, ὅτι ὁ μὲν ἅγιον,
 καὶ βιοτηκῶν τιμολογῶν καὶ ἄλλων.
 χαρὶς ἡμῶν, μέγιστος, πατὴρ ἡλεμισσοῦν ἡμῶν,
 χαρὶς καὶ ἡμῶν τῶν μὴ λίπεν πλάσμι ἱέρων.
 δὸς δὲ με, καὶ νῦν καὶ πᾶσι ἡμετέρας ὅν ἀοιδίας,
 σὺν τῷ ὀνόματι ὑμῶν ἡμῶν, καὶ κλίε, ἔσ' ἄρ' ἴσ.
 ἰθυον ἂν ὅπως κραδίον, γλώσσῃν τε κυβέρνα,
 ὡς σοὶ πάντα νοῶν πάντα τ' ἀριστὰ λίγα.
 πᾶσι σωτῶν ἱερώ: μὴ μὲν ἐπιπίσιν σὺν ἡμῶν
 χριστῶ φρονον τ' ἀγέλης, χριστῶ ὅτι λόγος.
 καὶ πᾶσι πάντες ἔσ' ἡμῶν ἡμῶν, ὅσοι χριστῶ ἰθυον
 γυνῶν αἰὼν ἐν ἡμῶν σίβασιν πατρῶς.

ΙΩΑΧΕΙΜΟΣ ὁ Καμμεσῶ

εἰς δὲ καὶ ἰσοῖα

τῆ μετὰ πᾶσι πρώτων ἂν καινῶν ποσῶ

τηκοῦς ἱερτῆρ, α φ ι κ.

N v

ΕΙΣ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
 ἢ θεῶ σωτῆρ[⊕], μεσσία.

Χριστὸν διὰ γένεθλον μαρίας σωτῆριον ἦν[⊕].
 ἔκγονον ἑράνιον πατρὸς ἰππερανοῦ
 μητῆρ[⊕] ἀψάου τ' ἑπὶ γῆς τίν[⊕], ἡσ. λοχίη,
 πνύματ[⊕] ἐζημίμων παρβίνος ἐξ ἁγία,
 πτεγκρι προφύωσ δ' ἀμολύτω, δια γυναικῶν,
 ἀγνῶς μίξανδρον ὅσα συναρμεγίωρ.
 ἄλθις δ' ὠλεβιῶ γόνος ἀμβροτος ὡς σαῶσαι
 θνητῆ σαρκί, βροτῶν ἰν θανάτοις γίνος.
 χριστὸν σέθον μινύσομ' αἰε, κρεῖ πάντο τ' αἰείω
 ζουγγὸν χάριτος τάνομ' ἐγρησιβίκ.
 πνύματ[⊕] τιμῶν, γλυκῦθρον, θιόκλητον ἰησῦ
 τάνομα γανουκλιῦ πάντ' ἐπίσκε βιβλινον
 γῆτ' ἰωι, κρεῖ γάνε ὑπὲρ β' αἰάτ' ἑρανοῦ ἀρῖν[⊕]
 ὅν γάρ τ' ὅσι κρετὸς, δόξα τι, κρεῖ δ' ὕναμι
 ἰσχυρῶ ἀθανάτοι ἁγία βιῶ, δ' ἰλιπύς
 ἔδ' ἰν τίμ' αἰά γῆρ, ἔδ' ἄν ὄλυμπεν ἔχε.
 πλῆμ γάρ σε θιὸς ἄτις. ἰπεί θεὸς ἰωι μόν[⊕] σύ,
 σύντι πατῆρ αἰς ἦος πνύματι σύνθ' ἁγία.
 πῶς δὲ λιπῶν λόγος αἰδ[⊕], φυτόν ἑρανοῦ κερων.
 ἰ κ πατρὸς ἀκτίτως αἰν' ἔχαν γίνισιν,
 πρὸς θιὸν ἀνάως θιὸς ὄν, δια ἄτ' ἐγίνεθ[⊕]
 πᾶνθ' ὅσα τ' αὐ γίγονη, το γέγον' ἔλιμ ἄτερ.
 τίκνον ἀποιόν τι κρεῖ ἄχρονον, αἰ' ὄν ἔπ' ἀρχην.
 φύτιμ' ἀρχηγόν μιννογενίς πατῆρος.
 πῶς προλιπῶν θρένον ἑράνιον θιὸς, ὠλεκατῦλθ[⊕]
 αἰς χθόνα, σάρκα τ' ἔμην πῶς μάκαρ ἀμφίωσι
 μακρῶν

μακρὰν φύγει' ἀπὸ τῶν ἀσπίδων τ' ὄφληθ' ὀσμίσθη,
 οἷον ἀν' ἀλαβίων λόιον ἱρόμι λιῶ.
 κύρι' ἡδὲ θεὸς μετὶν πατρός σου λάχον ἔδραν,
 ὄντ' ἔλαβον κληῖρον πρωτοτόκου γενεῆς,
 ἰμπιδὸν ἰγκρατίως τ' ἀμεταβλήτως κατέχευε,
 ὅτ' ἦν κένθ' ἀπ' αὐτῶν ἔδωκε τ' ἔληξε ἰών.
 ἡρ' ἀεὶ δαδῶν γίνετ' ἀνθρώπων ἡδὲ γένε,
 καὶ πάρεθ' ἡ βροτίων δ' ὕδατο σάρκα, φύλαξ,
 ἄτις ὅτ' ἰφάνθ' ἐπιτῶν οὐ σχήματι, μηδὲν
 κτλ' ὀμιλεῖ πατρός σου δόξα ὅν ἀρχὴ ὑπῆ,
 ἐκ ὀλίγου ἔπιρ ἡ, πρὸς ὅσας δ' ἐν ἦν οἱ αὐτῶν,
 θέων γὰρ βροτίων βίβη φύσιν φύσει,
 ἀρτίως δ' ἐταπεινωθεὶς ἐν ἡμῶν γίνεθ' ἀρθε
 ὑφὸς ὑποθετίων ἐξ ὀλίγοιο μυχῶν,
 ἀφράτως ὑποδίδε πατρός σου φησι μβροτον ἔργα
 τῆ δ' ἐπιφοιτήσας κείσ' ἀγαγ' ἀμμι λαβῶν.
 πάντα τὰ δ' ὅτ' ἐν βῶ μυστήρια, μήτε τίς εἴπει,
 μητι νοήσων θνητὸς αὐτῶν γιγνώσ.
 πνεῦμα δὲ πῶς ἀναγγεῖλις κηρύγμαθ' ὀμαστόν,
 γυνῶναι τὸς πητὸς ταῦτ' ἐδιδάξε μόνος.
 ἐλαλίαις γὰρ τεθρῆσαι κένθ' οἰσὶ ματῶν,
 ἐδ' ἀνυμῶσαις μυσθ' ὀλάνοιο φρενός,
 ἀλαβίδ' ἐδ' ἴσασι, τὰ δ' ἐν ἀρ ἴσασι βιβλίοι,
 ὄνθ' αὐτῶν ἀλαβίων ἔδ' ἀκροῦ μόνος,
 αὐτὰρ ἀπεθέεις σύστημα πάνθ' ὀργον ἀπίσω,
 μή δὲ κηλῶν θέων ῥήματα κρυπτὰ λόγων.
 ἀρτίως ὅτ' ἐπι πατρός θ' ἡοῖό τε δισμῶ μετὰξὺ
 τῶν φίλων, ἀγίς πνεῦμα/ ὀψαμθῶ,
 ἀλλήλως τε πατὴρ ἀγαπᾷ πεφιλημένον ἡρῶ
 θέειτ' ἀσχετῶ πάντ' ἡμμι φύσις.

εἰ δὲ

ἄνδ' ἴθ' ὅμοι' ὄργην ὑπὸ δουραθῶν προσωπῶν
 ἦσ'· αὐτὸμορον τᾶσ' ἀπέτιον δίκην.
 τὸν πατέρ' ἰλάσασθ' ὑὸς, ἵς αὐτὸν ἐτίψατο τ' αὐτὸ
 μῆνιν ἀμαρταλοῖς ἄμμιν ὀφειλομένην.
 ὦν τε δικαιοσύνη διὰ αὐτὸς ἔγνω κατ' ἄρα,
 καὶ τίλειρ θνητῶν βῆμι ὑπὲρ ἀμωλακίων.
 ἡμέτερον θ' ἠμείωσ' αὐτὸ τὰσθ' ἐνὶσ, ὄφρα γένοιτο
 σαρκὶ παθῶν βροτῆς ἄλλης ἀλιτροσύνης.
 ἄτος δ' ὄν' ἔχων ἐνδύξισιν αἰὼν ἰκείβι
 πατρὸς ἰδίῃ, χαίρων ἠραδίῳ τὴν κράτει,
 ἄνικ' ἡμῶν θεομῶν χροῖνικ' ὄσθ' ἠκε κατηφές,
 ἡμῖν ἡμῶν θυγῆς λύτρον ἀμαρτοσύνης,
 τὴν δὲ δικαιοσύνη ποιῶν δ' ἐπράξατο θέα,
 αἰσχρα θνητοφυῶν δευὰ βδελυτῶν ἰδύνη.
 ἔξοτα ἄρ' πρῶτον σφίτερον παρβήσασ' ἀνοίη
 προῖρηθῶτα λόγῳ πλάσμα, θεῶν νόμου·
 αἶε δὲ πάντα θεῶν χόλον υἱὸς ἀσῆγαγ' ἰαυτῶν,
 ἄμμι τ' ὀφειλομένην μῆν' ἔτιαιε χρί·
 πρὸς τὸ δ' ἄρ' ἔχων ἡμῶν χρεῖν σαρκῶσ' ἐφῆσσι,
 κἄν' εἴν' ἢ σωτῆρ' οὐθ' ἀδ' ἀναξ τὴν φανείς,
 μασίαν λόγῳ ἀρχαίων ὄν' ἴφρανο προσητῶν,
 αὐθ' ἄσθ' σιλίχης βάλλον ἡσαϊνῶν·
 καὶ βασιλῆα πατρὸς βῆκορ κατέχοντα λαβίδω
 ἢ δὲ τίλως ἀρχῆν ἄμμορον ἀρχέδνον·
 ἴσθ' ἡμῖν δὴ τ' αὐτὸν ὀμείμονα τ' ἡμῶν ἔχοντι
 σῶμά τε καὶ ψυχὴν, καὶ τὸν ὄνοντα νόον,
 ὄφρ' ἢ κῆν' ἡμοῖ γ' ὁμοῖσια πάντα κελοχῶς,
 σχῆμά τε, καὶ μορφὴν τᾶλλα θ' ὁμοιοπαθῆς,
 πλὴν ἀθέης, γένηθ' ἀλλήμονος ἡμετέρου,
 αἰσχεργῶν, θυγῆς, μῆνορ ἀμαρτοσύνης.

πίκους γὰρ καθερὸς πρὸς ἀμαρτίαν, ἢ ἀμαρτίαν,
 πανάγει· τ' ἐπὶ γῆς πάντα δι' αἰβίον·
 ἐχράντοιο κέρως τυχθεὶς ὑπο πάντα τέλει·
 ἀνθρώπων κινήτων ἔνδοξ' ἰόντα βίον,
 κῆρυκα· βίος, ἐκ γὰρ διὰ αἰθίοιο
 εἰς χθόνα διὰ ἰδίων πατρὸς ἀντιβίον·
 ἔνταδι πάντ' ἰγόνοντο πρὸς ἄπονον, χρεῖτες ἰσσοῖς,
 πῶς ἂν ὄτ' ἀγγλικὸν δέξατε ῥῆμα κόρη,
 πνεύματι τ' ἀπείδης ἀγῶν παρ' ἰδίων ἰαντίω,
 ὡς ἂν ἀρ' ἀλογίης φορτίον ἔρανίης,
 ἢ ἀμ' ὑπὸ κίσεω τι βίῳ φρεσὶν ἀλαβίαισι,
 γαστρὶ τι θεογενῆς κερπὸν ἔνεκεν βερίφως,
 αἰτὰς ἐπὶ χερόν· ἢ κίσεω πλημῆνι οὐδ' αὖτε,
 μητὲρ γένεσθ' ἰόν ἡσὶ διὰ ἡα, κόρη,
 καὶ τυχθεὶς ὄβονησι γόνου σκίωσθ' ἔρανίωνα
 παῖδ' ἀπ' ἰόν φάτρη βῆκ' ἐπὶ μὲν δαλίης,
 πακαὶ μὲν τὸν αἰθίριον κῆθ' ὄδω πινιχρῆς,
 δὲ ἀγαθὸν κέρως κῆθ' οὐδ' αὖτε πῶλις,
 ἔρανίωιο πόλις βασιλείης ἰσσοῖς δαίων
 βηθλίης, ἀβλάστωρ ἰδρανὸρ ἀσταχύων,
 αἰθίρης δὲ χερόν στρατῆς πωίμασι μ' ἀνείπωσθ'
 ἔρανοδ' ἄρητον πῶσι βροτοῖσι χαράν,
 αἰνῶν ἰμνωδῶ σωτῆρα κληθόνι χρεῖτον,
 ὑψίστω δόξαν προσβάωντι βίῳ,
 εἰρήνην δ' ἐπὶ γῆς κινύτων, τοῖσι δὲ βροτοῖσι
 ἀδολίωυ θεόθεν ξύννομον ἀνχόμενον·
 τῆ δ' ἰμοὶ ἀδρείτω σωδισμοῦ ὅλον ἔβον,
 καὶ παρὰ ταῦτ' ἔδεις ἄλλοσι ποιβηλίτῃς,
 οὐδ' αὖτε κῆθ' ἡμῶν ἀρετῆ, σοφίη δ' ὅσιν τί,
 οὐδ' αὖτε πᾶσα χάρις, πᾶσα δικαιοσύνη.

μηδὲ τις ἐχθρόσπων νεφῶν ἀντίσιν, ἰαυτέρ
 δόγματά ποι ρίψας εἰς ἱερὸν τα λάτκ.
 οὐκ ἐνδὲ γ' ἀπὸ βίος, νοὶ δὲ θεοκωτίε εἶν,
 νῦν δ' ὁδ' ἐνέχουσιν πνεύματ' ἰαδ' ἀγίε.
 ὡς λάτεις βιῶσιε, ὁδ' ἀλλ' ἰλθόντ' ἀμαρτῶν
 ὁδ' ἐν σαρκὶ λόγος, σὺν ἡ ἀφ' ἀμαρτιβιῶ.
 ἡ γὰρ ἰφικτὸν ἐκρ ὑψηλόφροσιν περινοίαιε
 φωτὶ κατὶ ῥυθὸν βίαιον οὐ ἀπεροίτω.
 ἰδὲ βίον τις πῶσθ' ἰώρακον, ἡτε βροτέϊα
 μαρτῖα ἢν παρὰ δὴ πᾶσα βιῶ, σοφίη.
 τ' ὄνικα γὰρ φίλον ἰδὸν ἀφ' ὁρ' ἰσείλατο κολπαι.
 καὶ φύσιν αὐ' ἀρογοῦν τῶσθι προσῆψε πατὴρ.
 ὡς δὲ ἀπὸ κῶσθ' ἡμῖν πρὸς αὐτὸ ἀπαντα,
 κινύτην ὁσίων γινόμενον πατρικῶν.
 ὄφρατι φανόμενον μαρτῶν βυκτοῖσι, γίνωιθ
 σωσ ἰβίος σοφίη πεθεμλόισι, βιῶ.
 διενδ' ἢν ὅς ἰατῖς τ' ἀγαπᾶς τ' ἀτροκέϊν
 διενδ' ὅς ἀλθεῖς ἡ φίλ' αἰδῖος.
 διενδ' ὅς ἀκτῶν ἰπνύμκας προσκηκῖν
 λατρεῖαν κόσμῳ κτίσθρι τῶσθι, βιῶ,
 ὅστις ἡμῖν ἰσῶς αἰωνίος, ὅσπερ
 μιὰ δὲ πιστὸν ἡνὲν γίνετα ἡμῖν ἡμῖν
 καὶ τίλ' ὁσίων βιῶς ὁσίων, ἡτε τῶν
 φάτνῳ κῶσθι βιῶσιν, μὴ δ' ἀπὸ βιῶ βιῶσι
 κελμῶν οὐκ ἀδ' ἐκ κωαχῶ, τῶδ' ἰσ' ἀπο μῶν
 πᾶν ἀγαθὸν σκῖν' ὁσίων εἰς ἡμῖν.
 μὴ μοι ἀποσχυβάσει βιῶσι τὸ γίλδον αἰωνίον,
 ὡτι φίλῳ μαρτῶν γειναμῶν παρὴς
 βιῶσιν ἀπὸ κῶσθι: κλαυθμῶν βιῶν, μιν βιῶν
 καὶ δὲ ἡμῖν ὅτι φύσιν ἡμῶν αἰωνίον.

μικρὸν τὸτο, διὰς σωτῆρ καὶ κύριον, ἡ δὲ
 παμβασιλευς κόσμου παθίου ὅσῃ ὄλα.
 ἔτι ὁ ἡμέτερον βασιλεὺς ἀπὸ παντοκράτωρ
 τοῖς αὐτῷ πισύνας ῥήματι ἄγγελις,
 ἔτι βίβιο λόγον διὰς ἀμβροτῶν, αὐτολόχου
 καὶ μαργῶν, διωατῶν, ἰσοδότης, ἄγιον,
 ἄκτιστον, πατρίαν αἰδῶ ὁμοόσιον ἡμῶν,
 πρῶτον κενὸς ἀναξ παντοκράτωρ τι διὰς.
 εὐδὲν ἡμῶν φίλε χριστὲ γενέθλια πολλὰ κίς αὐτῷ
 ἡμῶν σάμι μιλίας ἄσματος τιμοβίς.
 καὶ ὅτι ἐπαγοικῶς γενεθῶν ἡδὲ παθόντα
 σαρχὴ ὑπὲρ ἀμπλακῶν ἡμετέροισι γέννησιν,
 ἡ δὲ προσοικεῖσθαι ἡμῶν τὸ βιώνιον ἔργον,
 δύσβη ἄρῶν ὡς εἰς ἄγγελοι ἔργον,
 τὴν δὲ δικαιοσύνην διὰ σὺν θεῷ ἴδω ὄντι
 ἡ δὲ κενὸν μόνον καὶ δὲ κενὸν ἔτι ῥησιν,
 καὶ τῶν δὲ αὐθιξοίμι μόνος κραδίη φιλακλίβησιν,
 ἡ δὲ ἰδὼ δὲ ἄλλῃ ἢ ἡ θίβησιν ἄλλῃ ὄδω.
 ἡ δὲ ἰὼ ἀντασίαν τῶν σῶν μετῶς εἰς δικαιοσύνην
 ἀντήσασθαι τῶν πρὸς θεῷ ἀντασίης.
 καὶ εἰς χριστὸν οἰογόνος ἡμῶν μαρίασιν,
 καὶ εἰς καὶ ἡμετέρος δέξο πόνημα φρενῶν.
 καὶ εἰς σίβησιν μιλίων, καὶ εἰς αἰδῶς τὸτο πόνημα,
 καὶ εἰς μῶσαις φθόγγων ἡδὲ ταῖσιν ἡμῶν.
 λυτρωτῆς καὶ χριστὸν, δικαιοσύνησιν πρὸς θεῷ,
 σωτῆρ, καὶ εἰς πάντων δύσβησιν ἔρμα κακῶν.
 καὶ εἰς σὺν αἰδῶ πατρίαν, πνεύματος ὄντι σιβασθῶ
 εἰς θεῷ, ὅσῃ ὄσῃ, παντοκράτωρ, ἀγαθός,
 ἀνκρίτης, ἡμῶν, ἡμῶν, οἰκτῆρ ἡμῶν,
 οὐκίς, τιμῆ, ὄσῃ ἀρετῆ, δύναμις.

Ἀπὸ ἰωαχέμου καμρασῶ δὲ γενέθλια
 ἡμῶν

ΤΗ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑ-

ΣΚΩΣΩΣ ΜΝΗΜΗ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΩΤΗ-
 ΡΟΥ ΗΜΩΝ ΔΕΟΥ.

Νῦν δὲ τίον φίλε χριστὶ πάθῃ σου τήριον ἄσω,
 τίον τε δικαιοσύνην δέξαι ἀναστάσιος.
 ἡλθὼν δ' ὡς διὰ γόνῃ ἀμβροσίῃ ἀθανάτου,
 θυτογενὲς τε φύσιν σώματι ἀμφίω,
 τυχθεὶς παρθενικῆς ἀγνῆς ὑπερῶν ἐλόχισσον
 ἐξ ἀγίας μητρὸς πνεύματι ἕσα κόρη.
 ἀλλοθεν τὸν ἕμνησα, καὶ ἀλλοθεν τῶνδε βεβήλοισ
 τιλὸν ἀποσηναί πασι πρὸς πᾶσι λόγῃ.
 ἡμεῖς βίος ἄρ, σὺ δ' ἡμῶν γόνι αἰὶ ἐπ' αἰε
 οὐδέσθ' ἀσπυτῆρ, καὶ φάσθ' ἡδὲ πᾶσι,
 καὶ ἀγάπῃ σὲ διυσαίνουσον παρὰ τῶνδε γονιάων
 ὡς φορέω βροτῆος σάρχ' ὑπερῶντα φύσιν,
 καὶ ἡμῶν ἀκλυρωπασάμενον σου τήριον ἔργον
 τοῦ ὑπὲρ ἀνθρώπων ἰντιλίους θεωάτης,
 θυμα δὲ ἀμπλακίωρ γεγονυμένος ἀμπερῶων,
 αἰὶδ' ῥοφόνος θ' ἱκανὸν λύτρον ἀλιτροσύνης.
 τῆτο βίος βολῆς ψήφισι ἡμῶν ἡμῶν ἄσθ,
 καὶ πρὸ δικαιοσύνης τῆτ' ἀγέρων νόμος.
 ἡμῶν δὲ δικαιοσύνη γ' ἀφ' ἀμαρτίας ἡμῶν ἡμῶν
 κείνων τῆς ἀγάπης τῆς ἡμῶν ἡμῶν.
 ἡμῶν ὡς δειλὸν γόνος ἀμὸν ἀτασθαλίωι,
 ὅτι νόμον κτίσας πλάσμα βίος παρὶ βίος.
 τῆ δ' ἡμῶν ἀμωπλακίη σὺ πρὸς τιμωρὸν ἡμῶν,
 μοῖρ' ἀπὸ σοῦ βανάτω λοιπὸν ὅτ' ἔσθ' ἀμῶν.
 ἀλλὰ μίσησόν τὸν ἔβηκ' ὄργης πατρὸς ἡμῶν ἡμῶν
 καὶ θεοῦ τῆς φύσεως ἡμῶν ἡμῶν γόνος.

ἐν τῷ πνεύματι ἀγαπᾷ ἑαυτὸν ἀντιλαμβάνεται πληγὰς,
 ἅμμι τ' ὀφειλομένων αὐτὸς ὑπὸ χριστοῦ.
 αὐτὰρ ἰπὸ χριστοῦ ἔλαβε πικρὰ μὲν ὅτι, ὅτι τιλῆσθε
 ἰσχυροὺς αἰδέει δόγμα θεωροῦντος,
 ἕτερος τῶν ἄλλων διὸς ἀνὴρ ἰδιουστίας,
 κῆρυξ ἐν ἁγίοις ἡρώδης ἔχει τόπον.
 ἔτι τ' ἀποσταθεῖς ἐφόσον γέβαλεν ἴδιον αὐτῷ.
 πρὸς πατέρα ἀσπίδι σαρκὸς ἰδέεσθε.
 καὶ τὸ ἀλημονίον δάμνην λύπησθε ὁ ἀγῶν
 ἅμμι τ' ἐξ ἑρῶ χρωτὸς ἔχει τόπον.
 πορφυροὶ αὐτῷ θρόμβοι κατὰ βαυνοῦν ἴρασι,
 γουνοκλινῶν ἐν γῆς ἀρχομένη διακρίσει.
 ὅποτε δὲ καὶ πρὸς ἐπὶ χριστοῦ ἔβαλλε πρόσωπον,
 ἐπὶ πατέρα τῶν δειτ' ὁ ἀμνηστία,
 τῆς προτίρας ἀναμνηστῶν ψυχῶν ἅμμι τ'
 βαμβαλῆς τ' ἕδωκεν ἴδιον σαρκὸς ἄγων,
 οὐκ ἐδέχθη αὐτῶν θεοὺς βελήμασι μῆτι
 ἀσπασίως βῆναι ῥήματ' ὀναντίβιον,
 ἀλλ' ἀτρόποισι θεοῖς βελήμασ' ἐπέσαν ἰσχυροῦς,
 ἐπὶ τ' ἀναγκάσιον, πρὸ φρονῶν τὸ πᾶν.
 πάντοτε γὰρ φύγει δέμας ἀνδρῶν ἀληγὰς ἰσχυρῶν,
 καὶ λυπητὸς ταραχῆν πᾶσ' ἐπίνοιαι φέρεται.
 ἀνθρώπων ἰσχυρῶν ἀνθρώπων ἰσχυρῶν διὸς
 τοιαῦτα ἰσχυρῶν τῶν δεινῶν ἐπίνοιαι φέρεται.
 ἀγγελοῦ ἐρανοῦ δ' ἄφρονος κείνου τ' ἰσχυρῶν,
 καὶ τῶν δευμαλῶν σάρκα παρρηγοῦντος.
 ἀγγελοῦ ἀβελήχρον προσηλῶν θυμῶν τ' ἀμνηστῶν
 ἄξων πληροφῶν βαρῶν πειθοσύνου,
 μὴ πρὸς γὰρ ψυχῆ πρὸς πράγματ' ἄφρων
 ἐπὶ τ' ἰσχυρῶν πᾶσων γὰρ ἐπὶ ἰσχυρῶν βροτῶν.

ἡμῶν ἀγῶνα, πᾶσι σωτήριον ἕξουσίαν
 θεῶν χριστὸς ἀνὴρ ἐπιλέξας ἐνείκη,
 ὡν θεὸς αἰδίδος γυμνηκὸν αἰδίδιο
 σὰρξ λόγῳ, ἀφράσθαι δάματι συζυγίαι.
 γυνῶσι ψυχῆς τῶνδ'· οὐδ' ἄρ' ἰσχυρῶν προφητῶν
 ἢ δ' ἄλλων ἡρώων ἱστορίαι γραφῶν.
 πῆσι ἐπιστήμη τῶνδ' ἔσται, εἰδὲ τις ἄλλῳ
 τὰ καταληκθῆναι ταῦτα γίνοιτο τρυφῶ.
 πῆσι ἀκροαθῆναι δὲ θῶν διὰ ῥήματι αὐτῆ
 βλασφάνει ἀλαδῶν εἰρ' ἀπλότητι φριτῶν.
 χριστὸν ἄρ' ὡς παθίεντ' ἀδὲ πάντ' αὐτῆντι τελωτῆρ
 ἐχρῆνσαν· οφίης διυγαλίην θανάτῳ,
 ζῶν ἀνάστανθ' ὡς τ' ἀφ' ἡμετέρας τριτάτων,
 εἰς τ' ἀνακτορίην εἰς πατέρας οἰχόμενον
 ἔμειναι ἡμετέρας ἀρχῆν βιοτῆς, ἵνα τ' αὐθις
 κτησώμεθα γένης δῶρα δικαιοσύνης.
 ὡς περ' ἀμαρτιῶν ἡμῶν γὰρ ὑπερ' θανάτῳ θῆ,
 πρὸς τ' οἰσθῆ κακίης θυμῷ ὑπερ' ἡμετέρας,
 ἅτως εἰστέ δικαιοσύνην νεκρῶν ἅπ' αὐίτην,
 ἠγέρθητε κρᾶται πάντων ἀτάτω θεῶ.
 καὶ καθάπερ βροτῆν ἡμῶν ἰατῶν θῆκε κατάρσαν
 αὐθις ἔγνω θεὸς τῶν ἀνιστῶν λόγῳ.
 χριστὸν οὐδ' οὐν ἐφ' ἅπασιν γὰρ θανάτων ὑπερ' ἡμετέρας
 παρβασίῳν, διωάμεθ' ἵνα θεῶν ἀθανάτων.
 νῦν δεσμῶν ζῆς αἰὸν ἰλιθῆν ὡν αἰδίου,
 ἰσχυρῶν θῶκῳ διείδῃς οὐ πατρίῳ,
 παρτοκράτωρ, ὑπατῶν, ἀδίνος ἀλκίμου ἀμφιβελήκως
 αἰθριῶν τῆ πατῆρος ἀγάλλομεν.
 ὡφίλι χριστῶ ἐπὶ σὺν ἀγέλην βελίπει, φροντισσοῦν αἰλῆς
 αὐτῶ σοὶ ποιήμην χριστῶ τῆς μελέτης

ὁμοίαν βοσκομένης γλισχρως κακότητι ἰαίματι

ὁ δ' ἰδίαις ἤτορ φθερομένης ματίας.

ὡς ἰσχυρὸν ἄνθρωπον ἀλιγνῆς,

χρῆσι, σὺ δὲ δεινὴ βλῖβις ὁ ἀνομιῆ

καὶ πρὸς ἄλλα δ' ἰμῶν ὑπὸ τῶν φυλάκων ἀμειλίχῃ

αὐτὰ τ' ὀλιγοφροῦ πλάστ' οὐ ἀφροσύνη.

ἔκστασι εἰς ἄδην ὄσφρ' ἔσοι ποίμνιον ἡδὴ,

ἐμὴ τὰς ἔξῃς, χρῆσι, μίμνον, ἄσπασ-

ἔτι δ' ὅμως πιστὴ, παρὰ κένω ὅτ' ἴσται αἰὸν

ἔτι ἴσται μίμνη νόσφι, ἰπαγγελία.

καὶ σὺ φοβείσθ' ἂ μὴ ῥόνιās σὺ ποίμνιον, ἡ δὲ

πῦρ ἀπαλεξίσειν ἄλλα πάντα παρῶν.

καρὸς δ' ἔστ' ἐκείνης, ἡ χρῆσι, πᾶρ ἡμῶν

εἴη ἡ πόρρω ἔχθρῶν πάντων ἐπιρρομῶν

ἀλλὰ σὺ καρὸν γινώσκεις. ἡμῶς δὲ κενύεις

ἰκτινῆς ἀρχαίς ὁ διατριβίμνας.

σοί τοῖνον, φίλι χρῆσι, προσῶχέμεν' αὐτὸ βολῶντις

καὶ δεινῶν τῶ γενεσιτῆς ἰλίαις.

καὶ προσπίπτει δὲ χαμνδ' ἰς νοινῶς ἰκτινῆς,

ἀλλὰ σὺ ἡμετέρων κύνει κλῆθι γίωρ,

ἡκοισι ταλαπῶρ σὺς ἡμῶντι δὴμῶ,

μῆτι μίρ' ἡλῆρα κένω πορδῶς ἰδίαις.

εἰσὶ πρὸ γένεσι μὲν (ἰσὲ γίν' ἄδλιον ἡμῶν)

σὺ δὲ β' ὅμως ἰσμελὴν φύλ' ἰσῶντι κταπῶ

ἡμῶς ἰσῶντι κταπῶν πάντων ἰσῶντι,

ἡμῶντι κταπῶν κταπῶν ἀλλὰ πᾶσιν ὄλῃ.

ἡμῶντι κταπῶν ὅτι ἡμῶντι κταπῶν ἡμῶντι,

ἡμῶντι κταπῶν ὅτι ἡμῶντι κταπῶν ἡμῶντι.

ἡμῶντι κταπῶν ὅτι ἡμῶντι κταπῶν ἡμῶντι,

ἡμῶντι κταπῶν ὅτι ἡμῶντι κταπῶν ἡμῶντι.

ἡμῶντι κταπῶν ὅτι ἡμῶντι κταπῶν ἡμῶντι.

Ἰσοφίη, κραδίη τε πατρός, κλεινός τε χαρακτήρ
 συστάσῃς, ἀρχὴν δειγμίν & ἰδιμίαν.
 ἠδ' ἀτελευτήτοι ἀτελευτήτ' & πατρός ἰσχύος.
 ἠδ' ὄσ', ἀλθίβειν, καὶ δι' ὕραίνι &.
 ὅς βασιλεύς κτίσῃς, καὶ κύρι & ὡρ συναπάσῃς
 τὴν ἴλαχίς βαλῆς ἐκ γέ, ας ἀβαινάσῃς.
 εἶναι ἀναξέ πάντων κρατῆρος διὰ σὴ γεγαύταιρ,
 καὶ σωτήρ κόσμου πλάσματος & ὑμμετῆρ,
 σέξῃ ὑποδύς θυκτῆρ, σὼμ' ἰατάμηνόσσι βρότεσθρ
 ἠφ' ὀδὲτ' εἰς χθονίης ἐρχόμεν & συνόδους,
 τρεῖς παρθινικῆς ἀγυῆς ὑπ' ἀναξέ, ἵνα λήψῃ
 ἰντιμορ διαβίδω δώπων ἰοασιδῆ.
 ἠδ' ἐνὶ γαστρὶ λαβύσα κόρη, κλεινὴ γένεταρ,
 ἰγνύμων ἀρ' ἰνρ πνύματ' & ἰξ' ἀγίς.
 παρβίνε ἰρῆς φύλακ' εἰληχίη φήρισθρ,
 καὶ τροφὸν ἀλλοτρίῃ συγγίῃ ἀνδρατόκτ.
 ἠνρ ἰσπῆδῶν, ψυχῆς ἰξ' ὄσ' περιεῖπιν
 ἀχραντομ μνησῆς παρβίνε ἀλόχρ.
 ὀμῆα τι καὶ βιστῶν σὺρ μκτίρι παιδ' ἰ παρῖσχε,
 πωλυπλάνεθ' ἄμα τῶς ἐπιέρασι φυγάς
 ἠντ' ἄσικὸν νάξωρεῖν γαλιλαίδι γαίῃς,
 ἠντι κασπαρνιτῶν οἰνία ναιε πῶλει.
 ἰκλιρῆς σφιέγων δ' ὄρμην πασιδοῖσ' ὄνορ ἰ χθρῶν
 χρηδ' ὄσ' νεκλώσε τηλόσ' ἰπῶλθε γῶας.
 καὶ δὲ κν τι γνωαῖχ' ἀμ' ἄγων καὶ νύπιον, αὐτῆς
 ἀυλαβῆ ὕρανόθιν πίσει δεξαμδύς.
 ὄντι φιλανθρῶ πω θεῶ αὐτῆ γένεατο βελῆ
 ἀρχὴν συνθήκης σωσίλων νιαρῶς,
 προῖρῆνόντα πᾶσαι βιοφράσων ῥήμασιν ἀνδρῶν
 ἀθάνατόν τε θεῶν θυκτογευῆτι βροσῶν,

ἡμῶν ἀμαρτανῶσι μισοῦσι φησὶ βίον ἀδικῶν
 τοῖσι ἀλίτροισι νῆς ἕμα δίκαιοσύνης,
 αὐτὶ τραπῶσι ἔρασι ἀπὸ λυγαλίου τ' ὀλίβη
 ἔκτι σατανεργῶ πλῆματ' αὐτῶσιν,
 ἐλπιδεῖτ' ἀρχαῖος ἀναμαρτία διαγωγῆς,
 πρῶτον πλάσμα γένος ἢς ἔτυχ' ἡμετέρη,
 πᾶσι γὰρ θνητοῖσι χολωθέντ' μεγάλοι
 οὐνοῖας ἀμόροι οὐκτροσύνησιν, διῶ.
 αἶν' ὃ δὲ μωτίης πατὴρ ἰλάσκων ἱφακῶν,
 ἢ δ' ἰκίης συγκυρῆς ἐπιπ' ἀλτροσύνης,
 ἕδ' ὁ παλαιῶν ὃ θρόνον, ἡεὶ παίδιον ἡμῶν,
 ἄγνωστον παρέχων ἀμφοτέρωθεν γίν' ὃ.
 ἀλικῶν ἀρχηγόνιοι κρείττε ὡμοῖσι κελύων,
 τῶτ' ἰδὲ δ' ἐντ' ὄφρον ἀνεκῶν ὡμῶν.
 εἰ δ' ὄνομα ἑμφάνειον ἴων θρόνου κλον, ἰσοῦς,
 ἡεὶ πρὸ παλαιῶν ἀγγλ' ἡμῶν μεγάλης.
 θαυμαστόν' ἀλλασημίνοιο βελήματ' ἀρχῶν
 ποιούμεν, ἀκτῶν εἰς ἐλεημοσύνην,
 ὅτ' ἔτι φιλὴ κερφαίησιν ἰθαλῆας, ἰσοῦς,
 θυμὸν ἀμωμικτε νηλεῶν πρῶτε πατρός.
 ἡεὶ τὸτ' ἰκὲ γὰρ, ἰὼν ἀεὶ διὰ ἡὸς ἰσοῦς,
 χωρισθεῖς πατρῶν ἢ δ' ἴποτ' ἐξ ὀάρων.
 ἢ δ' ἰρ δ' ἡτόν ὁμῶς ἀδὲ γῆς δειλοῖσι κερφῶν,
 πῆματ' ἀμυνόμεν' ὃ συγκυρῆσσι βροτοῖς
 σκῆνος ἰωσ' ἰσῶν πετὶ σαρκίνον, ἀνθάδ' ἔτ' ὄφθα
 σχῆμα ἰω' ἀλυθείης οὐτελῆς ἀνδρός ἔχον.
 ἰσὺν ἀνικτόντι βίος βίῶδ' ἀμφοτεβληκός,
 ἡεὶ σῖν' ὃ σιβαρῶν παντοκρατὸς δύνναμι.
 ἔστι δὲ ἰκίησιν κηλῶν ἀντιθέσιν ἀρχῆς,
 ἕκτῃ θάληρῆς φάιδμα ὃ ἰσὺν ἰκίης.

αἰωνόστι πατήρ, καὶ κοίραν ὁ ἰσοκελεύει,
 ἢ πῶς ἄδύνας τ' ἀφροσύνης ἴφορ ὁ
 δύφορος ἄρηνυστι γαλήνης τ' ἀγλαομέσφρ,
 τερφινόν τι μόν ὁ πρόσρον ὁ κρείσσας.
 ὅς λαβίδιο θρόνον προσγόνιο καθύμιν ὁ ἦος.
 ἀγνήσι ὁ ἀρχαίνας πᾶσας ἀπαντα πέντα.
 ἑτραπιτὸν δ' ἀνώγας ἀφροντίσσιο διαίτης,
 πᾶσας ἐφαλάσας ἐκ βίσσιο βλαβᾶς.
 αἴψα δ' ἀνώρθωσας περιῶν βασιλιῖδα τιμῶν,
 οὐδὲν ἀμωμῶν ἔργα ἔμων κρισίαν.
 ὅμ τότε βλάσθην κατὰ γῆρ δὲ ἀνθῆμ ὁ ὄρνε
 πάντοτι βαλλῶσας ὀθλοισυντυκίη.
 αἰτομάτι κερῶδες δ' ἴφρον ζειδωρ ὁ ἄμρρα,
 οἰνύδεις πστομῶν νεμάτα δ' ἄχρῶας.
 ὦ δὲ μῆ λῆμοι ἰμοβόροι καὶ πῶσα χόρρ
 ἡδισμ δὲ ἄνθῆμ χόρρον ἰμοφροσύνη.
 ὦ δὲ λῆμ, καὶ βῆς, καὶ παρδαλῆς, καὶ χίμαιρας
 σύνομ ὁμοψύχω δέμνι ἔθοντο βίω.
 τίγριδα παῖς δ' ἰλοῦρ ἔτι τήσῃ ὁ ἦλασι ράβδω
 ἰωὸν τόν τ' ἴλαβον σύντι δρᾶκονταμίη.
 ἔμ ἴρι, ἢ πολίμοιο βῆν τόν ἴριβρομ ὁ ἦον,
 χρείαν δ' ἀνδροφόνων ἄτις ἔτ' εἶχε βελῶν.
 ἦντα δ' ἰσθλοδέσπρρα κατ' αὐθρόπας ἰμοσύνη,
 σύντι βιογνώσῃ πῶσις ἀφροσύνη
 πάντα τὰ δ' ὡς ἐγίνοντ' ὅτ' ἰμὸς διὸς οὐβάδ' ἰπιλθῶν
 δ' ἔλασον βροτίκς σῆμ ἔπιδυ φῆσιως.
 παρθονική τι βῆσ διὸρ ἦα τίπορ ἰαυτῆς
 γένατο, τῷ δικάτω μνηλοχουσα μὲν.
 καὶ προφῶς δ' ἦν αὐθρόπης κλυτὸς ἦος ἰσῶς,
 σαρμὶ πᾶσῶν, ἢ ἰμὸς σάρμα ἴσῶσι ἰδῆ

πάντοτε δ' ἔργ' ἀπόλοιτο πονηρά, καὶ ὕβρις ἀδίκημα
 σβηθεῖν θ' ὄρμης πῦρ κακῶν ἀντίθεον,
 πικρῶ δ' ἀγίας θεῶν πόλεως κατὰ δῆμον
 αἴτηρ σὸν ἑτέροις ἐντ' ἡμ' ἀτασθαλίας,
 ᾧ δ' ἄ μοι Ἄδης εὐσιβέει ψυχῆς μελίτημα
 σὺς περὶ τ' αἰθρίας καὶ χερσὶν ἐκ γυνῆς,
 εὐφρέμασσι λιτῶν ἐπιβωστροσῶν σὶ πρῶσιν ἡσῶν
 ὕμνῳ δίδοσι τιλεῖν μνήμων ἄσματος νόον,
 ἐπαργαυὰ σῶντ' ὀθονῶν μίλιον ἀνλαβίσιον ἀνεπαλίξασιν,
 καὶ δι' ἀγασφάντων πρῶσιν κινῶντα τῶν.
 ἔμβασιν ἄτως ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἅμα πάντων,
 ἄτωθ' ἡμίτερον πᾶς ἀννοῖτο πόθῳ.
 κλυθὶ φύλαξ ἄνω βιοτηπύρι χριστὶ ταλαινῶν,
 διαλάνης ποιμνὸς σὸν πρῶσιν χεῖρῶν.
 ὄν δ' ἐτ' ἡμῶν αὐτῆ σὶδ' ὑπέρχει χεῖρα, μαρῶν
 ἔκγονοι, πᾶσι τ' ἀτρικῆς αἰθρίας θείας.
 ᾧ ἰλιεῖ ταλαίπωρον φίλε δέσποτ' ἐπαίτην,
 σῶσιμον ἢ μέγιστος σὺς ἐλεημοσύνας.
 ἔφρασι μαινομένῳ, καὶ νῦν καὶ ἔπειτ' ὀνὶ κόσμῳ
 ὕμνῳ μελίων ἄσματος ἢ ἡμετέρων,
 σὺν πατρίτ' αἰθρίας, καὶ πνύματι μόνον, ἀληθῆ,
 ἰσχυρὸν, ἐσπλάγχθον, πᾶσι κρατῆ, ἀδύνατον,
 ἰσοδύνατον, ἅγιον, πανκλυθῆρον, αἰὲν ἰόντα,
 ἀφθιτον, ἀκτιστον, παμβασιλῆα, θείον.

ἀπὸ Ἰωαχέμη Καμραρὶκῆς ἀχαριστήρια,
 γυνθλίους ἰσοχριστῶ
 κ φ υ δ.

Ο V

ΕΙΣ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΕΟΡΤΗΝ ΙΗΣΟΥ

Χριστὸς υἱὸς θεοῦ σωτῆρς τοῦ κόσμου.

Χριστὸς τὴν γένεσιν διὰ τιμωρίαν ὅσα μισῶν
 φθιγγόμελῳ, θεῖν κῆδον ἵποιο χάρις.
 ἢς ἄτιμ' ἔτ' ἀρτίως γλώσσῃ διέκρυτον ὀδύσσει,
 ἔτι νόμι' ὅσιον συλλογίῳ αὐτοῦ φρένι.
 καὶ σὺ μὲν αἰδ' ἰς σὺνάμ' αἰτίαις θεῶν ἕως
 ἀρχῆς θ' ἐκ φύσεως πατρὸς ἵφισ' αἰδῶν θ',
 αἰώνων γεγονὸς ἐπίστωσι π' ἀρρίθον ἀπάσσης
 εἰμῶν τῆς πατρικῆς καὶ λόγῳ ἐκ κραδίης.
 φητὸς ἀπαύγασι ἀπρσίτη, θεῖός τι χαριστήρ,
 τίκνον ἀγνοεῖν τε μνηρογονεῖσι πατρὸς.
 αὐτὸς ἀρ' ἡμετέρῳ γένεσ' ὁλοῦν ἑλιόσας
 ἡμυτον ἀμπλακίης ἀρχῆς ἀκροιο φθορῶν,
 φῦλ' ἵνα μὴ βροτὰ π' ἀμψαν αἰτιάδ' ἐντ' ἀπόλαται,
 τάνδι δίκην ὀργῆς τιτυμέν' ἀρ' ἑαλίης,
 ἂν θεῶ ἀθάδεις, ποτ' ἀπειθεῖς ῥήματι θυμῶ,
 πρῶτοι ὀπιθοτόμοις προσετρίφασι γονεῖς,
 ὡδ' ἀπόπας ἀρχῆς προσφώνισας γονετῆρα,
 ἕξαρχῆς γὰρ ἡμῶς π' ἰώσι θ' ἀντελάβη.
 ἕξαρχῆς θ' ἡμῶν παρὰ πατρὶ συνηγῶθ' ἡδ' α'
 ἰθὺδ' ἰμου κείνο μῆνι ἱλασαμένῳ θ'.
 ἕξιν δ' ἡμῖν κρυφίς μυστήρ, αβελῆς,
 ἐννοῖς κατερῆν ἀσπίθ' μελίτη.
 ἦπας δ' ἂν, πάτερ ὦ πάτερ, ἐβλάσῃσ' ἂν ἰγὼ σῶν
 ἐκ λόγῳ αἰδ' ἰω ταυτοφῆς γενέσει.
 ἡμφοῖν γὰρ φύσις ἡμῶν ἡμοδοῖός ἐστι
 τῆς ἡλίως πάσης πρὸς ὅσον ἠπίρη φύσις.

κοσμοῦ

κακοκρυφὸς φύσει αἰνῶς, πρὸς ἀρετῆς ἀπάντων,
 ἄχρῳ, ἄρηκτῷ, ἰσχυρῷ, ἀθάνατῷ.
 πρῶτον γὰρ, ἀγαθὴ, πικρὴ γένηται, ἢ δὲ μάκαιρα,
 δοξοφιλοῦσα, ἀγία, παμβασιλεία φύσει.
 ὦ πάτερ οἶδ' ὅτι δὴ μὲ φιλεῖς ἀγαθῶν περιεχθῆναι,
 ὦ πάτερ ἡσίων ἀλλ' ἐπάκουε λιτῶν.
 ἤμω λανθῶν ἡμετέρων πλάσμι' ἀρχίτυπον παλαμῶν,
 ὅτι σε αὐτοφραδῶν ἡλυσι πῆυς δόλων.
 σὺ δ' ἔλιπ' ὅσον ἔστη ἔσον δ' ἔδ' ἀπλιτοῦ αἴθερος,
 ἧ ὅσ' ὁ τῆνδε π' ἔβλεψ' ἀρατὸς ἀγκυρῆ ἔχων.
 τὸς δ' ἀρ' ἀμαρτήντας γενιτωρῶν σπλαγχν' ἰλιάρη,
 ἢ δ' ἀδικήματα τῶν κτισμάτων πρῆυς ἀφίης.
 χειρῶν γὰρ ποιήματα σὶδ' ἐν τῷδε γ' ὄβρι, καὶ ἀτμῶν
 ψυχῶν παρὰ σὺν δέξατο δωσὶ βίον.
 αἰνῶνα καὶ δὲ ἡμῶν βιωσὶ ἐμορφώθησαν,
 τῆνδε κατασχόντας ψυδῶν ἰλι δράκων,
 τὸν δ' ἀπαμειβόμεν' ἠροσέτη γοήτωρ φίλον ἡόν,
 ἡμῶν ὕσας πατριῆς ἐκ κροσίδης ἀγάπην.
 ἠέλωμαι, ἀτ' αὐτῆς ἐβέλης, πῶς φειδομένης δὲ
 τῶν ἀλιτῶν ἔργον δρῶτο δικαιοσύνης,
 ἧ ἡμῶν ἔχα γέ δ' ἴκνησ κατ' ἀνερχομαι δράκων, αἰ δ' ἄλλη
 ἀμφολογὸς ἀσθετον καὶ μῆμα πολασόμεν
 τὸ δὲ δράκωντ' ἀγαλμ' ὄφης ὡς λυγρῶς περιεφθ
 αἰνοδέος ἢ ἡμῶν πῶς ἀπίτιασε τίσις,
 αὐτὰρ ὅς ἐς ἡμετέρων παρὰ κλήσ' ἀπ' ἴσ' ἐφ' ἡμῶν,
 τὸς ἀγαθ' ἡμῶν αἰσ ἡμετέροι παθῶν
 ἀνδρωτῶν, νηπινοῖς ἀνδραγαθῶν ἀποφύξαι
 ἢν ὑπέχων τόλμησ ὄφρα δ' ἴκνησ σφίτησ,
 καὶ τότε δὴ κατὰ γινόμενος θεῶν ἡὸς ἑαυτῶν,
 ἀνδρώων ζῆσ, καὶ πῶς πάντα νοῦμ

ἔτι αὐτὸν τίλθ' ἡμετέρων μύσθ' ἀμπλακιάων,
 καὶ ποινὴν πασῶν ἤψιν ἀμαρτιῶν.
 ἦνισ' ὑπέρτι γίνεσθαι θνητοῦ κατ' ἄρα,
 αὐτίτ' ἄλυτρούνης πάντοσ' δίκαια παύω.
 καὶ μεσίτης γίγνομαι διὸς ἀνθρώπωντι θύοι,
 δόξ' πατέρ' ἰκέτω ἵόν ἀτιμάσαστο.
 καὶ τότ' ἱπιφρασιαυλοῦσι ἐγγραψ' ἁγίω
 πνεύματι, ἰσοθρόνσ' δόγμα' ἔσιμ' τριάδ' .
 διαθεῖσθαι σπάνυς δίκαιας οὐδ' ἄσασθαι
 τυχόντ' ἀφ' αὐτῶν τούδ' ὑπὸ παρθενηῖσ,
 ἔστι λόγον καρποῖσ οἰκείοισ σάρκα γενῆσθαι
 καὶ θνητὸν δ' ἰάγειν ἦθισ' οὐ ἡμετέροισ.
 ἔρανόθιν καταβάοντ' οὐ γῆστροφώμενον, ἔνθα
 μνησγῶσ ἱφάνη δόξα τίμασ πατρικῆ.
 ὁ φίλε χριστὶ τίσ ἀρ' ἀγάπησ τόδε πρᾶγμα τοσαύτησ
 γυνῆσ, οὐργισίμα τίσ δ' ἰσοίδοσ χάρισ;
 τίσ δ' ἐμὲ μνησκῶν ἔχων τοῖσ μυστήριον ἀμφί,
 ἀσκήσθαι γυμνασίοισ οὐσίβην νοσῶισ;
 εἰ πλεῖστοι δ' ἀνόμωσ ζῶντεσ πωρὶ μάλλον ἄσαστ'
 σπεψ' ἰμῶσ ἢ ταύτεσ χριστὶ τίμασ παρθενῶσ.
 ἔσθ' ἰσοφῶσ σκοποῖντι οὐκ ἔσθ' ἰσομωσ λαμπερῶσ ἀνέφθῆσ,
 φῶσ σοφῶσ ἔσθ' ἰσομῶσ ἰσομῶσ σίλασ
 ἦ δ' ἰσοβ' ἡμετέρησ ζῶντεσ ἀσασθῶσ ἰτελίωσ
 σαστέροισ τ' ἰφάνησ λαμπερῶσ ἰτελίωσ.
 ζῆτύσασθαι δὲ μόλισ λοιπῶν ἔστι πίσυν ἄν ἰσοροισ
 οὐ δ' ἀγάπῆσ ὄψῆσ καιομένησ ὀλίγοισ.
 ψυχθῶσασ κλαύσασ ἀγάπῆσ πῶσ ἰσοπῶσ βαυῶσασ.
 πινθήσασ δ' ἀγαθῶν ἰτελίωσ ἀσασθῶσ ἰτελίωσ.
 βλασφῶσασ δ' ἰσοδῶσ σπυργῶσ καὶ μῶσ ἰτελίωσ,
 ἰτελίωσ ὡσ ἰτελίωσ πᾶσασ γῶσασ καυῶσ.

ὁ χριστὸς

ὁ χριστὸς ἢ θεὸς διὸς αἰώνων προαίρεσθε,
 πρωτόγονο πατήρος μονογενὲς τέτοκε.
 ὁ χριστὸς παρθενικῶς γεγενῆσθε πατρὸς ἰησοῦ,
 ὅτι θεὸς βροτῶν δύσασο σάρκα λογ.
 καὶ σὶ θεὸς ἐλόχευσε κόρη καὶ ἰὼν φίλον ἦεν
 πνεύματι ἐξ ἁγίου φέρτορ ἰνι καμλύη.
 λίσσομαι ὡ φίλι χριστῶσι ἄντιβολῶν ἰνιτύω.
 προσκυνῶντι κρῆτος σου βασιλεῦ σίβομαι.
 σπῆδισι βοήθισον λαῶ σίθιν, ὄντι πῶϊε
 ὁ δόθε βλαψίφρον ὡ ἡμάτα λυγρὰ πόνη.
 ἴθασον περὶ ἴστικον πολυμύλλον ἄτη.
 ἴτι δ' ὄν ἰν ὡάντων ἐδῆν ἄπισι κακῶν.
 ἄντι σου καὶ βάρ ὄϊα φίλ ὡ χριστὸς διὰ ἄτ' ἀρῆμῶν
 ἀλλ' ἄτι γινώσκεις ὡ ρόσφι τοῖσδε ἄπ.
 καὶ γίν ὡ χριστὸς ἡμῶν θεὸς ἦεν ἰησοῦ,
 ὅστις τάλαι φάτης σου ἀπῶνατο λῶς.
 ὁ χριστὸς δόξῃ πατρὸς ὄρανῶ ἰμβασιλεύων.
 καὶ ἰν καὶ ἡμῶν χριστὸς ἰωάννη λιτῶν.
 καὶ ὄθεσ ἀτιμῶντι καὶ ὡ ἰησοῦ ὄθα δε λῆκνεις
 ὄσσο φρῶν δ' ἦθε καὶ πρὸς βασιλείαν ἄνη.
 μῆμνεν τ' ἰμπε δ' ὄν ἰν κλητορ καὶ ὄμῆγυρι ἀμῶν
 μῆτι κηριδ' ἰερίοις ἰν ἄωιλανρομῆοις.
 ἡ ὡϊφρων κῦδισι πανοιτιρῶν ἰλιεωρι
 χριστὸς ὡ ἰν ὡν θυπῆν δύσασο σάρκα θεός.
 ὡ ἰλιεωρ ὄταῦθα πλανῶμενα πωντόθι μῆλα.
 καὶ σπορ πωλομῆν μῆ πειρεῖδ' ἀγίλαρ.
 ἀλλὰ φυλακωμῆνθες θῆν ἀπὸ πᾶσων ἰρῆκ.
 ὡ πωμῆν ὄϊων λῶσι θιστριφῶν.
 ἰεσο δὲ χ' ἡμῶν σποδῆς μῆδ' ὡ φρῶν θυμῶ.
 θεὸς δὲ μ' ὡ κηρῶν κῆτριν ἀριστομῆνθες.

ἵσταντι λοβολόγων ἡμετῶν μίσσησι γράφει
 αὐτὸν ὁμοσκηνῶν τοῖς φίλοις χριστὶ φίλοις.
 πίωνων μακρῶν ἀτελευτήτοις δρομοῖσι,
 ὄνταν οὖν παρὰ σοῖς, σοὶ πάρα καὶ ἐμὸν μίσημα

Ἐγράφη ὑπὸ Διοσκ. Καμυραεῖ
 ἔτι χριστογονίας.

α φ ρ ε

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΛΗΜΕΝΤΟΣ ΑΔΕ-
 ΞΑΝΘΡΕΩΣ ἢ κατέκλεισε τὸ παιδαγωγὸν
 ξύγγραμμα, καὶ ὕμνον δὲ
 χαριστικόν.

Ἰλαθι τοῖς σοῖς παιδαγωγῶν παιδίοις, πα-
 τὴρ ἡνίοχε Ἰσραὴλ, ἦ καὶ πατὴρ Ἐράμφω, καὶ
 ρι, σὸς δὲ ἡμῖν τοῖς σοῖς ἐπομλίοις παραγγέλ-
 μασι, τὸ ὁμοίωμα πληρῶσαι τ' εἰκόνων, αἰδάνε
 ὁδὰ τε κατὰ κράτ' ἀγαθῶν τῶν θεῶν, κριτῶν τε μὴ
 πικρῶν, καὶ παρὰ γε ἅπαντα αὐτὸς γνῆ εἰρήνην τῆ
 σῆ πολιτενομλίας, γνῆ τῆ σῆ μεταίθεμλίας πῶ
 λει, ἄκυμάντος τ' ἁμαρτίας τὸν κλύδωνα διὰ
 πλεύσαντας, γαλανιῶντας ἀγίῳ συμφέρεσθαι
 πνεύματι, σοφίᾳ ἀνεκφράσῳ, νύκτωρ, μεθ' ἡ-
 μέραν, εἰς τὴν τελείαν ἡμέραν, αἰνῶντας δὲ ἕως
 εἰς εἰν ἑξῆς μόνῳ πατρὶ, καὶ ἡμῶν, ἡμῶν καὶ πατρὶ
 παιδαγωγῶν, καὶ διδασκάλων, ἡμῶν, σὺν καὶ ἑξῆς
 ἐγὼ

ἅπασιν πνεύματι, πάντα ἑνί. ἧ ὧτά πάντα
 τα, δι' ὅρτά πάντα ἐν, δι' ὅρτά ἀεί. ἔ μέλη παύ
 τας. ἔ δόξα, αἰῶνες, πάντα ἑ ἀγαθῶ, παύ
 τα ἑ καλῶ, πάντα ἑ σοφῶ, ἑ δικάϊω
 τὰ πάντα, ὧ ἡ δόξα καὶ νῦν, καὶ εἰς εὖ αἰῶνας.
 ἀμὴν.

Ἦμνος εἰς σωτῆρα χρισόν.

Στόμιον πῶλων ἀδελφῶν, Πτερόν ὀρνίθων ἀ=
 πλανῶν, Οἰαξ νηπιῶν ἀτρεκῆς, Ποιμῆν ἀρνῶν
 βασιλικῶν: Τὸς σὸς ἀφελῆς παιδίας ἀγαθῶν,
 Λιπῆν ἀγίως, Ἦμνῆν ἀδολῶς, Ἀκάκοις σόμσι,
 παιδῶν ἡγήτορα χρισόν. Βασιλεῦ ἀγίω, Λό=
 γε παυσματόν πατρός ἡψίς σοφίας πρῦτα
 νι, Στήριγμα πόνων Αἰωνοχαρῆς, ἑρπίδας γενε=
 ἄς Σωτῆρῖν σῶ. Ποιμῆν, ἀροῖν, Οἰαξ, σόμιον, Πτε=
 ρόν ἑραίνιον, Παναγῶς ποιμῆν, Ἀλιεῦ μερόπων
 τῶν σωζομένων. Πελάγῶς κακίας ἰχθῦς ἀγνῶς,
 Κύματ' ἑχθρῶν γλυκερῶ ζωῆς δειλιάζων. Ἦμνος
 προβάτων λογικῶν ποιμῆν. Ἀγιε ἡμῶν Βασιλεῦ
 παιδῶν ἀνεπαύτων.

Ἰχθια χρισῶ ὀσῶς ἑραίνια, Λόγος ἀέναντος, Αἰὼν
 ἀπλετῶ, Φῶς αἰδιον, ἑλεῶς πηγῆ, Ρεκτῆρ ἀ=
 ρετῆς Σεμνή βιοτή. Θεοῦ ἡμῶν χρισῶ ἡ=
 σῶ. Γάλα ἑραίνιον μαρῶν γλυκερῶν, Νύμφης
 Χαρίτων

χαρίτων. Σοφίας Ἐπισῆς ἐκβλιβόμενον, οἱ νηπιῶ
 χοι Αταλοῖς σόμασιρ Ατιταλόμνοι Θηλῆς Λο
 γικῆς, Γνεύματι δροσερῶ Εμπωιπλάμνοι Αιζ
 νης ἀφελῆς Υμνης ἀτρεκῆς Βασιλεῖ χρισῶ Μι
 θῶς ὁσίως Ζωῆς διδασχῆς Μιλωμην ὁμῶ. Μι
 πωμην ἀπλῶς Παῖδια κρατεροῦ Χορῶς εἰρήνης
 Οἰχρισόγονοι Λαός σώφρων, Ἰάλαμην ὁμῶ θεῶν
 εἰρήνης.

Ἦμν⊕ δολολεγίας καθημε-
 ρινῆς.

Σέ τόν θεόν ἀνῶμην, σοί τῶν κρείω ἄζομοιο
 γῶμην. σέ τόν αἰδιον πατέρα πᾶσα ἡ γῆ προ-
 σκυνεῖ, καὶ σέβει. σοί πάντες ἄγγελοι, καὶ ἄρ-
 χᾶγγελοι, σοί ἄρανοί, καὶ ἅπασαι ἄρχαί, Ἐἰ ἄρ-
 σία, σοί χερσίμ, Ἐ σεραφίμ ἀπαύσω φωνῆ κρέ-
 ζοντον λέγουσιρ, Ἀγι⊕, ἄγι⊕, ἄγι⊕ ὁ κύρι-
 ὁς Ἰαβαῶν. πλήρεις ἄρανοί, καὶ πᾶσα ἡ γῆ μεγα-
 λειότητ⊕ δόξης σῶ. σέ ὁ ἡἰδοξ⊕ τῶν ἀπο-
 σόλων χορῶς, σέ τῶν μαρτύρων λευκόσολος αἰ-
 νῆσρας. σέ κατὰ τῶν ὅλων οἰκουμενῶν ἡ ἀγία
 ὁμολογεῖ ἐκκλησία. Ἐ πατέρες ἀμετρήτου μεγα-
 λωσύνης. Ἐ σεβάσμιόν σκ ἀληθινόν, Ἐ μονοθε-
 νῆ ἵόν. καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα πᾶσα κληθῶν. ὦ χρισῆ,
 σὺ εἰ βασιλεύς τῆ δόξης, σὺ τῆ πατρὸς ἵός αἰδίου.
 σὺ τῆ

οὐ τ' σῶσαι ἐπιθυνοῦμεν ἄνθρωπον, οὐκ ἔφρον
 ξας τὴν τῆς παρθένου γαστέρα. σὺ κεκρατηκώς
 τ' κέντρον τῆ θανάτου, ἀνέωξας τοῖς πικρῶσι
 τὴν βασιλείαν τῶν ὕδρανῶν, σὺ ἐμ διεξῆλθες θεῶ
 κάθησαι ἐν τῇ δόξῃ τῆ πατρὸς, σὺ πισεύη κρε
 τὴς ἐρχόμενου. σὲ τοίνυν ἐκετεύομεν, οἱ σοὶ
 δούλοι, βοήθησον ἡμῖν, ὃς τιμῶν αἵματί σου ἐλύ
 τρώσω, ποιήσον δὴ ἡμᾶς αἰωνίᾳ δόξης, σὺν τοῖς
 ἁγίοις σὸ δαυρεῶν, καὶ χάριτος ἀξιοθῆναι. σῶ
 σου ὦ κύριε τὸν λαόν σου, καὶ ἐλόγησον τὴν κλη
 ρονομίαν σου, καὶ κυβένησον, καὶ αὐξήσαι αὐ
 τὸς ἕως αἰῶν, καὶ ἑκάστη ἡμέραν ἐλογώσ
 μεν σε, ὦ αἰνῶμεν τὸ ὄνομά σου εἰς αἰῶνα, εἰς
 αἰῶνα αἰῶν, ἀξίω σου ὦ κύριε ἐμ ταύτη τῇ ἡ
 μέρᾳ ἀναμαρτήτης ἡμᾶς διαφυλάξας. ἐλέησον
 ἡμᾶς κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς. γεννηθήτω τὸ σὸν
 ἔλεος, ὦ κύριε, ἐφ' ἡμᾶς, καθὼς ἠλπίσαμεν ἐ
 πίσει. ὦ σοὶ κύριε ἠλπίσα, μὴ κατασχυνθῆ
 σω εἰς τὸν αἰῶνα, ἀμὴν.

Ω δὴ ἐυλογητικῆς

Ω χριστὸς ὁ χάριτος
 σου τῶν γίνουσι βροτείων,
 σου ὡς ἀναξ ἁπάντων,
 σε προσκυνοῦν ποιητικῶς

σὶ τ' ἀπολογῶλυτρατῶν,
 σὶ καὶ μόνον σιβίω,
 σὶ καὶ μόνον πατρίω,
 σὶ καὶ μόνον φοβέσθαι,
 σὶ καὶ φίλων ὀφείλω.
 μάλλον φίλων δ' ὀφείλω,
 φίλων μάλιστα ὀφείλω
 ἀνιργίτην τὸν ἄμιον.
 ἐπὶ σοι μόνον τίποθαι,
 καὶ χαριστότητι ὅτι σὺ
 σκίωη σιμηριῶν,
 οὐδ' ἀτινυκτηριῶν,
 καὶ πάντῃ ἀσφαλισθῆναι
 διαγῶβιον ἀμύρινον.
 σὺ μ' ἐκ νόσων ἔγεραι,
 σὺ μ' ἐκ πόνων ἔλυσαι.
 σὺ κινδύνας ἀπέβησας
 ἀντιπλάβε πῶσόντι.
 αἶμα σὺ τραπέυντ' ἰδίω.
 τὸ σὰμ' ἀπρητίσωμα,
 ψυχὴν τὴν τ' ἀλαυνῶ
 κινδύνων λόγῳ σὺ
 σὶ καὶ παρηγορήσω.
 ὃ χριστὸς ἀχαριστῶν,
 ὃ πῶς σοι ἀχαριστῶν
 ὁμνωθεῖαν τελίαν;
 πῶς δ' ἀξίως αἰνεῖται;
 τοσούτ' ἀνιργιτηθεῖς.
 σὺ κηρὶς λαβῶν σὺ
 ποτήριον διεθείς,
 ἐπὶ θεῷ καλίσταμαί μ' εἰ

ἕνεκα ἰσότητων.
 αἰ δὲ μόνον ἰκτιύων
 αἰδίου, ἀμβροτόν τε,
 κτίστην, κυβερνῆτην τε,
 καὶ διοπότην ἀπάντων.

Ἰωαχέμα.

FORMVLAE GRA
 TIARVM ACTIONVM RE
 centes.

Ὁπαντόκρατορ, αἰδίες, πανένδοξε θεέ,
 πάτερ κυρίδ ἡμῶν ἰσοῦ χρισῶ, ὃς ἄε
 παντα ἐποίησας, κτίσας τε ἀπ' ἀρχῆς, καὶ
 κτίθῆντα διασώζων, μετὰ τοῖ σωμαϊδίας ἡῶ
 σῶ κυρίδ ἡμῶν ἰσοῦ χρισῶ, τοῖ κατὰ τὴν γῆ-
 σαρκον οἰκονομίαν αὐτοῖ γῆ ἐροσολύμοις φε-
 νερωθέντ[⊙], καὶ μετὰ πνεύματ[⊙] ἁγίῳ το
 ἐκπεχυμλίω ὑπὲρ σῶν ἀποσόλης, δοξάξω δύλο-
 γῶν σε, καὶ δὲ χαρισῶ σοι, ὅτι ἐγνώρισας ἡμῖν
 σεαυτὸν ἀμετρήτω χρηστότητι, διαγγελισά-
 μιν[⊙] ἡμῖν διὰ αἰδίας λόγου, καὶ ἡῶ σῶ εἰρή-
 νην, καὶ πῶσιμ τοῖ διαγγελίω παρασχῶν, δι'
 ἄλλων τε μαρτυρίων λαμπρῶν, καὶ διὰ καὶ

P ii

δι' αὐτάσειως τῶν νεκρῶν, ὅτι τε θ' αἰρετῶν
 σοι λαὸν ὡρεῖ ποιήσω τὴν ἐκκλησίαν ἣς σὺ κυ-
 ρίδις ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ. ὃν ὁ δόκησας θῆναι σφά-
 γιον ἐθύμα ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ὅτι ἐδωρήσω ἡμῖν
 ἐλπίδα σωτηρίας, καὶ παράκλησιν πνεύματος
 ἁγίου, ἣν ἀφίσει τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ λυτρώσει
 ἀπὸ διαβολικῆς ἄρσεως, καὶ ἐλευθερώσει βα-
 νάτου αἰώνιου, καὶ ἐπηγγείλω τῷ αἰώνιου ζωῆ
 τοῖς φυλάττεσι τὴν πίσιν, καὶ ἀγαπῶσί σε.
 ἣν δὲ τῷ παρόντι βίῳ πολλὰς, καὶ μεγάλας θύερ-
 γασίας παρέχεις ἡμῖν. πρῶτον μὲν εἰς τὸ φῶς
 προαγαγῶν ἡμᾶς, ἔπειτα δὲ διὸς γαλήνῃ σου
 νοικοι ταῖς χώραις αἷς ἐπεδημίσαμεν, ἐτρου-
 φῶν ἀφρονίαν πορίσας, καὶ τὰς σκυθρωποτέρας
 τῶν συμφορῶν, τιμωρίας τε αἰαρίθμους τῶν ὀ-
 φειλομένων ταῖς πλημμελείαις ἡμῶν κολάσει-
 ων, ἢ παντελῶς ἀποτρέψας, ἢ ἡπίως κατα-
 πραύνας.

εὐλογῶ σε ὦ χριστέ ἰησοῦ, ἡέ θεὸς ζῶντες, κύ-
 ριε καὶ σωτήρ, ὃ δι' ἡμᾶς θεὸς μεθ' ἡμῶν ὁ αἰ-
 διος λόγος διὰ τὴν ἡμετέραν καταφθάρσει-
 σαν σάρκα σάρξ γενόμενος, καὶ σκηνώσας ἣν
 ἡμῖν, ὃ σαυρωθεῖς, ἐπαθῶν, ἐθανῶν ὑπὲρ τῶν
 ἀμαρτιῶν, καὶ ἀνεγερθεῖς διὰ τῆς δικαιοσύνης
 ἡμῶν, ὃ ἐλευθερώσας αὐτὸν ἀιχμαλώτους, καὶ ἄρα
 γαγόν

γαγῶν εἰς τόφῳς αὐτῶν καθημένων ἢ σκότει, καὶ
 σκοιᾶ θανάτου, ἐπιφανείε λυτρωτής, ἢ ἡλίου δι-
 καιοσύνης, καὶ αἰεὶ παρῶν ἀλήθως ὑπεραπί-
 ζεις τῆς ἐκκλησίας σου, αὐτιτατῶν μὲν ὁ πᾶς
 αὐτῶν ἐχθρὸς σου, αὐτῶν διαβόλος, αὐτῶν ὑπερηλικῶν
 αὐτῶν. ὁ δὲ εἰς ἀποσβεδῶναι τὸ φῶς ἀληθείας
 φῶς ἢ ἐκείνη. ὁ δὲ πᾶν θεραπεύω, καὶ ἰώμε-
 νῶ αὐτῶν μάλωπας, αὐτῶν τὰ τραύματα αὐτῆς, ἢ
 ἀποκαθιστῶναι τὸ πεπῶκός δι' ἀφέσεως τῶν
 ἁμαρτιῶν, καὶ ἐπειθύνσεως φῶς ἀθανασίας, ὡν
 τε, αὐτῶν διαμείνας εἰς αἰῶνα μεσίτης, ἢ ὑπερεν-
 τευκῆς ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν πρὸς τὸν αἰεὶ
 ὄν πατέρα. ἢ προθύμως ἔχεις αἰεὶ τῶν βοηθῶσαι
 ἡμῶν, αὐτῶν μὴ περιορᾶς ὑποσκελισμοῦ, καὶ ἀ-
 παγκομιῶν ἡμῶν ὑπὸ ὧν τινῶν ὄντων ὄλε-
 θρίων περιστάσεων.

Εὐλογῶ σε ὁ χάρις ἡμῶν ὡ παρὰ κλητῆ πνεῦ
 μα ἁγίου, πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ ἐπικαθεδῶν
 αὐτῶν τῶν ἀποστόλων, ὅτι ἐλάγεις ἰσχυρῶν ἢ πᾶσι
 καρδίαις ἡμῶν τὸ φῶς θεογνωσίας φῶς ἰερόν. ὅς
 ἐμὲ, ὡ χαριδῶτα, τῶν πλάνων κατευθύνεις ἢ ὁδῶ
 θεοσεβείας, διδασκῶν, σωτῆρίζων, νοσητῶν, ἢ
 ποδῶν μὲν αἰεὶ χριστῶν, αὐτῶν διορθωσάμεν ἢ
 ἐπιπρατευσάμεν ἢ ἀγνωμοσύνην φῶς ἀπιστίας,
 καὶ τὸ ἀψυχοῦ τῆς ὀλιγοπιστίας. ὅς ἀγιάζεις ἡ-

μας πρὸς παραδοκίαν ἢ τῶν κυρίων ἡμῶν ἰσοϋ
 χριστὸν παρθεσίας, καὶ πρὸς κληρονομίαν ἢ βασι
 λείας τῶν θεῶν ἐν ζωῇ αἰωνίῳ. ἀμήν.

PRECES PRO CATE-

CHUMENIS IN TERRA PROSTRA-

tis, incipiente Diacono lege Ecclesie. Ex his que

sunt apud Chrysostomum in primum

secundæ Epistolæ ad Corin-

thios, Caput.

PRO catechumenis intentis animis
 precemur, stemus rectè, rogemus,
 ut omniū misericors, et benignus Deus,
 exaudiat preces ipsorū, & aperiat
 aures cordium ipsorū, & instruat ipsos
 sermone veritatis, ut in ipsis possint esse
 se tolerantes, ut seminet timorē suum in
 ipsis, & confirmet fidē in sententiis ipso
 rum, & reuelet ipsis Euangelium iusti
 ciæ, ut ipsis det mentem sanā, considera
 tiones moderatas, & honestam uitæ ra
 tionē, semper quæ illius sunt cogitare,
 quæ illius sunt sapere, quæ illius sunt me
 ditari, in lege eius uersari dies ac noctes.
 Præterea ardentius pro ipsis oremus, ut
 liberet

liberet eos ab omni malo, & re abhorrente, ab omni peccato diabolico, & ab omni casu aduerso, ut largiatur ipsis in tēpore opportuno lauacri regenerationem, peccatorum remissionem, immortalitatis indumentum, domus ipsorum, & familias, liberos ipsorū, ut multiplicatione benedicat, & simul cū ætate producens instruat sapientia, ut dirigat omnia proposita ipsis ad utilitatē. **SURGITE.** Angelū pacis inuocate catechumeni, tranquillā hanc diem, & omnes dies uitæ uestræ petite. Inclinate capita. Populi acclamatio. **AMEN.**

*Ioachim. Ioachimi P.
Camerarius uertebat.*

Particula precationis Iosaphat.

In tenebris nostræ, & densa caligine mentis

Cum nihil est toto pectore consilij:

Turbati erigimus Deus ad te lumina cordis

Nostra, tuamq; fides solius orat opem.

Tu rege consilij actus pater optime nostros,

Nostrum opus ut laudi seruiat omne tuæ.

Precatio Hieremicæ.

O pater, ô mundi totius conditor, ô qui
 Maximus æternum regnas dominator in æuum:
 Respice ad ærumnas Deus ô sanctissime nostras,
 Nostra uide, & placido clemens opprobria uultu,
 Quam te dissonante Deus possedimus olim,
 Israeligenæ genus, & stirps inclita Iudæ,
 Barbarus hanc uictor sortem tenet, inde tuosq;
 Heredes longe uiolentis deiecit armis.
 Nemo patrem appellat natus, quondam inclita matris
 Nunc miseranda manus uiduis desertior errat.
 Et precio potumq;, fœco & sua ligna paramus
 Potum undas uiles, & siluæ fragmina ligna.
 Pondere pressa labat ceruix & cernua nutat,
 Sic tamen afflictis requies fœstisq; negatur.
 Aegyptus dedit Assyriæ dextram improba seuæ
 Vt liceat sedare famem, neque morte perire
 Funditus extinctos. hoc nos miseri damus hoc nos;
 Supplicium, infelix populus, peccata luentes
 Sera patrum. Nunc qui domini sunt ante fuere
 Seruiliis manus, ô quam dira & acerba tyrannis
 Versa sorte trahunt dominos cum sub iuga serui
 Nullaq; spes oculis affulget, quærere uictum
 Cogimur inq; locis solis uitæq; periclo
 Nos urgente fame, & diro mucrone petente
 Dum cutis exucci rugatur corporis, inq;

Furni exusta modum nutrimenti aere egena.
 Quid magis est humili nunc uile Solymide? quæ iam,
 Virgo, aut deformem non luget foemina uitam?
 Primates laqueis suspensos uidimus, hosti
 Non canum caput, aut facies ueneranda pudorem
 Incussit, formosa annis & nobilis ætas
 Et coetus puerilis quid probri tulit? & quam
 Victoris subiens est uim perpeffus iniquus?
 Porta caret senibus, iuuenili carmina nullo
 Læta choro resonant, cum fletu gaudia mutat
 Cum gemitu risus, fœnesti iniuria belli
 Omnia lapsa iacent nostri ornamenta decoris.
 O nos ô miseros, ipsi peccauimus, ipsi
 Poenarum causas cumulauimus, hinc dolor, hinc est
 Caligo lachrymas inter mœstasq; querelas.
 Hinc desolatum plorat uox nostra Sionem
 Cultu hominum, crebris uulpem admisisse cauernis.
 Immota æterni sedes, Deus est tua, regni,
 Imperij stat summa tui sine fine potestas,
 Sed cur perpetuo tamen obliuiscere nostri?
 Cur inopes nos destituis, solosq; relinquis
 Infinitorum demersos clade malorum?
 O pater huc aduerte oculos uultumq; priorem
 Quem tua sæpe tuæ ostendit clementia genti,
 Et nunc ad dominum desertrix ut redeat mens
 Et fugitiua suum, tua nos pater alme reducat
 Dextra uiam in ueram palabundosq; uagosq;

Nam nisi te poterit se conuertente reuerti
 Letifero nemo scelerum de calle suorum.
 Nos tua mansuetudo leuet, renouicq; fauorem
 Antiquum, & meritas non exigat ultio pœnas.
 Qui nunc abiectos dextra feriente repellis
 Et cuius tetrica est nimium, nimiumq; timenda
 Præq; tenorem se fert implacabilis ire
 Perpetuum, facies semper peccantibus atrox.

*Hymnus Zachariæ patris
 Iohannis.*

Te celebros Deus, ô Deus opt. maxime cuius
 In gente æternum est Israelitide regnum:
 Cum tandem miseros placido nos lumine cernis,
 Et redimis captos, indignaq; uincularumpis:
 Quæ populum diuturna tuum tenuere ligatum,
 Ac modo conspicitur ueterum noua gloria rerum,
 Iessaisq; domus rursus se finibus effert,
 Promissoq; duci ius immutabile mandat
 Inuicti sceptri, & quod nulla potentia frangat,
 A primo sicut prisca cecinere prophætæ
 Fatidici seriem ducentes carminis æuo.
 Illius imperio cedit uis omnis, & hostis
 Languescet manus, & nobis uictoria certam
 Afferet, optauere diu quam uota, salutem.
 Sic Deus antiqui generis te Magne probabis,

Et meminisse patrum, rata sic tua pacta tenebis,
 Et quam iure fidem iurando, quo magis esset
 Sancta ultro firmas, Abraamus tempore iussis,
 Quo parens, uociq; tuæ, Chaldaide cecidit
 Exul humo, externæq; fuit nouus incola terræ.
 Hæc tua (constat enim) certe promissa facere,
 Hostilisq; metus securos degere uitam,
 Sacrorum gaudere, & libertate tuorum,
 Seruitio inq; pio pura tibi mente, manuq;
 Acceptam nauare operam, & iam posse fidelis
 Pensa ministerij persoluere, muneris, ut tu
 Officium, & conatus qualescunq; probares
 Gratorum tibi: non merito, uirtuteq; nostra,
 Sed ducis & regis nos conciliante fauore.
 Nunc & iusta etiam te coram nostra futura est,
 Quam longo in terris durabit tempore uita,
 Perpetuæ in cælis & cædens uita beate.
 At tu parue puer uates perhibebere summi,
 Aeterniq; Dei, qui te præcedere cursu
 Ipse sibi uoluit. nam qua mox ille sequatur
 Complānare uiam debes, & pandere callem:
 Nota salus ut sit, populi neq; fluxa uagetur
 Mens leuata erroris dubij uestigia sectans.
 Hæc est una Dei clemens miseratio mitis,
 Propitij motus placido qui pectore sensus
 Dat ueniam culpæ, & scelerum impia crimina delet.
 Hinc illa in terris modo lux exorta resulsit

Aetheria

Aetheris excelsa ueniens de uertice summi,
 In mundi tenebris densa, & caligine mortis
 Accensa, ut micet, inq; obscuro tramite monstret
 Quod sit iter rectum caelestis ad oeta pacis.

Ioachim. Camer.

*Hymnus matris uirginis
 Mariae.*

Magna cano, Dominum caeli terraeq; potentem,
 Teq; Deum uenerans aeternum pectore toto,
 Et meus exultat letanti Spiritus ore,
 Authorem celebrans largitoremq; salutis,
 Clemens perpetuae qui confert gaudia uitae.
 Ille oculis humilem me ancillam, & paupere censu
 Respexit dominus complexus amore benignis,
 Vnde beatidicis me omnis sermonibus etas
 Extollet laudans ex hoc iam tempore, donec
 Succedent longe de posteritate nepotes.
 Ille etiam ualidam modo facta probantia dextram
 In me perficiens, memorabilia edidit acta,
 Viribus excellens, metuendo & nomine Sanctus,
 Cuius continuat clementia summa fauorem,
 Et generum bonitate manens successio durat,
 Castus ubi est timor, ac custodia religionis.
 Cuius & immenso maiestas robore praestans

Et

Et delet uirtus hostes inuicta feroces,
 Fundens atque fugans inflata mente superbos,
 Elatisq; animis, & prauo corde tumentes.
 Quinetiam excelsos sublimi & sede locatos
 Sternit humi, dextra euertens uictrix tyrannos,
 Oppressos idem solitus miserisq; leuare,
 Ornare, & solidæ cumulat os laudis honore.
 Idem dira fames, & quos grauis urget egestas
 Exatians opibus non deficientibus auget,
 Inq; domum dites uacuam dimittit inanes.
 Atq; manum Israële tibi nunc porrigit ille
 Dilectum attollens natum, ueteremq; ministrum
 Propitius, priscaq; memor promissa recordans
 Mansuetudinis, & diuinæ oracula mentis
 Antiquis prolata parentibus, atque Abrahamo
 Tradita & illius seros complexa nepotes.
 Sacla infiniti dum uoluent temporis orbem,
 Vnus & est, ueniensq; dies abiensq; futurus.

Ioachim. Camer.

Precatio matutina.

Aeterne, omnipotens, iuste, misericors
 Deus, pater, & fili, & spiritus sancte,
 te solum, uerum Deum adoro & ueneror,
 tibi gratias ago, tuæ benignitati

ti commendo hodierno die, uitam, corpus, animum meum. Te oro ut parentes meos, cō sanguineosq; , & omnes in me beneficos, tua misericorde manu protegere, & ab omnibus malis tutos praestare uelis. Oro etiam ut mea studia fortunare, & omnes conatus ad tuam gloriam dirigere uelis, & perficere, ut in seruiam utiliter Ecclesiae Christianae, & societati hominum, in uera fide Christi, & uitae integritate, atq; puritate mentis, & corporis, & in ecclesia Christiana perpetuo te celebrem. Perfice o Deus, ut fiat hoc die, & omnibus diebus uitae nostrae uoluntas in nobis tua, & uitetur quicquid te possit offendere. Guberna mentes nostras sancto spiritu tuo, ut cogitent nihil nisi quod sanctum, pium, castumq; sit, & tibi placeat. Actiones nostras probe ad honestatem & decus, ut tibi probentur, & tua misericordia quae opplet orbem terrarum etiam nos protege o Deus, sine quo nil rectum, preclarum, laudabile cogitari, dici, fieri potest, cui sit laus, honor,

honor, uictoria sine fine. Amen:

Pater noster &c.

Credo in Deum, &c.

Deus locutus est &c.

Consecratio mensæ.

IESU CHRISTE fili Dei uiui, Deus uerus, qui nos docuisti inuocare æternum patrem cœlestem præscripta formula hac. Pater noster qui es in cœlis, &c. Interpella pro nobis ò mediator, & intercessor unice Christe, & benigne perfice, ut & alantur corpora nostra necessario cibo, & mens pane cœlesti pascatur, & studia nostra ad diuinum honorem, & ecclesię tuæ usum dirigantur. Qui cum patre æterno filius coæternus in sancti Spiritus unitate uiuis & regnas, unus, uerus, omnipotens, iustus, misericors Deus sine fine. Amen.

Post prandium.

Gratias agimus tibi æterne Pater cœlestis pro uniuersis donis ac beneficiis
tuis

tuis, & quod cibum ac potum abunde nobis præbuiſti. Qui aperis manū tuā, & omnia quæ uiuunt diuinis tuis muneribus replet. Qui eſcam ſuppeditas cum cæteris animantibus, tum deſertis pulis coruorum. Da ut te debito timore, & ardenti amore ueneremur in fide Jeſu Chriſti, & dilectione ac beneuolentiā cōplectamur nos mutuo. Tu Deus charitas es, qui in charitate manet, is in te manet Deus, & tu in ipſo. Cuſtodi nos, conſerua nos Deus pater æternæ, qui ueritate cum filio, & ſancto ſpiritu regnas ſæculis in fine. Amen.

Largire nobis quietē, & pacem temporibus noſtris, ſolus enim propulſare potes à nobis omnem uim, & iniuriā hoſtilem. Amen.

Deus author cœleſtis pacis ignotæ mundo, mentes noſtras tuo numine quietas redde, & repelle ab Eccleſiâ Chriſti furores & rabiem tam conſiliorum, quàm armorum hoſtilium, & coherce errorum, atq; ſectarum tumultus: ut placide te ueneremur, colamus, celebremus

brēmus unum, uerum, æternum, omnipotentem, iustum, misericordem Deū, patrem Domini, ac Saluatoris nostri Iesu Christi filii tui, cū quo in unitate sancti Spiritus, uiuis & regnas Deus seculis infinitis. Amen.

Benefac omnibus qui in nos beneficos se præbent, aduersantium inimicorum miserere, errantes in uia reducito. Nostri & omniū peccatis, qui iram tuā prouocant, propitius ueniam da, pasc animas omniū fidelium, ò Deus, cuius uoluntas est, ut omnes homines conseruentur, & ad cognitionem ueritatis perueniant. Amen.

Noctū.

Cum peracto die nos benigne ab omnibus malis tutos præstitisti, te Deū laudamus, tibi gratias agimus, & memoriā huius, ac simul omnium aliorum beneficiorū tibi præstamus: orātes, ut & hac nocte, & deinceps perpetuò, cōserues nos puros, & insontes, & expertes peccatorum in fide Iesu Christi. Committimus

Q

tuæ omnipotentia & apud misericordiam
 tuam deponimus, uitam, fortunâs,
 corpora & mentes nostras paren-
 tumq; & cōsanguineorum nostrorum:
 Custodi hæc ò clementissime Deus, & il-
 lesa omnia nobis ac illis redde, conserua
 que in uita sempiterna perpetuo. Fac ita
 ut obdormiamus, ut corpora & animi
 nostri necessaria quieti recreati, susciten-
 tur ad studia pia, & uitam sanctam atq;
 honestam. Debilita omnia in nobis con-
 traria uoluntati tuæ, ut quæ tibi placent
 confirmentur & augetur. O pater æter-
 ne filii tui coæterni & propter hunc no-
 ster pater conditor & creator omnium,
 qui misertus generis humani, in hunc
 mundum misisti unigenitum filium, ut
 assumpta natura nostra, & homo factus,
 nasceretur ex inuiolata uirgine Maria,
 & atrocissimos cruciatus atq; ipsâ mor-
 tem perferret, ut nos peccatores à diabo-
 li & mortis tyrannide liberaret. Quem
 eundē propter nostra peccata, sua spon-
 te afflictum, mortuum, & sepultum res-
 suscitauisti resurgentem tertio die, & as-
 sumptum

sumptum in cœlum collocauisti ad dex-
 teram omnipotentiae tuæ, qui & uen-
 turus est ad iudicium uiuorum & mor-
 tuorum: Qui tecum uiuit in unitate san-
 cti spiritus effusi in Apostolos manife-
 sta specie, & promissi ecclesiæ Christi.
 Tu pater emissa uoce e cœlo iussisti au-
 diri filium tuum. Commoue igitur cor-
 da nostra ad hanc præcipue curam san-
 cto spiritu, & congregatos in Ecclesia
 Christi intraque ouile hoc, defende, pro-
 tege, ac tuere in hac uita, & post hanc ui-
 tam deducito ad uitam sempiternam, pa-
 ter, fili, sancte spiritus unus, uerus, æ-
 ternus, omnipotens, iustus, misericors
 & clemētissimus Deus, tibi sit laus, ho-
 nor, uictoria sine fine. Amen.

Precatio ante iens

taculum.

Gratias tibi ago æterne deus, pater
 Domini nostri Iesu Christi, (qui est au-
 tor salutis generi humano) cum quo in

Q ii

unitate sancti Spiritus, uiuis & regnas
 unus Deus sine fine. Tibi gratias ago
 cum nos benigne conseruas, & in eorū
 numero esse iubes, qui in studio pieta-
 tis, & honorū artium educantur ad glo-
 riam sanctissimi nominis tui, & custodiā
 ueritatis: ut à nobis cupide expectetur
 tempus regni tui. Et respondeant confi-
 lia, actionesq; nostrae, aeternae uolunta-
 ti tuae, & obedientia tibi ubiq; praeste-
 tur. Largire nobis ad cultum uitae in ter-
 ris necessaria, secundum misericordiam,
 & munificentiam tuam. Veniam da no-
 bis ò Clementissime pater, qui peccatis
 nostris assidue tuam iram prouocamus,
 & conuerte uoluntatem nostrā ad ob-
 sequendum tibi, utq; ignoscamus de-
 lictis aliorum qui nos offendunt. Neq;
 nos imbecille tuum opus, grauius ten-
 tando afflige, sed libera nos à malo. Tu-
 um enim est regnum, potētia, & gloria,
 seculis infinitis, Amen.

Ante cibum.

O benignissime, & clemētissime De-
 us,

us, tuam misericordiam quæ est infinita, & opplet orbem terrarum, celebrat confessio nostra. Qui pascis omnia quæ uiuunt, tam homines, quam animantes cæteras, inter quæ has etiam coruorum desertos pullos, à quibus expectatur alimonia munificentia tua. præbenobis cibum quo alantur corpora nostra, ut seruiant hæc uoluntati in terris tua, & instrue nos cognitione ueritatis, quod est uerbum tuum. Et iube nos esse in tua domo uasa misericordiae, & honoris, ut tua maiestas à nobis celebretur, æterni Dei patris, filii, & spiritus sancti, laude sempiterna. Amen.

Pater noster &c.

Credo in Deum, &c.

Post cibum.

Agimus gratias tibi benignissime, & clementissime Deus, cuius liberalis, & larga manus nobis inuocantibus te, cibum præbet. Te ueneramur æternum Deum patrem Domini & Saluatoris nostri Iesu Christi, una cum Spiritu sancto,

unum, uerum, solum, iustum, fortem, misericordem deum, tu ipsa es charitas, et in charitate permanentes in te permanent. Extingue omnia in nobis, quæ nos à te abstrahunt, ut in communitate tuorum, te perpetuo colentes & religiose adorantes, in fauore gratiæ tuæ acquiescamus, sine fine. Amen.

Psalmus recitetur.

Matutinæ preces.

*Imploro te æterne deus, pater unice Christi,
 Ut conseruatum me hodiernæ ad tempora lucis,
 Respectus quoq; deinde tui custodia cingat,
 Angelus & mala propulset tuus undiq; sanctus,
 Non animus probet ipse tuis contraria iussis,
 Non uiolet diuina leuis mandata uoluntas,
 Non in corde meo communi sit locus hosti,
 Neu mens letifera capiatur fraude sathanæ.
 Te solum, quicquid, teq; unum, cogito, spectet.
 Ad te se ratio studiorum tota meorum,
 Et deinceps referat degendæ semita uitæ,
 Inq; tui arbitrij sperato sine quiescat.
 Ut celebrent cunctæ nostræ tua numina uires,
 Et tibi sacrati seruent commercia cœtus.
 Hoc fiat moderante tuo mea pectora statu*

Iustifici

Iustifici solam meriti nostraq; salutem
 Apprehendente fide, quæ uno pater optime nato
 Conciliante tuo datur. O te semper adorent
 Ora pio mentis te fretæ concita motu
 Solum indistractumq; Deum, uerumq;, bonumq;,
 Sanctum, immortalem, iustum, clementia cuius
 Hoc patet immenso terrarum latius orbe,
 Cuius est expers regni omnipotentia finis.

Alia precatio.

Præ cunctis æterne deus nos uoce precamur
 Supplice, sinceræ liceat præconia semper
 Doctrinæ exaudire, tuus quam filius ipse
 De patrio promens patefecit pectore nobis.
 Filius ille tuus, sermo, lux, ardor, imago
 Ipse manus rabiem Gethicæ depelle cruentam,
 Seu te mente alij scelerata Christe furentes
 Deturbare throni conantur sede paterni,
 Atq; tuum in terris audent diuellere coetum,
 Deprauando tuæ celestia dogmata uocis,
 Spiritus ô regni consors paraclete perennis
 E patrio natus quem mittit pectore sanctum,
 Iunge tui sensu populi concordæ cateruam,
 Assis est nobis morte impendente benignus
 Concilians semper mansuræ gaudia uitæ.
 O pacem largire deus, largire quietem,
 Tranquilla ætatis concedens tempora nostræ,

Cursus, ut à nobis huius tibi seruiat omnis,
 Tu solus potes hostiles arcere timores,
 Tu formidandas solus prohibere ruinas,
 Et potes inuicta pauidos defendere dextra.
 Aeternè ò Deus, æterni pater unice nati
 Aequale æterno spiras qui pectore flamen.
 Sit Deus incurfus hostilus libera tellus
 Quam colimus, studijs contingant ocia nostris,
 Floreat hæc regio diuino tuta fauore,
 Conficiatq; suum spacium feliciter omnis
 Aetas, conditio, sexus, natio, genus, ordo.
 Fons desiderij Deus opt. maxime sancti,
 Consilij & recti, atque operum uirtutis origo,
 O pacem largire tuis quam non dare mundus
 Iste potest, semper sic corda uacantia iussis
 Nostra tuis, omnisq; metu cessante pericli
 In te perpetua securâ quiete fruuntur.

Alia.

Christe Dei æterni soboles æterna parentis
 Ex illibata uirgine natus homo.
 Morte tua qui deuicta de morte triumphas,
 Et peccata tuo sanguine nostra lauas,
 Ac uitam largire pijs sine fide beatam,
 Qui te cunq; fide non dubitante colunt;
 O da peccati tangat mea pectora sensus
 Delicti ut pigeat, pœniteatq; mei.

Vtq; petens ueniam credam tibi uera professo,

Et studium de te pendeat omne meum.

Te solum uenerer, tibi discam fidere soli,

Vnicum & agnoscam te Dominum, atque Deum.

Néue tuo à cultu uesana mente recedam,

Resq; prior mihi sit nomine nulla tuo.

Ne me quicquam in uita, aut in nece separet abs te,

Sed semper famulus sim, maneamq; tuus.

Preces tempore belli.

O Aeterne Deus Domini, & Saluatoris nostri Iesu Christi, nunc ostende potentiam misericordiae tuae, & conserua, ac custodi & protege uitam, corpus, animumq; nostrum, in hoc tanto, & tam atroci bello. Manda angelis tuis, qui apparent coram te, ut nobis assint, & nos tueantur. Reprime o misericors Deus furorem Diaboli incitatum contra doctrinam coelestem, & Ecclesiam tuam. Et has tantas ærumnas mitiga misertus nostri, & motus ingentibus hisce calamitatibus, quibus affligimur, & premimur. O Christe intercede pro nobis apud æternum patrem, & qui uenisti in

hunc mundum ideo ut saluos faceres,
 peccatores, neauerferis nos inuocan-
 tes te in miseris, & extrema necessita-
 te nostra, sed nunc etiam exaudi nos &
 affere salutem nostram cum gloria &
 propter gloriam nominis tui, ut te lau-
 demus & gratias tibi agamus in Eccle-
 sia tua, qui cum patre æterno filius coæ-
 ternus in unitate sancti spiritus uiuis &
 regnas uerus, solus, omnipotens deus.
 Amen.

Psalmi XLVI meditatio.

Deus noster, refugium & uirtus no-
 stra. Quomodo est Deus refugium no-
 strum qui in cœlis habitat? Quis autem
 ascendit in cœlum? Is nimirum solus qui
 descendit, filius hominis qui est in cœlo:
 Qui ait, Neminem reiiciam omnium
 qui ad me uenerint. Hic est filius Dei in
 sinu patris æterni, qui uenit in hunc mun-
 dum, ut testaretur de ueritate. Hic ait.
 Creditis in deum, in me creditis. Idem
 ait,

ait, Non relinquam uos orbos, sed ueni
 am ad uos. Idem ait, Non pro his oro
 tantum, cum sollicitaretur de discipulis,
 Sed pro eis quoque qui credituri sunt
 per uerbum ipsorum in me. Qui igitur
 non credit, peribit, & ad eum non per-
 tinet hæc concio. Sed nos qui credimus
 propter ea quæ dicta sunt, non timebi-
 mus si commoueatur terra, & montes
 deuoluantur in medium mare. Ita ne su-
 mus aut possumus esse firmi, & tantæ ne-
 sunt uires nostræ, tam fortes & tenaces
 propositi, ut si fractus illabatur orbis,
 impavidos feriant ruinae? Hæc sunt stul-
 tæ persuasionis, & exultationis, atq; su-
 perbię humanæ uoces inanes. Et est glo-
 ria carnis, & fiducia hominum. Nos ue-
 ro & pauemus, & trepidamus, & formi-
 damus. Non enim sumus ferrei, & sonu-
 erunt aque undique & montes quasi ru-
 inam minantur. Ergo solliciti & perterri-
 ti animis angimur atq; percellimur in no-
 bis, consolationem autem & spem cer-
 tam habemus in te Deus, qui flumine
 sancto, & aquis spiritus tui lætificas ci-
 uitatem

ueritatem tuam, & qui tabernaculum tuum
 illustri, atque conspicuo loco proponis.
 in hoc tu habitas. Hæc est sedes tua sine
 fine. Hic apparet mansuetus uultus tuus.
 Hic ostendis te patrem nostrum.
 Sed ciuitas ista quæ est? Ecclesia filii
 tui Iesu Christi, quem misertus huma-
 ni generis misisti in hunc mundum, ut
 saluos faceret peccatores. Auertent
 sese abs te uniuersi, sed tu non auertisti
 a nobis faciem tuam. Ac inimicos tuos
 complexus tua benignitate, non peper-
 cisti filio tuo, sed pro nobis in mortem
 illum tradidisti. Si pro nobis, ergo sumus
 nos liberati & redempti. Et hæc est
 salus nostra, & uerus cultus tui, accipe-
 re beneficiū quod nobis offers miseris-
 cors, & miserator, & iustus dominus,
 esca aliæ ea quam das timentibus te. In
 huius populi medio tu æterne Deus
 uersaris, non igitur euertetur. Dum te-
 nebræ ingruent, & inhortescet caligo,
 mox sol incipiet exoriri, & diluculo au-
 xilium tuum aderit. Consternatio ingens
 ubique, gentes trepidant, atque tumultuan-
 tur.

tur. Regna colliduntur inter sese, & rui-
nam minantur. Domini uox in nubi-
bus, & fremitus cœli intonat, & concu-
titur solum terræ. Inter hæc quæ salus
humana sperari potest? Vbi spes auxi-
lii, quod perfugium in terris. Vana est
salus hominum. Pudenda spes terrena,
Neq̄ ullus locus fugæ. Ergo Deus est
unicum refugiũ. Et huius potentia no-
biscum. Hic ruentes nos suscipit, & reti-
net Deus Iacob. In miseriis, & calami-
tatibus ad eum confugimus, & coram
eo exponimus mala nostra, & confite-
mur peccata nostra, & opem implora-
mus. Sero fortasse, cum iã grassatur ira
illius, & furor concitatus est, & corripue-
runt nos aduersa, & mors in conspectu
est. Quid autem rebus secundis? quan-
do pro beneficiis innumerabilibus ei
gratias agimus? Quando in uenerando
& colendo numine ipsius fuimus assidui?
Quoties respectu illius præpo-
suimus nostra commoda, uoluptates,
studia? Quoties obliti diuini, & huma-
ni iuris, scelerate, & flagitiose deliqui-
mus?

mus: Quam multa officia negleximus.
 Et nūc postquam oscitātes nos ista tem-
 pestas oppressit, & nauis mergitur, subi-
 to uolumus succurri nobis. Statim præ-
 sto esse cupimus auxiliū. Ita est. Nam
 miracula sua uult innotescere in terris,
 & nos nō perire uult, sed conuerti ad se,
 & conseruari. Excitatut in nauī procel-
 lis iam penē eam obruentibus Salua-
 tor conspici uult opera sua, quæ porten-
 ta uidentur in terris. Quid enim ait, Pa-
 cem meam do uobis, pacem meam relin-
 quo uobis, Non mundi, sed meam. Hęc
 est quæ aufert bella usque ad fines ter-
 ræ. Arcum cōteret, confringet arma, &
 scūta comburet igni. Quare animo esto
 te bono, omnis qui timetis Dominum,
 contemplantini potentiam Dei. Nam
 Deus declarare uult sese esse Deum, &
 magnificeri in gentibus, & sublimis esse
 in terra. Ille omnipotens Dominus pro-
 nobis, & nobiscum stat. Confirmet se-
 se animi priorū, & proiciant curā suam
 super Dominum, & ipse faciet. Ipse su-
 scipiet nos, & fulciet ruinā nostram, Pa-
 ter

ter æternus Domini, & Salvatoris no-
stri Iesu Christi, cui soli, immortalis, mise-
ricordi Deo sit laus, honor, & gloria, si-
ne fine. Amen.

Οροι.

Εὐσίβεια, ἢ ἐπισημητιμῆς ἀληθοῦς τῆς
πρὸς τὸν θεὸν, καὶ ἀποδὴ τῷ νείμα αὐτῷ κατὰ
πάντα. ἢ θεῶ ἐπίγνωσις.

Εὐλάβεια, ἢ πόληψις ἀληθείας, καὶ ποισὴ πε-
ρὶ τοῦ θεοῦ, ποιητικὴ φόβος, καὶ ταπεινώσεως, γνῶ-
ν ὑπακοῦ λόγου σωτηρίας.

Θρησκεία, ἢ περὶ τὸ θεῖον θεραπεία, ἢ ἴσως
ἐπιχώριον τῶν ἱεροργιῶν.

Λατρεία, ἢ τῆς δουλείας ὑπηρετήσεις.

Προσευχὴ, ἢ σεβῆς προσφώνησις ἐπισημενο
μὴ πρὸς τὸν θεὸν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἁ-
ματῶ αὐτοῦ. ἢ ὁμιλία πρὸς τὸν θεὸν γνῶσις,
καὶ ὑπακοῦ, κατὰ ἀναθεώρησιν τοῦ θελήμα-
τος αὐτοῦ.

Ἐπίκλησις, ἢ ἐκτένεια ψυχῆς δευτικὴ κα-
ταφυγῆς γνῶσις τοῖς δεινοῖς ἢ βούθειαν κρείτ-
τον ἢ δυνάμεως, καὶ πισευδῆς ἐπαίειν ἐκεί-
νη τῶν ἀνατιθεμένων, καὶ ἐλπιζῆς τυχεῖν
σωτηριώδους ἰσχυροῦ.

Δίεξις

Δίησις, ἔκθεσις αἰτημάτων ἔμπροσθεν τοῦ
 Διωματῶς Βουθεῖν, ἐπ' ἐλπίδι αὐτιλήψεως.
 Ἰκετεία ἢ ἰκεσία, λόγος συγγνώμης ἢ ἐλέους,
 καὶ Βουθείας αἰτητικός.

Διταυσία, ἰκεσία ἐκτενής ὑπὲρ σωτηρίας, καὶ
 ἀγαθῶν αὐτῶν τε, καὶ ἑτέροις, συμπαραλαμβάνουσα
 καὶ ἄλλων τινῶν ἀντιβολόντων κοινῶν.

Εντενξίς, ἢ ἠπώρ ἑτέρον Δίησις.
 Προσκύνησις, γῆμα ἱαφνώσεως ἔμπροσθεν
 Διωματῶ. ἢ ὁμολογία ὑπέξοσιότητος καὶ τῆς ὑπο
 πτώσεως.

Εὐχαριστία, ἀπομνημόνευσις τῶν ὀνεργείων,
 καὶ ἀμοιβῆς τῆς δύφειας.

Ἑμνοῦμα ἑπαινῶν, καὶ λοξολογίας περὶ
 κριτῶν.

Εὐλογία, ἱερατικὴ, καὶ προφητικὴ λοξολογία
 γὰρ, χαριστήριον μὲν πρὸς τὸ θεόν, περὶ ἑτέρων
 δὲ θείας φωνῆς ὑπερέτης λόγος ἑπαινῶν, καὶ συ
 σάσεως δι' ὀνείας, ἔδ' ὅτε, καὶ ὁμολογήσεως.

Ἐξομολόγησις, κήρυξις θείων μεγαλοργειῶν,
 καὶ ἀγαθοποιῶν, καὶ ἰδίας φαυλότητος, καὶ
 μοχθηρίας ὁμοιωμάτων.

Εὐχή ἢ εὐχολή, ὑπέγγυον ἑπίκλησις τοῦ
 μνήμων, καὶ χάρις ἕξαι τοῦ ὁμοιωμάτων, δι' ἑ
 πηγγελμένον τινός πράγματος ἢ ἕξαι ἐκτελέ
 σεως.

σεως, ἢ ἐπιπλησις μεθ' ὁμολογίας τῷ ποιησῆσαι
ἢ ἀποτίσαι, ἢ πρῆξαι ῥητόν τι τὸν τυχόντα ὧν
ἠτήσατο.

Θεός, ὅσιά δ' ἐν αἰδίῳ, καὶ ἀθάνατος, καὶ
παντοδύναμος, καὶ πανάγαθος, φύσις ἀπε-
ρίγραπτος, αἰτία πάντων ὅσα ἐκτίσαι, καὶ τῷ
εἶναι πάντων ἀρχή, ποιητής καὶ σωτὴρ πάντων,
πατρὴς ἀναρχῆ, καὶ ἀγέννητος, ἕως μονογε-
νὴς συναϊδίῳ, ἅγιον πνεῦμα ἀμφοῖν, ἐκ πο-
ρευόμενον δι' ἑᾶς ἐκ τῷ πατρὸς.

Οὐσία, τὸ ὄν καθ' ἑαυτό, ἢ τῶν ὄντων ἑκάς,
σύνεσιθής κατάστασις. ἢ ὑπαρξίς τῷ ἀπλῶς
καθ' ἑαυτό, καὶ μὴ γιν' ὑποκειμένῳ ἐτέρῳ ὄντος.
ἢ πρᾶγμα κῶδύ παρκετον μηδενὸς ἐτέρου δεικ-
νόμενον πρὸς σύστασιν.

Φύσις, ὅσιά κοινὴ ἰδιωματικῶν ὑποστάσε-
ων ὧν αὐτὴ περιέχει.

Υπόστασις, τὸ καθ' ἑαυτό ἰδiosis ἀτως ὑφ' ἑ-
αυτὸν, ἢ τὸ ἴδιον παρὰ τὸ κοινόν, ἢ ἰδιότης
ὑπὸ τῆς φύσεως ὑφισταμένη.

Υποστατικὴ ἔνωσις, ἢ τὰς διαφορὰς ὁσίας
ἢ φύσεις εἰς ἓν πρόσωπον, καὶ τῆς αὐτὴν ὑπό-
στασιν συνάγεσθαι, καὶ συνδέεσθαι.

Υποστατικὴ διαφορὰ, λόγῳ καθ' ὃν ἢ κατ'
ἄδραιοματῶν θεωρημάτων ἰδιωμάτων κοινῶν

τῆς ὀσίας ἐτερότης τέμνεσα κατ' ἀριθμὸν ἄλ-
λομ' ἀπ' ἄλλοι τῶν ἀτόμων ποιεῖ τ' πληθύνει.

Αἰδίον, τὸ κατὰ πάντα χρόνον, καὶ πρό-
τερον ὄν, καὶ διαφθειρόμενον μηδέποτε.

Αθάνατον, τὸ ζῆν ἔχον διαμείναι αἰεὶ, καὶ
ἀπολλύμενον ὀδέποτε.

Γρανθόδυναμον, τὸ ὑπὸ μηδεμιᾶς ἰχθὺς ἐτέ-
ρας κρατῶμενον, ἢ πάντα ἔχον αὐτὸ ὑπερῶσια.

Βγαθόν, τὸ αἴτιον σωτηρίας τοῖς ὄσι, καὶ ὃ
πάντα ἐφίεται, αὐτὸ δένεικα.

Αἴτιον, ὃ δ' ἔχει, καὶ δι' ὃ τὸ εἶν' ἐτέροις.

Αρχή, ὃ πρότερον ὄσιν, ὕστερα δ' ἐμεθ' ἐκεί-
νο τ' ἄλλα.

Αναρχον, τὸ κύριον ἀρχῆς ἀπάντων, πρώτη,
καὶ ἀπλῆ ἀρχὴ ὄν.

Απερίγραπτον, τὸ μήτε τόπω, μήτε λόγῳ
ἢ διανοίᾳ περιουσιζόν, καὶ καταληπτόν.

Γένεσις, ἢ παρξίσις τ' εἶν' ἢ πύρευσις εἰς τὸ εἶν'.

Αγέννητον, τὸ αὐνοπαίτιον, καὶ πρώταρχον
πάσης ὑποστάσεως.

Ροιητής, αἴτιον τοῖς μὴ ὄσι πρότερον τὸ
γινώσκει ὕστερον, ἢ ἀρχηγός ἐλκινήσεως.

Σωτήρ, ὃ ἐλ' ἀβλαβὲς περιποιήσεως, καὶ τὸ
αἰεὶ τι διαμείναι αἴτιον.

Σωτηρία, ἢ τὸ εἶν' αἰεὶ ἀδιάλειπτον διαμο-
νί, ἢ περιποιήσις ἀβλαβὲς.

ἁγίου, τὸ ἀπὸ παντὸς μολυσμῶ, καὶ ἀπὸ
 Ⓢ ἐκκαθαρωθῆναι.

ἈγγελⓈ, πνεῦμα λυτρυτικόν. ἢ, ἄγγελⓈ
 ὅσια νοερά, ἀκίνητⓈ, αὐτεξῆσιⓈ, ἀσώματως,
 δεῶ λυτρυθῆσα, κατὰ χάριν ἢ τῆ φύσει τὸ ἀ-
 θανάτου εὐληφῆσα. ἀόριστος μὲν πως ἔστι ἀπερίγρα-
 πτος δέ. καὶ δυσκίνητⓈ, ἀλλ' ἐκ ἀκίνητⓈ.
 ἀφθαρτⓈ, ἀμεταμέλητⓈ, μεταδιδόσα τὰ
 ἴδια νοήματα, καὶ βδελύματα αἰεὶ προφορι-
 κῶ λόγῳ. Διαφορὰ δὲ τῶν ἁγίων ἀγγέλων, καὶ
 τῶν πονηρῶν ἢ γυντῶν διαβόλων, ἢ τὸ τῷ μό-
 νῳ. ὅτι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι φυλάξαντες τὸ τῆς ἀ-
 ληθείας, καὶ χάριτος δῶρον ἀκίνητοι νῦν εἰσι
 τῆ δεῶ χάριτι πρὸς τὸ κακόν, ὡσπερ τὸ τῶν δια-
 βόλων φύλον, ἐκπεπρωκός τῆς χάριτⓈ. Ἐ-
 ληθείας ἀκίνητόν ἐστι τὸ λοιπὸν πρὸς τὰ γατόν.

Ψυχῆ, ὅσια ἀσώματⓈ, σώματι ὡς ὄργανω
 χρωμλίν, ἰδιοτρόπως καθ' ἕκαστον γένⓈ τῶν
 ζώων. ἢ, αἰτία κινήσεως ζωτικῆς.

Ἀνθρώπου ψυχῆ, κατὰ τὴν τῆς ἁγίας ἐκκλη-
 σίας διάληψιν, ὅσιν ὅσια ζῶσα, ἅπλῃ καὶ ἀσώ-
 ματⓈ. σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς κατ' ἰδίαν φύ-
 σιν ἀόρατⓈ, ἀθάνατⓈ, λογικῆτε, καὶ νοερά,
 ἀχρημάτισος, ὀργανικῶ κεχρημένῳ σώματι, καὶ
 τῷ ζωῆς ἀφῆσεως τε, καὶ αἰδήσεως, Ἐ γεν-

ψήσεως παρηκτική, ἕτερον ἔχουσα παρ' ἑαυ-
τῆν τὸν νῦν, ἀλλὰ μέρος αὐτῆς τὸ καθαρώτα-
τον.

σῶμα, ὄγκος τριδιάστατος μῆκος ἔχων, καὶ
πλάτος, καὶ βάθος ἢ γὰρ ὕψος, καὶ πάχος.

Σῶμα τῶν ζώων, σύστημα πολυμερές ἐκ τῶν
καλομένων μελῶν συγκείμενον. ὄργανον ὄν ψυ-
χικῆς ἀναμέσεως, καὶ γνέσεως, καὶ κινήσεως
ζωτικῆς.

Ἄνθρωπος, ζῶον θνητὸν μόνον τῆς κατὰ λό-
γος ἐπισήμης, ἢ νῦν λεκτικῆς, ἐκτισμένου πρὸς
εἰκόνα θεοῦ εἰς ἐσιώτητα, καὶ ἀσέβειαν, καὶ πά-
σης ἀρετῆς κἄλλο.

Ζωὴ, παρατήρησις, καὶ μονή τῆ ^{σοφ} ἐν.

Θάνατος, τῆς ψυχῆς, ἢ τῆς σωματικῆς ἀπὸ
ἀλλήλων διαλύσις. ἢ, τελευτὴ τῆ ^{σοφ} ἐν.

Νόμος, λόγος ὀρθὸς προσακτικὸς ἢ ὡς ποιη-
τέον, ἀπαγορευτικὸς δὲ ὡς ποιητέον.

Εὐαγγέλιον, λόγος χάριτος, καὶ ἐλέους θεοῦ, ἢ
ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, ἢ δικαιοσύνης, ἢς τυχεῖ
αὐτοὶ δωρεὰν ἁπαντῶν οἱ μετανοῶντες, ἢ πε-
σεύοντες, εἰς τὸν ἵδον τῶν θεῶν ἡμετέρων, ἢ
ἢ ὑπακούσαντα τῷ πατρί, σωτῆρα, καὶ λυ-
τρωτῆρ, ἢ κύριον ἰσοῦν χριστόν.

Ἐκκλησία, ὁ δὲ σύναξις τέκνων θεοῦ, ἢ ἀδελφοῦ
πισμῶνα

πιστομλία ἐν τῷ κόσμῳ συνήγαγεν ἰησοῦς ὁ χρισ-
 τὸς ἀποθανῶν ὑπὲρ αὐτῶν. ἢ, λαὸς ἐκκλητος
 ἡ κηρύγματ' τῆς εὐαγγελίης, ἐξ ὧν τὸ κόσ-
 μος βασιλείαν θεῶν, ἡ δικαιοσύνην πίστεως
 ἐπ' ἔργοις καλοῖς ἀπεκδεχόμενον σωτηρίαν
 ψυχῶν, καὶ ζωὴν αἰώνιον.

Κόσμος, ὅστις σύστημα ὀρατῶν καὶ γῆς, ἡ πάντων
 τῶν ἐμπειροχρημάτων. ἢ φύσεως ἀπάσης δια-
 κοσμηθεῖσα ὕλη εἰς τάξιμ καλλίστην ὀρατῶν καὶ γῆς,
 καὶ τῶν ἐμπειροχρημάτων. σημαίνεται δὲ πῆ λέξει
 ἐν ταῖς ἱεραῖς τῶν γραφῶν, καὶ ἐν ἀρίστης κτίσεως
 ἐν ὑπόθεσιν κτίσεως τὸ διεφθαρμένον καὶ λω-
 βηθὲν πῆ κακία καὶ ἀπειθεία τοῦ λογικοῦ κτίσ-
 ματ' . ὃ καὶ ἀπολωλὸς, καὶ ἀλλότριον δικαιο-
 σύνης, καὶ ὁσιότητ', ἀσεβείας τε, καὶ ἁθείου ὄσι-
 διὰ τὸτο. ἡ σώζεται μόνον τὸ ἔξαιρετον κλη-
 τόν, καὶ ἐκλεκτόν, ἡ δίκαιον φύλον, τὸ προσ-
 δεχόμενον τὸν τῆς ἀληθείας λόγον, ὅπερ ὄσιν
 εὐαγγελίου βασιλείας ὀρατῶν, καὶ ἐπάγγελμα
 ζωῆς αἰώνιας.

ΑΓΟΡΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

Α.

Τίνος ἄντ' ἀρθῶ προσωξαίμην ἄρα
 ἐκ' ἰμῶνος αὐτῶν χρέων ἔχωρτίχης;
 ἰπέωρ οἱ δε πᾶντ' ἐκ' αὐτῶν αὐτῶν
 καὶ μηδενὸς δαίται λόγος μᾶντορ

ΛΥΣΙΣ.

ἤ μὴ προσαιτίσῃς ἰὼν ψίχας σῆγε,
 ἢ μὴ λάβῃς τι διὰ τὸ τὸν θεὸν εἰδέναι
 ἡμῖν ἰσθίως σὺ. θεομὸς οὐτολῆς ἔδει
 καὶτ' αὐτῶν ἀτρίπτε λαβῆν τὸν δειῶμῶνος,
 ἕσω περ γὰρ τῶν κρῶσαντ' ἀνοιχθῆναι θύραν.
 μὴ τοῖνον οὐθὺν ἔμεναι περ γὰρ σῆγε,
 ἀλλ' ὡς κελίει δρῶν, πανω λαβῆν τῶν
 δέξασθαι πᾶντ' ἀπ' ἀπυγυλμῖνα.

Β.

ὅπως δὲ μὴ κολακείᾳ οἰθῆ τις ἄρ
 πᾶ τὸν θεὸν μεγαλιγορῶντα ῥήματα,
 καὶ τῶν προσευχῶν τὸς καλλωνύμους λόγους,
 καὶ λίξιον νόσους ἰσταντικῶν, τό, τι
 ἢ ἰπιθῆτων βασιμασμάτων ἢ ἰγκώμια,
 οἰκτρὰς τ' ἄδρυμὸς δεικτικῶν ἰσοφύρτων.
 τῶ γὰρ θεῶν τις ἴσως ἐρεῖ θωπιδιμάτων
 δεικτικῶν τὸν δὲ σὺ τὰ δεικτικῶν προσφῆραν,

ΛΥΣΙΣ.

πῶς ταῦτ' ἰλιξας; ἢ γὰρ ἔστι θεοσέβης
 νόμια τῶν ἑσθ' ἀναλῆδες ἰσοφύρτων.

ἀσπ

εἰς τὴν δ' ὑπομνήσαντες πρὸς τοῦ ἰατροῦ τάδε
 ἔλ' ἰσίας θεῶτι, καὶ θελήματι θ'.
 ὡς εἴτις ἐν ἄρ' ἀνοήσας ἴσυχά σοι,
 πῶς ἢ προσδύχῃ το δ' ἄρ' ὠφελίσι με-
 ἄχ' ἄρ' ὑπὸ τῶν γόνου' εἰκὴ φρονῶντι

γ.

ἄλλ' ὅστις ὁ θεὸς οἶος αἰεὶ ὁ αὐτὸς ὢν,
 καὶ ἀμὲν ἀβλήτος οὐ οἷς πρὸ βίβου πᾶντα χ'.
 πῶς εὖν ἀπόσας τ' ἱμῶν προσδύχματων
 μεταστρέφουτο προσπαθῶν πάθειν ἱμοῖς
 ἔ γάρ μιτανοῖ κείνος ὡς περ τις βροτῶς.

Δύσις.

διὰ τὸ το γινῆ ὅσα γ' αἰτησώμεθ' ἄρ
 τῇ πίστι καὶ τιβολοῦντι, ὅτι κινδύνομεθα
 καὶ ἔλ' ἰπαγγελίας πᾶσι τὰ σφαλῆς.
 ὄντος γὰρ ἀτρίπτου θεὸ καὶ εἰς,
 ἐν ἰσθ' ὅμως τῶ δ' αἰνιχέμων σφύροται.
 ἄλλ' αἰεὶ ἴσυχον λαχῶν τρόπον ἔχεις τὸς ὡρε
 ἔ γάρ τ' ἰσάειν διωκυλῆος ἀνθρωπίνου
 φύσεως, λεγομένων ἱμασιν θεῶν θεῶ,
 τὰ ἰσάθειναι τῶν βροτῶν ὁ κύριος
 συμπεριφέρει το δειλεχθεῖς σωτηρίας,
 ἀτ' ἰσάειν πρὸς τῶν, ἀτ' προῖπον ἀποτελιῶν.
 βῆλα δὲ πάντα κατεδῆναι σαφῶς τὰ δει-
 πίστιν, τῇ πίστι γὰρ ἡ γνῶσις ἐπιτα.
 πίστις δὲ τὰς ἱσάς γραφὰς σφύροται ἔχει
 ἰσάειν το θεῶν τιβηλικαμένα λόγους,
 τίς τῶν γνῶσι ἀληθείας σωτήριον.

Ἰωαχέμ.

1497344

OCN 1129481279

ARGENTORATI
Excudebat Iosias Rihelius.
M. D. L X.